

VEČERY POD LAMPOU

48¹⁹⁵

SVAZEK 181

BARBARA CARTLANDOVÁ
Anděl v pekle

**VELKÁ
ZIMNÍ
SOUTĚŽ!**

BARBARA CARTLANDOVÁ

Anděl v pekle

PŘELOŽILA JAROSLAVA HROMADOVÁ

Úvodní slovo autorky

Popis Monte Carla konce minulého, století není ani v nejmenším přehnaný. Tehdy bylo představiteli církve téměř ve všech zemích považováno za peklo na zemi.

Novinové články jsou autentické.

Dnešní Point deCabéel je známý jako Cap Estel a na něm stojí ten nejkouzelnější hotel, jaký znám: Zahrada vypadá přesně tak, jak jsem

ji popsala, včetně čtyřiceti bílých mramorových schodů vedoucích z terasy do zahrady.

Pro místní jména užívám starý pravopis Eza pro Eze a St. Hospice se teď jmenuje CapFerrat.

Monte Carlo je pro mě stejně krásné, romantické a vzrušující, jako bylo v roce 1858, kdy tady Francois Blanc otevřel první kasino.

Kapitola první

1898

„Je mi líto, že to přišlo tak náhle, Ancello," řekl sir Felix Johnson tichým hlasem.

„Je to tak lepší," odpověděla lady Ancella Winnová. „Nechtěla bych, aby tatínek musel snášet dál utrpení, kterého si za poslední roky užil ažaž."

„Byl to velice komplikovaný případ," řekl sir Felix, „a vy jste ta nejobětavější dcera, jakou jsem za celou svou dlouhou kariéru poznal."

„Děkuji vám za ta slova, sire Felixi," odpověděla Ancella a usmála se.

„Obávám se, že pro Vás otcova smrt byla šokem," řekl sir Felix laskavě.

„Ne, nebyla," odpověděla Ancella. „čekala jsem to."

Sir Felix se na ni překvapeně podíval.

Hrabě z Medwinu byl sice už delší dobu nemocný, ale jeho nemoc se klidně mohla táhnout ještě nekonečně dlouho.

Ancella věděla, že sir Felix očekává vysvětlení, proto chvatně dodala: „Někdy dokážu takové věci předvídat. Než maminka zemřela, věděla jsem, že už není žádná naděje," a trochu se přitom začervenala.

„Chcete tím naznačit, že jste jasnovidka?"

„Dalo by se to tak říct. Má skotská chuva tomu říkála potrhlost. Víte, ale já opravdu jsem někdy přesvědčená, že se má něco stát, a zatím se mé předtuchy vždycky potvrdily"

„To je velice zajímavé," řekl sir Felix,

„ale rád bych teď slyšel, jestli máte představu, co budete dělat.“

Ancella jen bezmocně pokrčila rameny.

„To je něco úplně jiného,“ odpověděla, „a řeknu vám upřímně, že nemám nejmenší tušení.“

„A to mě právě znepokojuje,“ řekl sir Felix.

Nebyl to jenom lékař, který se už přes dvacet let staral o hraběte, ale byl to také přítel a měl velice rád jedinou dceru hraběte z Medwinu, lady Ancellu Winnovou.

Zkoumavě si ji prohlížel, jak šla k oknu a zadívala se ven do neudržované zahrady, která vypadala v tomto lednovém ránu velice neutěšeně.

Lady Ancella byla bledá a její světlá plet byla teď po otcově smrti téměř průsvitná.

Je krásná, pomyslel si sir Felix, a když k němu Ancella obrátila své velké šedé oči, řekl:

„Neměla byste se rozhodnout, co budete dělat, než přijedou Vaši příbuzní?“

„Bratranec tady asi nebude chtít bydlet,“ odpověděla Ancella. „Nikdy to tady neměl rád a ani ho nenapadne utrácet peníze za opravy nebo za obdělávání pozemků. Jak dobře víte, sire Felixi, otec by už panství stejně moc dlouho neudržel.“

„Ano, vím,“ řekl sir Felix, „a stejně byste tady neměla žít se svým bratrancem.“

„To tedy ne,“ souhlasila Ancella rychle. „Nikdy jsem Alfréda neměla ráda a tatínek ho přímo nesnášel.“

„Ano, to říkal často,“ přitakal sir Felix. „Ale jaké máte jiné možnosti?“

„Tetu Emilii nebo snad tetu Editu,“ odpověděla Ancella. „Ach, sire Felixi, myslím, že to tu nevydržím.“

Sir Felix chápal její pocity, když si vybavil postarší staropanenské dámy, jimž byla trnem v oku Ancellina nezávislost, kterou měla po smrti matky.

Otec jí nechal téměř úplnou volnost. Stačilo mu, že se starala o domácnost a byla po ruce, když si chtěl postěžovat na nedostatek peněz nebo na příbuzné.

Když onemocněl, odmítl přijmout ošetřovatelku - ne že by si ji nemohli dovolit. Plně se totiž spolehl na Ancellu, že se o něj postará a bude pořád nablízku, aby mu mohla od rána do večera posluhovat.

Ale budil ji často i v noci. Ona si však nikdy nestěžovala a sir Felix si říkal, jak

by jiná dívka v jejím věku asi snášela jeho sekýrování.

Když teď probíral příbuzné Winnů, bylo mu jasné, že by s nimi Ancellu nečekalo nic dobrého.

Všichni byli velice úzkoprsí, pruderní a puritánští a otec měl určitě pravdu, když například o tetičkách mluvil jako o pobožných starých pannách.

„Kdybych aspoň něco uměla,“ povzdechla si Ancella. „Umím jezdit na koni, vyšívat a tančit - pokud mám možnost. A hovořím několika jazyky.“

Pousmála se.

„Ale nic z toho se nedá prodat.“

„Umíte francouzsky?“ zeptal se sir Felix.

„Jako rodilá Pařížanka - aspoň to vždycky tvrdila stará mademoiselle, která mě učila,“ odpověděla Ancella s úsměvem.

„Mám nápad,“ řekl sir Felix. „Možná vám to bude připadat nevhodné, možná že se mi vysmějete za takový návrh, ale mohlo by to být řešení.“

Ancella došla k siru Felixovi a položila mu ruku na rameno.

„Sire Felixi, já vím, že cokoli mi navrhnete, míníte upřímně a jako opravdový přítel. Často jsem si říkala, co bychom si bez vás těch několik posledních měsíců počali, když bylo s tatínkem tak špatné pořízení.“

Povzdechla si a pokračovala:

„Byl jste jediný člověk, kterému důvěřoval. Často jsem přemýšlela o tom, že zneužíváme vaši laskavost a vaše přátelství, když se na vás neustále obracel s žádostmi, abyste přijel, ačkoli jste měl v Londýně tolik práce.“

Sir Felix jí stiskl ruku.

„Všechno jsem dělal rád, má drahá, to mi věřte.“

„A navíc,“ zašeptala Ancella, „nikdy jste nám neposlal účet.“

„A ani to nemám v úmyslu,“ odpověděl sir Felix. „Když jsem byl mladý, váš otec mě poctil svým přátelstvím. Znamenalo to pro mě mnoho v době, kdy jsem byl neznámý a nebyl jsem na tom nijak dobře. Takže všechno, co jsem dělal, byla jenom malá splátka.“

Ancella se poprvé od otcovy smrti rozplakala.

„Děkuji vám, sire Felixi," řekla. „Vždycky jsem si uvědomovala, jaké mám štěstí, že se na vás můžu spolehnout."

„V tom případě s vámi budu mluvit jako přítel i jako lékař," řekl sir Felix. „Posaďte se a udělejte si pohodlí."

Sedla si tedy do křesla s rukama v klíně jako dítě připravené na vyučování.

Sir Felix se posadil proti ní na druhou stranu křibu.

Měl na sobě dlouhý redingot a elegantní nákrčník ozdobený špendlíkem s velkou perlou. Vypadal velice důstojně, jak se patřilo na lékaře královské rodiny, který byl velice žádaný i mezi příslušníky vyšší společnosti, kteří následovali příkladu královny Viktorie.

Ancella si uvědomovala, že sir Felix přijel z Londýna okamžitě, jakmile dostal zprávu, že hrabě z Medwinu zemřel, a jistě tím způsobil zmatek mezi svými pacienty, kteří čekali jeho návštěvu.

Když pro něj posílala, věděla, že ji nezklame, a sir Felix přijel na Medwin ležící nedaleko Windsoru v rekordně krátkém čase.

„Co mi chcete navrhnout?" zeptala se Ancella. „Abych pracovala u vás?"

Sir Felix se usmál.

„Má čekárna je přeplněná lidmi z vyšší společnosti. Asi by se na vás obracelo víc mužů než na mě žen a to by mé praxi rozhodně moc neprospělo."

Ancella se rozesmála, až se rozkašlala.

Byl to úporný kašel, který ji pořádně vyčerpal. Sir Felix ji pozoroval.

Když mohla zase mluvit, řekl:

„Už minule jsem si všiml vašeho kašle. Je to důsledek únavy a dlouhé zimy."

„Chcete mi navrhnout, abych jela někam na jih?" zeptala se Ancella.

„Navrhuji vám, abyste odjela na jih Francie," odpověděl sir Felix.

Ancella se znovu rozesmála.

„Teď se ke mně chováte jako k vašim bohatým krasotinkám," řekla, „kterým předepisujete cestu po moři v jachtě, kde se podávají ústřice a šampaňské, nebo pobyt ve vile v jižní Francii, kde nedělají nic jiného, než že se opájejí vůní mimóz a kochají se krásou bougainvillií."

„Je to přesně tak, jak říkám," trval na svém sir Felix. „Ale budete muset pracovat."

Ancella se na něj překvapeně podívala.

„Včera jsem dostal dopis," vysvětloval sir Felix, „od svého kolegy, který je nejvýznamnějším lékařem v Monte Carlu. Psal mi o pacientovi, kterého jsem mu poslal, a na konci dopisu se zmínil..."

Sir Felix vyndal z náprsní kapsy složený list papíru a začal číst nahlas:

„Neznáte náhodou nějakou ošetřovatelku, která by mohla dělat společnost kněžně Fjodorovně Vsevolovské? Její Výsost je sice zdravá jako ryba, ale domnívá se, že potřebuje ošetřovatelku, která by o ni pečovala. Já nemůžu své ošetřovatelky postrádat, ale upřímně vám říkám, že kněžna ošetřovat nepotřebuje. Tady je moderní dělat ze sebe nemocného. Kdybyste o někom věděl - a peníze nejsou žádný problém - byl bych vám, můj drahý sire Felixi, velice vděčný, protože mě tyhle bohaté ženy sužují neustálými návštěvami a já nemám ani chvíli pro sebe."

Sir Felix složil dopis a řekl:

„Nu, Ancello, co říkáte této možnosti?"

„Ošetřovatelka? Ale já na to nemám kvalifikaci."

„Doktor Groves říká, že žádná kvalifikace není potřeba, a já si myslím, že spíš jde o společníci. Mohla byste se starat o další starší osobu?"

„Nevím, co na to říct," váhala.

„Nemyslím jenom na peníze, které nejsou podle doktora Grovese žádný problém," řekl sir Felix, „ačkoli si jsem jistý, že by byly vítané. Především myslím na vaše zdraví."

„Na mé zdraví?" lekla se Ancella.

„Prožila jste těžký rok v neustálém napětí a musela jste pracovat daleko namáhavěji než kterákoli školená ošetřovatelka," odpověděl sir Felix. „Zhubla jste a ten kašel se mi vůbec nelíbí. Ale jsem si jistý, že stačí několik měsíců na slunci, a bude pryč."

Po krátké odmlce pokračoval:

„Také si myslím, že v bohaté domácnosti budete daleko vydatněji jíst. Obávám se, že každá pochoutka, která překročila práh tohoto domu, putovala přímo do otcovy ložnice."

„Víte moc dobře, že jsme neměli peníze na nějaké výstřednosti," odpověděla Ancella.

„Ancello, tím jenom podporujete mé argumenty," pokračoval sir Felix. „Proč se nepokusit o tenhle malý experiment? Koneckonců - kdyby vám to připadalo neúnosné, můžete se vrátit."

„To je pravda," připustila Ancella, „ale... do Monte Carla!"

„Děsí vás to místo?" zeptal se sir Felix. „Byl jsem tam loni a moc se mi tam líbilo."

„Mé tety o Monte Carlu vždycky mluvily jako o Sodomě a Gomoře," odpověděla Ancella. „Víte, že můj otec v mládí prohrál nějaké dědictví? A ony na to nikdy nezapomněly. Mluvily o tom, jako by se to stalo včera, a neustále mi opakovaly, jak je hazard strašný."

„Ale já vám nenavrhuji, abyste prohrála svůj těžce vydělaný plat - a není pochyb, že bude těžce vydělaný!" smál se sir Felix. „Jenom tvrdím, že byste měla být co nejvíc na slunci, vydatněji jíst, a když budete i za rok za dva vypadat stejně jako teď, vrátíte se a najdeme vám vhodného manžela."

„Sire Felixi!"

Ancella věděla, že si z ní dělá legraci, ale nemohla si pomoci a začervenala se.

„Vy mluvíte, jako bych se snad chtěla vdát."

„Zatím jste neměla moc příležitostí," konstatoval sir Felix. „Řekněte mi, kdy jste naposledy byla ve společnosti a kdy jste naposledy tančila?"

„Víte dobře, jaká je odpověď," řekla Ancella.

„Ano, vím. A moc mě to mrzí," řekl sir Felix. „Jste velice krásná, Ancello. Už od dětství jste se mi líbila. Jste tak podobná mamince."

Ancella si zhluboka povzdechla.

„Maminka byla opravdu krásná."

Na chvilku se odmlčela. Potom dodala:

„Možná že kdyby mohla jet někam na jih a nemusela trpět zimou, žila by déle."

„Proto nechci, aby se historie opakovala," řekl rozhodně sir Felix. „Dovolte, abych napsal doktoru Grovesovi ještě dnes večer a sdělil mu, že jsem pro kněžnu našel perfektní ošetřovatelku."

„To musí být Ruska."

„Jižní Francie je plná Rusů," odpověděl sir Felix. „Mezi nimi jsou velkoknížata a všichni jsou krásní a přitažliví, vyhazují

tisíce liber u zelených stolků, staví si nádherné vily a stýkají se s těmi nejkrásnějšími ženami."

Když mluvil, v očích mu blýskalo, ale Ancella řekla:

„Budu vypadat jako malý anglický vrabec mezi takovými vzácnými ptáky."

Potom rychle dodala:

„Ale samozřejmě budu jenom pozorovatelem toho velkého světa, a ne jeho součástí."

„Jsem si jistý, že budete krásná, ať si obléknete cokoli," chláholil ji sir Felix.

„Tak může mluvit jenom muž, který si myslí, že šaty pro ženu nejsou důležité," odpověděla Ancella uštěpačně. „Ale jako společnice budu vypadat nenápadně a nikdo si mě nevšimne."

Sir Felix si pomyslel, že to je málo pravděpodobné, ale nechtěl Ancellu vyplašit, a proto mlčel.

Vstal a poznamenal:

„Teď se musím vrátit do Londýna. Předpokládám, že pošlete telegramy svým nejbližším příbuzným a jeden nebo dva přijedou... Pomůžou vám s pohřbem, ale už jsem dal instrukce místnímu lékaři, aby zařídil všechno potřebné."

Ancella také povstala.

„Ještě jednou vám děkuji, sire Felixi," řekla. „Škoda že moji příbuzní nejsou jako vy. Mám vás moc ráda, a navíc jsem vám vděčná za všechno, co jste udělal pro tatínka. Proto se zařídím podle vaší rady. Když nic jiného, bude to aspoň dobrodružství."

„To určitě bude," souhlasil sir Felix, „a pokud to pro vás bude neúnosné, stačí poslat telegram a já vám buď pošlu peníze na cestu zpátky, nebo přijedu a odvezu vás."

Usmál se a dodal:

„Byla by to výborná záminka pro návštěvu Riviéry, kde se mi tak líbilo."

Za tři týdny už Ancella seděla ve vlaku a ujížděla ze zasněžené a mrazivé Anglie na Azurové pobřeží.

Stále tomu nemohla uvěřit, že se dokázala sbalit, odjet a vzepřít se sekýrování tetiček.

Pochopitelně jim neřekla, co bude dělat, protože se sirem Felixem usoudili, že by si tím jen koledovala o problémy.

Namluvila jim, že ji do jižní Francie pozvala jedna přítelkyně.

Předložily jí všechny možné námitky proti takové cestě.

Že není vhodné, aby odjela, když má smutek. Že se takové potulování nehodí pro mladou dívku, která nedávno ztratila otce. Že se vůbec nehodí, aby cestovala sama. A to nejdůležitější - že je příliš mladá na to, aby byla bez dozoru někoho, jako jsou ony.

Jejich protesty ji tak rozčilovaly, že se rozhodla uniknout z jejich společnosti!

Sir Felix jí ještě poradil, aby ve Francii nevystupovala pod svým pravým jménem.

Koneckonců Winnové byli rozvětvená rodina a mohli by tam žít nějakí vzdálení příbuzní nebo možná některý přítel, který by mohl znát jméno Ancella Winnová.

„Budu si říkat Wintonová," oznámila siru Felixovi. „Nemůžu si vymyslet nějaké úplně jiné jméno, protože by se pak mohlo docela dobře stát, že bych na něj neslyšela."

Sir Felix tedy napsal doktoru Grovesovi, že slečna Ancella Wintonová přijímá místo u kněžny Fjodorovny Vsevolovské a že přijede do Beaulieu sedmého února.

Ancella musela přiznat tetám, že její přítelkyně bydlí blízko Beaulieu, a to vyvolalo další bouřku.

„Beaulieu nemůže být příliš daleko od Monte Carla," vykřikla poděšeně teta Emilie. „Ancello, doufám, že nevzkročíš do toho doupěte hříchu."

„Nevěřím, že je to tam tak strašné," odporovala Ancella, protože si vzpomněla, co říkal sir Felix.

„Náš drahý biskup napsal již několik článků do Timesů, ve kterých protestoval proti hříšným hazardním hrám," odpověděla teta Emilie, „a proti neštěstí, jaké přináší těm, kteří se takového zla účastní."

„Všichni nemusí hrát hazardní hry, teto Emilie," nesouhlasila Ancella.

Teta si poslala pro sešit s nalepenými výstřižky, aby podpořila své argumenty. Sešit jí došel ještě předtím, než Ancella opustila Medwih Park.

V sešitě teta uchovávala dávno vylisované květiny, taneční pořádky, vánoční přání, obrázky a fotografie. Sešit nazvala *Mementa mého života*.

Ancella listovala stránkami a našla dopis, který před několika lety napsal muž jménem John Addington Symonds, jeden z prvních návštěvníků Monaka.

Jeho dopis otiskli v novinách a teta Emilie si ho vystříhla.

Mimo jiné v něm stálo:

Je tam velký dům hříchu osvětlený plynovými lampami, který září na pobřeží jako peklo nebo obydlí nějaké čarodějnice... Čarodějnice pořádá nikdy nekončící oslavu hříchu ve velkém sále plném zelených stolků... Nádherné ženy s namalovanými očima, zlatými vlasy a mramorově bílými štíhlými šijemi jsou tu proto, aby se smály, zpívaly, sváděly... V herně jsou všechny stolky s ruletou obsazené. Není slyšet nic jiného než monotónní hlasy krupiéřů, cinkání zlata pod jejich dřevěnými hrabičkami a ťukání míčku rotujícího kolem rulety... Krupiéři jsou buď tlustí, odpuziví kormoráni, nebo povrchní supi, nebo podezřaví lišáci. Tito strážci banku vykazují veškeré stopy prostopásného mládí prožitého v nemravnosti, která se zračí v jejich obličejích.

Ancellina teta četla ta slova tichým hlasem a byla celá vystrašená. Nakonec zvedla oči, sundala si skřípec a zeptala se:

„Rozumíš mi? Tomu se musíš vyhnout."

Ancella se jen stěží udržela, aby se nerozesmála.

„Myslím, teto Emilie, že jsi zapomněla, jak jsem chudá. Tatínek mi nenechal žádné peníze. Mám jen sto liber roční renty po mamince a ujišťuji tě, že mi tolik nezubude, abych se mohla vrhnout do hazardu."

„Na to strašné místo nesmíš ani vkročit. Rozumíš, Ancello?"

„Ano, tetičko Emilie."

„Kdyby tě někdo pozval, abys tam šla, musíš odmítnout. Kdyby se drahý biskup dozvěděl, že má neter byla v Monte Carlu, určitě bych umřela hanbou."

„Pokusím se ti vyhovět, tetičko Emilie."

„To doufám," odpověděla teta.

Ancella věděla, že výstřižky, ze kterých teta předčítala, byly napsány už před pár lety.

Ale vzpomněla si, že nedávno byly v *The Times* články napadající Monte Carlo.

Mimo jiné musela otci přečíst všechno,

co ho v novinách zajímalo, a teď si vybalila článek v *Pall Mall Gazette*, ve kterém psal nějaký doktor z Mentonu:

Několikrát jsem se zastyděl, když jsem viděl umírat pacienty, kteří by se uzdravili, kdyby nepropadli jedné z nejzlobivějších vášní - hazardním hrám... Kdyby se podařilo vytlačit tohle obrovské zlo z krásného pobřeží Riviéry, mělo by to velký užitek pro naše spoluobčany a prospělo by to i našemu knížectví.

„To je ale nesmysl!“ vykřikl otec.
V dalším článku se Ancella dočetla:

„A co sebevraždy v Monaku - smrti zaregistrované jako nešťastné náhody, ale obětem by se spíš mělo říkat oběti Monte Carla.“

„Ti ale přeháněj!“ zavrčel hrabě.

„Ale tatínku, včera jsem četla v *The Times*, že petici, kterou podepsalo čtyři tisíce obyvatel a návštěvníků Riviéry, odeslali francouzskému parlamentu. Stojí v ní, že Monako se stalo semeništěm korupce, a signatáři žádají francouzskou vládu, aby kasino zavřela.“

„Zatracení otravové!“ vykřikl hrabě zlostně. „Nevím, proč se ksakru neřídí pravidlem Žij a nech žít. Když lidé neutrátí své peníze takhle, utratí je jinak.“

Potom už o tom nemluvil. Ancella byla na Monte Carlo zvědavá a přemítala, zda je to takové peklo, jak všichni tvrdí.

The Daily News prohlásily, že královna Viktorie, italský král a německá královská rodina se snaží udělat v Monte Carlu pořádek.

Ale hrabě neposlouchal.

Možná že teď budu mít možnost zjistit pravdu, pomyslela si Ancella, když vlak uháněl nocí a odvážel ji vstříc nejisté budoucnosti.

Cestovala první třídou a byla si jistá, že to je zásluha sira Felixe.

Měla lůžkové kupé a moc se jí líbila malá postel, kterou tak zručně ustlal průvodčí, i komfortní koupelna. Ale největší radost jí udělal fakt, že má soukromí.

Věděla, že když dámy z vyšší společností cestují vlakem, berou si s sebou vlastní povlečení.

Maminka jí vyprávěla, jak s tatínkem cestovali po Evropě. Brávali si s sebou ko-

mornou a lokaje, kteří se jim starali o zavazadla. Stlali jim lůžka a dbali na to, aby všechno ve vlaku, na lodi nebo v hotelu bylo k jejich plné spokojenosti.

Ale ačkoli Ancella nemohla cestovat s takovým komfortem, nestěžovala si.

Byla mile překvapená, když dr. Groves odpověděl siru Felixovi, že očekává příjezd slečny Ancelly Wintonové, a současně sděloval, že přesvědčil kněžnu, aby jí ročně platila sto padesát liber.

„To mám ale štěstí!“ vykřikla Ancella, když jí to sir Felix oznámil.

„V největší herně v Evropě s tím asi příliš nepořídíte,“ odpověděl sir Felix. „Proto buďte velice opatrná a mějte na paměti, že nesmíte nikdy utrácet své peníze, ale musíte si nechat všechno zaplatit.“

„Doufám, že se budu chovat jako kvalifikovaná a zkušená komorná,“ zasmála se Ancella.

„Tak si pamatujte, že sluhové očekávají, že se jim za každou službu zaplatí, a nikdy nesáhnou do vlastní kapsy,“ řekl nabádavě sir Felix.

„Budu si to pamatovat,“ slíbila mu Ancella.

Ale protože se jí zmocnil pocit, že je bohatá, rozhodla se koupit si nějaké šaty.

Nepotrpěla si na výstřednosti a nakoupila, stejně jako to dělávala její matka, s vkusem a po pečlivém výběru.

Už probrala se sirem Felixem, zda by měla nosit smutek, nebo jestli by to její zaměstnavatelce připadalo nevhodné.

„Osobně si myslím, že v černých šatech by vám bylo příliš velké horko a ani na náladě by vám to příliš nepřidalo,“ řekl sir Felix. „Všechno tam přímo hýří barvami a vy určitě budete chtít do té krásy zapadnout.“

Ancella věděla, že vždycky mluví rozumně, proto si koupila bílé a světlé šaty a s sebou si vzala jenom jedny černé večerní, které si koupila po matčině smrti.

Byly hodně drahé, a protože je od té doby měla na sobě jen několikrát, byla by škoda je teď nevyužít třeba jenom k večeři ve vile, kdyby ji náhodou pozvali, aby povečeřela s kněžnou.

Opravdu neměla tušení, co ji čeká, a ani sir Felix jí v tom nemohl pomoci.

Nevěděla, jestli bude jíst sama, nebo jestli ji pozvou do jídelny.

Musím počkat, jak to dopadne, pomyslela si Ancella. Nevadilo by jí ani jedno, ani druhé.

Nejdůležitější bylo, že odjela sama, bez doprovodu, a že jede za sluncem. Jen ona věděla, jak je unavená a vyčerpaná. A pozorným očím sira Felixe to samozřejmě neušlo.

Teď když otec zemřel, měla pocit, jako by ztratila smysl života, a teprve na ni dolehla únava a smutek.

Byla opravdu velice vyčerpaná a přála si dát se dohromady, promyslet si budoucnost a naplánovat si, co bude dělat, až toto nečekané zaměstnání skončí.

Ušetřím všechny peníze, co si vydělám, slibovala si Ancella. Jsem si jistá, že je budu po návratu do Anglie potřebovat.

Znovu si představila společný život s některou tetou a zachvěla se. To bych si zrovna mohla lehnout do hrobu, řekla si.

Jak usínala, slyšela bouchání kol a představovala si, že to je kočár, který ji odváží ze tmy na světlo.

Jsem tak šťastná, pomyslela si, velmi šťastná.

Ancellu probudil brzy ráno křik průvodčích. Zjistila, že vlak z Paříže dojel do první zastávky.

„St. Raphael! St. Raphael!“

Slyšela jméno nádraží a vytáhla rolety.

Na chvilku ji prudké světlo oslepilo. Potom pohlédla na krásně modré moře, na oblohu zahalenou ranním oparem a pomyslela si, že je jako v ráji.

Za městečkem se tyčily hory, jejichž úpatí byla porostlá lesy.

Ancella věděla, že v tomto malém přístavu se vylodil Napoleon při svém návratu z Egypta v roce 1799 a za patnáct let odtud odplul do vyhnanství na Elbu.

Jsem účastnicí historie, pomyslela si.

Oblékla se bezmyšlenkovitě a sledovala přitom nový svět, který se jí otvíral před očima.

Viděla mimózy, které začínaly kvést, květiny se pnuly po zdech domů, zaplňovaly truhlíky v oknech a kvetly v trávě na kopcích. Viděla domy s veselými červenými střechami i bílé vily, které vypadaly jako zmrzlina.

Trochu dál zahlédla vrcholky hor tyčící se do výšky, které byly ještě pokryté sněhem.

Bylo to tak nádherné, až se nad tou krásou tajil dech. Ancella si uvědomila, že ještě nikdy na ni barvy tak nezapůsobily.

„To je nádhera! To je nádhera!“ jákala a spustila okénko, aby na tvářích ucítila teplý vzduch.

Vlak ujížděl podél pobřeží a zastavoval v místech nesoucích známá jména.

Cannes, kde často pobýval princ z Walesu, mělo bouřlivou historii. Bylo zničeno Římany jako odvěta za vraždu několika kolonistů a také ho dvakrát vyplnili Saraceni.

Další zastávka byla v Antibes a Ancella zahlédla na nástupišti vázy, misky a džbány v různých odstínech modré, o kterých jí sir Felix řekl, že se snaží navázat na slavnou římskou a etruskou keramiku.

Nice proslavily květiny a Ancella si vzpomněla, že si odtud Napoleon Bonaparte nechával každý týden posílat krabice karafiátů, lilií, fialek a růží.

V zálivu Villefranche kotvily francouzské a britské válečné lodě a Ancella slyšela, jak průvodčí volá:

„Příští zastávka Beaulieu!“

Rychle začala shromažďovat svá zavazadla. Ještě jeden chvatný pohled do zrcadla, aby se ujistila, že její zevnějšek odpovídá roli, kterou bude hrát. Pak se už připravila k výstupu.

Nemohla si sice pořídit drahý cestovní kostým, ale ten, který měla na sobě, výborně slušel její štíhlé postavě a vypadala v něm velice elegantně.

V krabici měla několik nových slaměných klobouků, které si koupila za rozumnou cenu u Petera Robinsona a sama si je ozdobila. Ale na hlavě měla malý baret zdobený fialkami světlejšího odstínu, než byl její fialový kostým.

Doufám, že nevypadám příliš světácky, pomyslela si Ancella, když se prohlížela v zrcadle. Nakonec se na sebe usmála.

Teď přijíždějí na Riviéru ty nejbohatší a nejkrásnější ženy z celého světa a já se k nim nemůžu ani v nejmenším rovnat.

Od chvíle, kdy věděla, kam pojedou, si prohlížela staré výtisky časopisů *Illustrated London News* a *Graphic*, které odebíral otec.

Našla v nich fotografie všech významných osobností, které vlastní vily y jižní Francii. Dočetla se, že Hotel de Paris hos-

til mimo jiné rakouskou císařskou rodinu, Dowager ruskou carevnu, švédského krále, portugalskou královnu a belgického krále.

Pochybuji, že se s tak významnými lidmi setkám, pomyslela si Ancella se smíchem. Ale ráda by je viděla. Hlavně rakouskou císařovnu, která prý je jednou z nejkrásnějších žen světa.

„Beaulieu!“ křičeli průvodčí, když vlak vjel do nádraží.

Ancella stála u okna a dívala se ven. Jeden nosič v modré uniformě jí naznačoval, že je volný.

Přikývla, zvedla ruku a nosič zůstal stát před jejím kupé, dokud mu průvodčí nepodal Ancellina zavazadla.

Než odjela do Francie, zeptala se sira Felixe, jaké by měla dávat spropitné. V Calais si vyměnila několik liber a nyní dala průvodčímu o trochu víc, než očekával, za což se jí dostalo srdečných díků.

Vystoupila na nástupiště, a než došla k nosiči, přistoupil k ní muž ve zdobené livrei a uklonil se.

„Jste slečna Wintonová?“ zeptal se jí francouzsky.

„Oui,“ odpověděla Ancella.

„V tom případě pojdte laskavě se mnou. Její Výsost mě požádala, abych na vás počkal. Venku stojí kočár.“

„Díky,“ odpověděla Ancella.

Sir Felix tedy správně předvídal, že na ni budou určitě čekat.

Ale ona si říkala, že si najme drožku nebo požádá o pomoc některého průvodčího, nebudou-li na ni čekat.

Tím se její problém vyřešil, a když vyšla před nádraží, uviděla velice pohodlný otevřený kočár.

Lokaj, který na ni čekal, jí pomohl nastoupit a na protější sedadlo narovnal její zavazadla. Potom vylezl na kozlík a vyrazil.

Teplé sluneční paprsky jako by ji pohladily po bledých tvářích.

Ted' slunce pátilo a Ancella si pomyslela, že si lze stěží představit krásnější kout světa.

Silnice byla přeplněná kočáry a nejrůznějšími dopravními prostředky. Některé byly velmi noblesní a jejich pasažéry byly elegantní dámy s malými slunečníky, které je chránily před opálením.

Byly tu i obyčejné dvoukoláky tažené mulami a Ancella viděla i hodně povozů s volským potahem.

Zdálo se, že Beaulieu je postaveno pod ochrannými křídly lesa. Všude rostla spousta pomerančovníků a citroníků, vysoké keře růží a pelargonie.

Nad městem se zvedaly vysoké útesy a jejich okraje lemovaly borovice. Vrstvy vápence se střídaly s vrstvami červeného pískovce.

Rostly tady nádherné staré olivy, a jak se Ancella dočetla v průvodci, některé byly staré víc než tisíc let.

Když kočár opustil Beaulieu, vydal se po silnici vedoucí po okraji převýšeného srázu. Na některých místech byla vytesaná do skály a vedla i jedním krátkým tunelem. Ancelliny oči si musely zvyknout na přechod z jasného světla do částečné tmy a naopak.

Souběžně se silnicí vedla železnice a brzy projel kolem vlak, kterým Ancella přijela. Věděla, že jede do Monte Carla, kde končí.

Také věděla, že před třiceti lety, v roce 1868, byla železnice protažena až do Monte Carla. Od té doby tady denně vystupují z vlaků houfy lidí mířící do heren.

Po odjezdu z Paříže si Ancella všimla, že cestující byli elegantní a bohatí.

Určitě si dopřávali maximální pohodlí. Ancella viděla obrovská zavazadla, která přinášeli do kupé a vynášeli zase ven průvodčí, slyšela bouchání zátek od šampaňského a ráno viděla v chodbě za dveřmi spousta prázdných lahví, které měli průvodčí vyhodit.

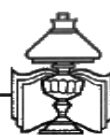
To by teta Emilie snad nepřežila, pomyslela si Ancella a usmála se. Kočár náhle sjel ze silnice a začal klesat po velice strmé příjezdové cestě, která se zatáčela k útesu.

Poprvé si uvědomila, že už nejedou podél trati, ale že jsou mezi železnicí a mořem.

Když se ptala sira Felixe na adresu kněžny Fjodorovny, řekl jí, že bydlí ve vile d'Azar - Point de Cabéel blízko Ezy, a Ancella si to našla na mapě.

Zjistila, že se nachází nedaleko Monte Carla stranou Beaulieu.

Bylo to malé městečko a objevila ho až na velice podrobné mapě. Otec měl na-

šťestí podrobné mapy všech částí Francie.

Kočár zatočil na cestu stíněnou stromy a obehnanou po obou stranách zdí porostlou růžovými a rudými gerániemi a Ancella před sebou uviděla velkou bílou budovu s rovnou střechou zářící na pozadí zelených stromů a modrého moře.

Kočár zastavil před hlavním vchodem zdobeným z každé strany mísami s korálově červenými azalkami.

Hala byla rozlehlá a studená a majordom v plném lesku se uctivě uklonil, než ji vyzval, aby ho následovala.

Ancella trochu znervózněla a vykročila po širokém schodišti nahoru.

V prvním poschodí zahrnul majordom doleva a zaklepal na zavřené dveře.

Otevřela šedovlasá komorná s nepřístupným výrazem.

„Slečna z Anglie," řekl majordom.

Komorná se podívala na Ancellu, potom popošla do místnosti a zřejmě očekávala, že ji Ancella bude následovat.

Otevřela další dveře a Ancellu na okamžik oslepila sluneční záře přicházející okny po obou stranách pokoje.

Potom uviděla starší ženu, která seděla v obrovské posteli s hedvábnými povlaky a opírala se o spoustu polštářů.

„Tak už jste tady," řekl nepříjemný hlas anglicky, ale s lehkým cizím přízvukem. „Už jsem se začínala bát, že jste se musela cestou ztratit."

Ancella přistoupila k posteli.

Ted' viděla dámu jasně a byla překvapená. Žena sedící opřená o polštáře vypadala dost staře. V obličeji měla hluboké vrásky a její pleť připomínala starý čínský pergamen. Na vystouplých lícních kostech měla vrstvu líčidla a rty namalované jasně červenou rtěnkou.

Na hlavě měla tmavou paruku a v ní zářilo několik diamantů.

Stejně zářily i náramky na kněžniných hubených zápěstích a prsteny na jejích prstech. Kolem krku měla šňůry nádherných perel, velkých jako holubí vejce.

Přes ramena měla přehozený šál z drahocenného ruského sobola a na posteli ležela hermelínová pokrývka.

Ancellu tak překvapil kněžnin vzhled, že nebyla mocna slova.

Kněžna byla možná stará, ale její oči ještě stále byly bystré. Když Ancella vešla,

prohlédla si ji od hlavy až k patě a nepřehlédla žádný detail.

„Tak vy jste Ancella Wintonová," řekla po chvíli. „Jste mladší, než jsem čekala."

Ancella se cítila trochu provinile.

Sir Felix záměrně zamlčel její věk, protože se bál, že by doktoru Grovesovi připadala příliš mladá na tak zodpovědné místo.

„Nebudeme lhát," řekl Ancelle, „ale neposkytneme žádnou nevyžádanou informaci. Koneckonců jen já vím, jaké máte zkušenosti s ošetřováním nemocného a jak jste výjimečně zdatná i za těch nejobtížnějších podmínek."

„To je mi líto, jestli je Vaše Výsost zklamaná," řekla Ancella.

„To jsem neřekla, nebo ano?" vyštěkla kněžna. „Mám ráda mladé lidi, když se umějí chovat."

„Doufám, že to dokážu," řekla Ancella.

„Jste hezká, příliš hezká na takovouhle práci," poznamenala kněžna. „Proč nejste vdaná?"

Ancella měla neodolatelnou touhu se zasmát.

Takovýhle rozhovor by absolutně nečekala mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

„Nikdo mě dosud nepožádal o ruku," odpověděla a všimla si, že to kněžnu pobavilo.

„V tom případě jste musela být zavřená v klášteře nebo ve vězení," poznamenala kněžna. „Už jste snídala?"

„Ve vlaku jsem vypila šálek kávy," odpověděla Ancella.

„Tak to budete mít hlad."

Kněžna zazvonila na malý zlatý zvonek, který ležel vedle ní na posteli.

Okamžitě se otevřely dveře a objevila se komorná.

Byla tady tak rychle, že ji Ancella podezírala, že poslouchala za dveřmi.

„Dejte mademoiselle Wintonové něco k jídlu," přikázala kněžna, „a až si vybalí zavazadla a převlékne se, znovu se uvidíme."

Komorná přikývla. Evidentně toho mnoho nenamluvila.

Ancella se uklonila a odešla z pokoje. Cítila, že ji kněžna sleduje.

Komorná ji vedla přes odpočívadlo na konci schodiště na druhou stranu vily.

Minuly řadu pokojů, až nakonec komorná otevřela jedny dveře a Ancella uviděla malý pokoj s okny vedoucími na druhou stranu útesu.

Měla odtud výhled směrem k Beaulieu a na poloostrov St. Hospice vybíhající do moře.

Byl to nádherný pohled a Ancella se jenom s velkým přemáháním přinutila otočit ke komorné a říct:

„Až si vybalím a převléknu se, mám jít za kněžnou?“

Komorná blahosklonně přikývla a odešla.

Žárli, pomyslela si Ancella.

Věděla, že staré komorné nenávidí ošetřovatelky a jiné služebné, které by mohly ohrozit jejich autoritu u paní.

Třeba mě začne mít ráda, pomyslela si, a protože byla sama, znovu se otočila k oknu.

Sotva k němu došla, ozvalo se zaklepání a vešli dva lokajové s jejími zavazadly. Přišel s nimi i nějaký starší muž.

Okamžitě poznala, že to je Rus. Měl nehezkou tvář a vypadal podivně. Ancellu upoutala velká holá hlava vejčitého tvaru, vystouplé lícní kosti a přivřené oči.

Přišel s lokaji, aby jim udělil rozkazy, ale nespustil přitom oči z Ancelly. Měla pocit, že ji hodnotí. Prohlížel si ji tak neskrývaně, že to bylo až neslušné.

Lokajové otevřeli Ancellin kufr, a když se narovnali, řekl Rus francouzsky:

„Je to všechno, slečno?“

Měl chraplavý hlas a Ancelly se zmocnil nepříjemný pocit.

„Všechno, díky," odpověděla odměřeně.

„Kdybyste cokoli potřebovala, obraťte se na mě. Jsem Boris."

„Děkuji," odpověděla Ancella.

Podívala se mu do očí. Zdálo se jí, jako by ji chtěl zastrašit.

Chvilku se dívali jeden na druhého a potom Boris odešel.

Vzal s sebou i oba lokaje.

To je ale příšerný člověk, pomyslela si Ancella.

Nevěděla proč, ale cítila, že je v něm cosi hrozivého, cosi nebezpečného, pro co neměla vysvětlení.

Kapitola druhá

Ancella se převlékla, s francouzskou komornou vybalila a uložila své věci a pak se vydala za kněžnou.

Když došla ke dveřím a zaklepala, otevřela jí stará komorná. Dívala se tak zle, že Ancella omluvně řekla:

„Madame mě požádala, abych se vrátila, jakmile se převléknu. Myslím, že mě chce vidět."

„Teď nemá čas," odbyla ji komorná příkře a vlastně promluvila poprvé od chvíle, kdy Ancella přijela.

Podle výslovnosti pocházela z francouzského venkova a Ancellu napadlo, že musela žít s kněžnou už dlouho a možná strávila spoustu let v Rusku.

Ancella věděla, že to je u ruské aristokracie běžné, zaměstnávat francouzské komorné, francouzské vychovatelky a mluvit s nimi francouzsky.

Francouzština byla v Petrohradě módním jazykem a Ancella se nebála, že se se svou zaměstnavatelkou nedomluví, protože byla přesvědčená, že kněžna bude automaticky mluvit francouzsky nejen s ní, ale i se svými příbuznými.

Ancella poněkud podcenila jazykové schopnosti Rusů. Měla předpokládat, že kněžna bude mluvit výbornou angličtinou.

Otec jí říkal, že Rusové jsou velice kulturní lidé.

„Možná že se chovají necivilizovaně ke svým poddaným a k chudým," řekl jí, „ale ti, kdo si to můžou dovolit, jsou výjimečně vzdělaní a vysoce kulturní lidé."

Ancella se zatím nikdy nesetkala s Rusem a čím víc přemýšlela o kněžně, tím fantastičtější se jí zdála.

Nedovedla si představit, že nějaká žena může nosit tolik krásných šperků, a teď si také všimla, že i dům byl vybudován a zařízen s velikým přepychem.

I její ložnice byla vybavena starožitným nábytkem vysoké ceny. A stejné skvělé kousky byly všude. A také obrazy na stěnách jsou určitě velice vzácné.

Doufala, že si všechno bude moci později důkladně prohlédnout.

Zeptala se komorné:

„Mám se vrátit do svého pokoje?"

„Ne, počkejte tady, slečno," odpověděla komorná. „La gitane tam nebude dlouho."

Ancelle se na ni udiveně podívala.

La gitane znamená cikánka a Ancella si pomyslela, že se asi spletla.

Jak by se mohla kněžna vybavovat ve své ložnici s cikánkou? Ancella věděla, že je ve Francii považují za spodinu společnosti, stejně jako ve Španělsku a v mnoha dalších evropských zemích.

Stará komorná si všimla jejího překvapení.

„Brzy zjistíte, že tady není nic důležitějšího než štěstí ve hře," řekla nasupeně.

„Kněžna hraje?" zeptala se Ancella.

„To uvidíte," prohlásila stará komorná.

Ancella se zastyděla, že tlachá se služebnou. Ale zároveň byla nesmírně zvědavá.

„Jak se jmenujete?" zeptala se jí Ancella přátelsky.

„Marie," odpověděla komorná.

Ancella se usmála.

„Doufám, Marie, že mi pomůžete. Nikdy jsem nepracovala v takovém domě a určitě udělám spoustu chyb, pokud mi neporadíte."

Podezíravost a nepřátelství z tváře komorné zmizely.

„Jste moc mladá," řekla po krátké odmlce.

„Já vím," souhlasila Ancella, „ale jednou zestárnu a někdy začít musím."

Zdálo se jí, že se Marie trochu usmála, když řekla:

„Musíte jenom dělat to, co Její Výsost žádá. To je vše, co se od vás očekává."

„Budu se snažit," odpověděla Ancella.

„Koneckonců jsem za to placená."

Marie se podívala na zavřené dveře kněžnina pokoje. Potom otevřela jiné dveře.

„Můžete se posadit tady v mém pokoji, slečno," řekla. „Cikánka tam nebude dlouho. Jakmile dostane své peníze, uteče."

„Kněžna se s ní radí vždycky?" zeptala se Ancella.

„S ní a se spoustou dalších podvodníků," odpověděla Marie. Mluvila s takovým opovržením v hlase, že se Ancellě chtělo smát. Ale než se mohla zeptat na další věci, ozval se kněžnin zlatý zvonek a stará žena otevřela dveře.

Ancella uviděla snědou cikánku, ověšenou zlatými řetězy, v uších se jí houpa-ly velké náušnice a na hlavě měla uvázaný červený šátek s třásněmi. Šla na odpovídadlo, kde čekal Boris, aby ji odvedl dolů.

Vypadala velice blahobytně. Byla dobře oblečená. Nebyl to ten typ potulných cikánek, které Ancella vídala doma, když projížděli Windsorem. Jezdívají na chmel-nice v Kentu.

Když byla Ancella malá, fascinovaly ji jejich černé oči a černé vlasy, jejich strakatí koně a barevné maringotky. Ale vždycky ji před nimi varovali a chůva jí říkala, že by ji mohli ukrást a odvézt pryč.

Ona tomu nevěřila, protože měli sami dost svých dětí, ale myslela si, že jsou to divní a zvláštní lidé.

Vesničané se jich báli, protože jim kradli slepice, ale hlavně se obávali, aby je ne-urkli.

Ancella přemýšlela, zda cikánka skutečně kněžně poradila. Byla si jistá, že pokud kněžna vyhraje, přičte to schopnos-tí cikánky, a jestliže prohraje, omluví si to tím, že planety jí nebyly příznivě na-kloněny.

„Její Výsost vás očekává, slečno," řekla Marie a Ancella vstala a odešla do kněž-niny ložnice.

Kněžna byla stále v posteli, ale teď ležely na nádherných, a drahých krajkových pokrývkách listy papíru, astrologické ná-kresy a ohrané karty.

Kněžna se na Ancellu podívala svýma jasnýma, bystrýma očima.

„Hrála jste někdy baccarat nebo rule-tu?" zeptala se.

„V Anglii jsou tyto hry zakázané," od-pověděla Ancella.

„Já vím," vyštěkla kněžna. „Ale hrají se v soukromých domech, a hraje je dokonce i váš princ z Walesu."

„Ano, to je pravda," souhlasila Ancel-la. „Zapomněla jsem."

„Nepředpokládám, že vás někdy po-zvali do takové společnosti," připustila kněžna. „Čím jsou vaši rodiče? Jsou váže-ní?"

„Moji rodiče jsou mrtvi," zašeptala An-cella. „Ale Vaše Výsost má pravdu - byli velice vážení."

„A asi by se obrátili v hrobě, kdyby vě-

děli, že jste byla častým hostem kasina v MonteCarlu."

Ancella se usmála.

„Moje tetičky by to určitě považovaly za skandál."

„V tom případě je štěstí, že se to nedovědí," řekla kněžna, „protože dnes tam strávíte večer."

„Já?" vykřikla Ancella překvapeně.

„Očekávám, že mě tam doprovodíte," odpověděla kněžna. „Každý den po večeri chodím do kasina a dvě tři hodiny tam hraji. Protože nedosáhnou ze svého pojízdného křesla na stůl, chci, abyste za mě dávala na stůl mé sázky."

„Ano, jistě, madam," souhlasila Ancella.

Zároveň si pomyslela, jak by tetičky Emilie a Edita byly pohoršeny, kdyby to věděly.

„Tak si říkám, jestli neumíte věštit," řekla kněžna zamyšleně. „Petula, ta cikánka, která tady byla před chvílí, mi řekla, že potkám někoho s těmito schopnostmi. Myslíte, že jste to vy?"

„Nemám tušení, madam," odpověděla Ancella.

„Myslím, že mluvila o muži," řekla kněžna spíš pro sebe, „ale mohla byste to být vy - možná."

„Jak vám cikánka věští?" zeptala se Ancella.

„Z karet a z křišťálové koule," odpověděla kněžna. „Ale mám taky astrologa a myslím, že je schopnější než Petula. Sestavuje mi horoskopy a předpovídá, co se stane, podle postavení hvězd."

Kněžna se na chvilku odmlčela a potom dodala:

„Všechno se točí kolem štěstí. Všichni předpovídají štěstí, ale nikdy mi nikdo přesně neprozradil, jak by štěstí mohlo způsobit obrat v kartách nebo ovlivnit postavení kuličky v ruletě."

Ancella si byla naprosto jistá, že to je pravda, ale v téhle chvíli ji plně zaměstnávala myšlenka, že by měla kněžnu doprovodit do kasina. Vždyť vlastně doufala, že bude-li tak blízko Monte Carla, určitě se dostane do proslulého kasina, které vyvolalo již tolik rozruchu a které lákalo muže i ženy, aby tady rozhazovali obrovské sumy.

Ancella si říkala, že není možné, aby to

byli takoví blázni. Třeba je to jenom reklamní trik.

Když teta Emilie a teta Edita tak fanaticky napadaly Monte Carlo, Ancella si přečetla něco o jeho historii.

Byla nadšená, když se dočetla, jak se vyprahlá planina, posetá jeskyněmi a olivami, během dvaceti let přeměnila na nejdražší kus země v celé Evropě.

Ancellu to nepřekvapilo, protože Monte Carlo bylo jediné místo, kde bohatí, významní a známí lidé můžou legálně hrát hazardní hry.

Říkala si, že by se měla víc zajímat o dávnou historii knížectví a o pověst, kterou vyprávěli řečtí námořníci z Marseilles, kteří ho pojmenovali Monoike.

Také tady pobývali Féniciáné, kteří všude, kam přišli, vysazovali palmy.

Římané po sobě zanechali jenom ruiny některých nádherných staveb, které si Ancella toužila prohlédnout. Také se dočetla, že právě v Monaku shromáždil Julius Caesar svou flotilu před bitvou s Pompeiem Velkým.

Všechny tyhle věci jí připadaly úžasné, ale stejně toužila podívat se do kasina, které v roce 1861 otevřel pan Francois Blanc.

Zprvu měl finanční problémy, ale kasino šel pomalu dostávalo do povědomí lidí a vábilo do Monte Carla ty nejvýznamnější osobnosti z celého světa.

„Doufám, že máte večerní šaty," ujišťovala se kněžna a vyrušila Ancellu z přemýšlení.

„Samozřejmě, madam."

„Každý chce v Monte Carlu vypadat co nejlip," řekla Její Výsost.

Zakuckala se a potom dodala:

„Kromě vašeho premiéra, markýze Salisburyho, který má nádherný palác ne daleko odtud. Nedávno ho nepustili do kasina, protože vypadal tak ošuměle."

Ancella se usmála.

„Slyšela jsem, že lord Salisbury je roztržitý a špatně se obléká. Můj otec o něm často mluvil. Ale jinak je to veliká osobnost."

„Všichni muži jsou osobnosti, když se dostanou k moci," řekla kněžna.

Odmlčela se a dodala, jako by mluvila k sobě:

„Moc! To je to, po čem muži touží,

a ženy jim v získání moci obvykle překážejí," prohlásila s hořkostí, kterou Ancella nechápala.

Jako by kněžna sledovala tok jejích myšlenek, zazvonila.

Marie se objevila téměř okamžitě.

„Kde je Jeho Výsost?" zeptala se jí kněžna.

„Už jsem vám to říkala, Vaše Výsost to musela zapomenout," odpověděla Marie. „Dneska jsou závody jachet."

„Ano, ano, jistě," řekla kněžna. „Všichni šli sním?"

„Markýza ano," odpověděla Marie, „i ten její fešný přítel, kapitán Frederick Sudley. Kde jsou ostatní pánové, nevím, ani kde je baron Miskovič."

„Vím, kde je," řekla kněžna. „Myslela jsem na ostatní."

„Jeho Výsost řekl, že se vrátí až odpoledne, takže nejlepší bude, když se naobědváte a pěkně si odpočinete. Budete to potřebovat, jestli Vaše Výsost bude až do noci hrát."

„Jak víš, že budu hrát?" ptala se kněžna.

„Dělá Vaše Výsost po návštěvě cikánky někdy něco jiného?" zeptala se Marie pohrdavě. „Ta ženská vám vždycky navkládá spoustu nesmyslů. Kdybyste se mě zeptala, řekla bych vám, že je to pro ni snadný výdělek."

„Ale já se tě neptám!" rozzlobila se kněžna. „A mám už hlad. Řekni Borisovi, aby mi sem přinesl jídlo, a ať vezme i pro slečnu Wintonovou. Už mě nebaví jíst pořád sama."

„Řeknete to Jeho Výsosti, až se vrátí?" zeptala se Marie.

Mluvila familiárně jako stará a zkušená služebná a Ancella měla dojem, že tyto dvě ženy docela baví se hádat.

Zároveň přemýšlela, co je to za muže ten kníže, zda je to kněžnin manžel, nebo syn.

Odpověď se měla dozvědět vzápětí.

„Děti jsou všechny stejné," prohlásila kněžna. „Strašní sobci. Myslí jenom na sebe. Vladimír moc dobře ví, že s ním ráda obědvám, ale je mu to jedno. Odejde si na závod jachet, na výpravu do hor, či na výlet do Cannes a mě tady nechá."

„Možná se bojí, že by vás to unavovalo," řekla Ancella, „pokud mluvíme o vašem synovi."

„Samozřejmě že mluvíme o synovi," odpověděla kněžna. A potom dodala zjihlým hlasem: „Ten chlapec má dobré srdce, ale tolik se podobá svému otci."

Ancella tomu nepřikládala žádný význam a mlčela, zatímco kněžna se rozpovídala o Vladimírovi a potom o nějakém Sergejovi. Až později se dověděla, že to je kněžnin zesnulý manžel.

Rozhlédla se po ložnici, kde byla spousta nejrůznějších uměleckých předmětů - porcelán či vyřezávané ebenové skříňky. Ale nikde neobjevila fotografie nebo portréty.

Bylo moderní mít všude fotografie - na pianu, na psacím stole - a stále je vozit s sebou, jako to dělala královna Viktorie.

Kněžnin pokoj sice připomínal Aladinovu jeskyni plnou skvělých pokladů, ale nebyla tady žádná fotografie, ze které by se dověděla, jak vypadal kníže Sergej, ani portrét knížete Vladimíra.

Po obědě ukázala kněžna Ancelle své šperky. Patrně na ni chtěla udělat dojem.

Ancella si nedovedla představit, že by nějaká žena mohla vlastnit tolik drahých kamenů, kolik jich kněžna vyndala z velikých šperkovnic potažených kůží, které Marie položila kněžně k posteli.

Byly tam čelenky, které vypadaly jako koruny zdobené safíry, diamanty, rubíny, tyrkysy a perlami. Na jedné byly veliké smaragdy, o kterých by se člověk mohl domnívat, že jsou falešné, kdyby je nenosila kněžna.

Ke každé čelence patřil náhrdelník, brož, náramky a prsteny. Každý další šperk byl nádhernější než ten předchozí a všechny zářily, až oči přecházely.

Kněžna měla i soupravy šperků s topasy a ametysty a nefritové náhrdelníky tak staré, že musely pocházet z Číny z období, kdy Británie byla ještě pokrytá neprostupnými hvozdy. Ukázala Ancelle i šňůry perel podobné těm, které měla na krku. Všechny byly skvostné a zářily exotickou krásou Orientu. Ancella si říkala, jaké by asi vyprávěly příběhy, kdyby uměly mluvit.

Kněžna se brzy unavila probíráním klenotů a vrátila se ke svým horoskopům a talismanům, které ukazovala Ancelle stejně pyšně jako své šperky.

Měla zaječí packu a zlaté mince pro štěs-

tí, zub velryby, kousek korálu zvláštního tvaru, kůži jedovatého hada, spoustu stříbrných medailonů požehnaných papežem a orlí dráp.

Netopýří srdce bylo odporné, ale kněžna řekla Ancelle, že ho koupila za spoustu peněz od příbuzných ženy, která zemřela na infarkt po přepadení banky.

Ancella se nemohla ubránit dojmům, že netopýří srdce nepřineslo své předchozí majitelce příliš mnoho štěstí, ale mlčela.

„Co si myslíte, že je tohle?“ zeptala se kněžna a vzala do ruky malý kousek provazu.

„To je zřejmě provaz, madam,“ odpověděla Ancella. „Je něčím zvláštní?“

„Dal mi ho jeden ruský plukovník,“ odpověděla kněžna. „Je to provaz, na kterém věšeli odsouzence v Turkestánu.“

„To je ale strašné!“ vykřikla Ancella.

„Ten plukovník mi řekl, že mi přinese štěstí, ale já o tom pochybuji,“ řekla kněžna.

„Vyhodíte to!“ vykřikla Ancella. „Jsem si jistá, že nosí neštěstí!“

„Proč to říkáte?“ zeptala se kněžna.

„Protože nevěřím, že něco, co přineslo jednomu člověku smrt, může jinému přinést štěstí.“

Ancella si v první chvíli pomyslela, že se na ni kněžna bude zlobit, ale ta místo toho řekla:

„Možná máte pravdu. Vyhodím to.“

Držela provaz v natažené ruce a očekávala, že si ho Ancella od ní vezme, ale ta cítila, že by se něčeho tak hrozného nemohla dotknout. Rozhlédla se kolem a uviděla odpadkový koš. Přinesla ho ke kněžně a počkala, až tam ten kousek provazu odhodí.

„Mám dojem, že nejste nadšená mými talismany pro štěstí,“ řekla kněžna.

„Nevěřím, že jsou k něčemu dobré,“ odpověděla Ancella.

„V kasinu uvidíte ještě podivnější věci,“ usmála se kněžna. „Je tam jeden hráč, znám ho velmi dobře od vidění, a ten má krabičku od zápalek z jedné strany červenou a z druhé černou. A uvnitř má pavouka. Když se pavouk pokouší dostat ven červenou stranou, jeho majitel vsadí na červenou, a když jde k černé straně, vsadí na černou.“

Ancella se srdečně rozesmála.

„To je směšné.“

„Ale jim to směšné nepřipadá,“ nesouhlasila kněžna. „Spousta lidí nosí v kapse lžičku soli a věří, že jim přivolá tu správnou kartu.“

„Jak můžou věřit takovým nesmyslům?“ divila se Ancella.

Kněžna sáhla na své netopýří srdce.

„Když chce člověk vyhrát,“ řekla, „věří všemu.“

„Pokud si Vaše Výsost neodpočine,“ ozval se ode dveří Mariin hlas, „nebude mít příležitost vyzkoušet si dnes své štěstí.“

„Dobře, dobře,“ povzdechla si kněžna. „Uklid' mé cennosti a já se pokusím usnout.“

Ancella se podívala k oknu.

„Směla bych se jít projít do zahrady?“ zeptala se.

„Jistě,“ odpověděla kněžna. „Teď máte volno. Můžete si dělat, co chcete. Nebudu vás potřebovat dřív než v pět hodin. Potom budu chtít, abyste mi dělala společnost, než se půjdeme převléknout k večeři.“

„Já budu večeřet s vámi?“ zeptala se Ancella,

„Budete večeřet dole, a já uvidím, jak to pokračuje mezi tou ženou a mým synem,“ odpověděla kněžna.

Všimla si Ancellina překvapeného výrazu a zeptala se:

„Neslyšela jste o markýze Chiswickové, vyhlášené anglické krasavici?“

„Myslím, že ne.“

„Uvidíte ji dnes večer a potom mi řeknete, co si o ní myslíte.“

„Přestaňte se zabývat tou markýzou,“ přerušila ji Marie. „Podle toho, co jsem slyšela, je to host jako každý jiný. Nemusíte si kvůli ní dělat starosti.“

„Já znám tyhle ženy moc dobře,“ mumlala kněžna, „a nezapomeň, Marie, že jsem taky byla taková kráska.“

„To jste byla, Vaše Výsosti,“ řekla Marie srdečně. „Tehdy se vám v Petrohradu žádná nevyrovnala.“

Marie uklidila Velkou šperkovnici a Ancella pochopila, že už ji kněžna nepotřebuje. Uklonila se a vyšla z pokoje.

Když scházela po schodech, byla rozčilená jako malé dítě, které jde poprvé do školy.

Bylo tak zajímavé poslouchat kněžnu. Byla jí nadšená. Zároveň si uvědomila, že se chce podívat do zahrady a na moře.

V hale bylo několik lokajů, kteří se uklonili, když je mījela. Nebylo těžké najít cestu ven. Stačilo projít nádherným salonem na terasu, kterou zahlédla oknem z kněžniny ložnice.

Venku na slunci si všimla, že je to budova velice zvláštní. Byla postavena na útesu a přízemí bylo výš než zahrada. Z terasy pak vedlo čtyřicet schodů z bílého mramoru.

Zahrada se rozkládala na mysu Point de Cabéel, porostlém jedlemi, olivami a rohovníky s bohatými lesklými listy.

Ancella si vzpomněla na otce, který se tak dobře vyznal v botanice. Často jí povídal o stromech rohovníku. Když teď scházela po mramorových schodech, pomyslela si, že je konečně uvidí na vlastní oči.

Vzpomněla si také, jak jí vyprávěl, že právě Beaulieu a jeho okolí je známé svými rohovníkovými porosty.

„Jména jim dali Arabové, kteří je přivezli na Riviéru," poučoval ji. „Také jim říkali svatojánský chléb, protože se domnívali, že se lusky rohovníku živil na poušti Jan Křtitel."

„To je zajímavé, tatínku," řekla Ancella, když jí o tom vyprávěl. „Strašně ráda bych ty stromy někdy viděla a ochutnala jejich ‚chleba‘."

Otec se usmál a odpověděl: „Moc by ti nechutnaly. Ve střední Africe jimi krmí muly a koně. Někdy je sice lidé jedí, ale mají nepříjemnou chuť a jsou jako z kůže."

Jindy, když zase mluvil o rohovníku, vyprávěl Ancelle, že lusky, o kterých se mluví v podobenství o marnotratném synovi, byly určitě také plody rohovníku.

„Tatínku, za co podle tebe ten marnotratný syn utratil peníze?" zeptala se Ancella. „Myslíš, že je prohrál v hazardních hrách?"

Pouze Ancella si mohla dovolit připomenout otci nepříjemnost z minulosti, na kterou byl obzvlášť citlivý, protože si své užil od sester.

„Myslím, že je utratil za víno, ženy a zpěv," odpověděl. „Ale možná že část prohrál ve východní období Monte Carla."

„Zajímalo by mě, jaké hry se tenkrát asi

hrály," řekla Ancella, ale otec jí už neodpověděl.

Teď šla ve stínu těchto stromů k moři. Na jedné straně chránila zahradu vysoká kamenná zeď a na druhé straně se otevíral báječný pohled na zátoku Maurů, kde obvykle přistávali alžírští piráti.

Zahrada byla plná květin a uprostřed stála zpívající fontána. Když Ancella došla ke kamenné balustrádě lemující břeh moře, zadívala se na žluté pískovcové útesy za vilou.

Mimo její zorný úhel ležela známá, nebezpečná silnice Corniche, která byla jedinou spojnici z Nice do Monte Carla.

Často byla zatarasena padajícími kameny, foukal tady ostrý vítr přinášející chlad z Alp, který sužoval poutníky cestující do Monte Carla, a čekali tu zloději, kteří je připravili o jejich výhry na zpáteční cestě.

Zřejmě jim to musí stát za to, pomyslela si Ancella.

Pobřeží zarostlé hustými keři a bohatým stromovím bylo překrásné.

Jsem tak šťastná, pomyslela si Ancella.

Potom se naklonila přes balustrádu a zadívala se na nádherné smaragdové a safírové moře a zaposlouchala se do hukotu vln pod sebou.

Tak to je tedy Středomoří - kus země s bohatou historií, které odnepaměti inspirovalo básníky, malíře a spisovatele.

Ancella nevěděla, jak dlouho tam stála, poslouchala hudbu vln a cítila vůni květin,...

Rostly tady fialy, růže, hyacinty a azalky a Ancella měla pocit, jako by od ní zaháněly nejen její zdravotní potíže, ale i obavy z budoucnosti.

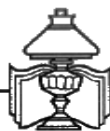
Najednou si všimla trsu červených chaluhy, které vlny vyplavily na skálu pod ní, a naklonila se přes balustrádu, aby lépe viděla.

Byly pár metrů pod ní a Ancella by je ráda sebrala, aby si je pověsila za okno a podle nich se dověděla, jaké je počasí. Jestli je vlhko nebo sucho a jak bude.

Jak se tak nahýbala, ztratila malou kamej, kterou měla přišpendlenou na svých nových fialových šatech.

Ancella zřetelně uslyšela, jak cinkla o skálu a zůstala ležet nedaleko chalupy, ale mimo dosah mořských vln.

Chvíli se na ni jenom poděšeně dívala

a potom se rozhlédla, není-li nablízku zahradník nebo někdo, kdo by jí mohl pro kamej dojít.

Ancella měla jenom několik málo šperků a tato brož byla její nejmilejší, zdědila ji po matce.

Protože nablízku nebyl nikdo a zahrada vypadala opuštěná, šla Ancella podél zábradlí, aby se podívala, jestli někde náhodou není schodiště, po kterém by mohla sejít dolů.

Nebyly tam žádné schody, ale Ancella si všimla železného žebříku připevněného k malé starobylé věžičce, která stála na konci kamenné zdi a zřejmě dřív sloužila jako pozorovatelná.

Ancella se znovu rozhlédla kolem, aby se ujistila, že ji nikdo nevidí, vykasala si sukni a přelezla přes zábradlí, stoupla si na žebřík a bez velké námahy slezla dolů.

Kameny byly sice chráněné před vlnami, ale přece jen byly vlhké a kluzké.

Ancella byla z venkova a byla zvyklá chodit a lézt po skalách. Ačkoli si byla vědoma toho, že kdyby uklouzla, mohla by spadnout do moře, podařilo se jí, opřena zády o skálu, pomalu se dostat k místu, kde ležela brož, a sebrat ji.

Zároveň si utrhla trs červených chaluh. Byly to ty nejkrásnější mořské chalupy, jaké kdy viděla. Zachytily se v nich malé lastury a Ancella se rozhodla, že si je vezme s sebou.

Byla stále schovaná pod balustrádou, když uslyšela nějaké hlasy.

Uvědomila si, že by rozhodně nebylo vhodné, aby teď opustila svůj úkryt a vydala se po železném žebříku. Vždyť by jí mohl někdo zahlédnout nohu nad kotníkem, třeba zahradníci.

Ancella držela v jedné ruce brož a v druhé chalupy a potichu stoupala nahoru, stále schovaná pod balustrádou.

„Myslel jsem si, že tě tady najdu," řekl mužský hlas.

„Doufala jsem, že tě napadne přijít, Freddie," odpověděl mu ženský hlas.

Ancella si pomyslela, že Freddie musí být kapitán Sudley, o kterém mluvila Marie tak jedovatě.

„Víš přece, jak toužím být s tebou," řekl Freddie. „Ach bože, Lily, jak dlouho budeme muset hrát tuhle komedii?"

„Dokud se Jeho Výsost nerozmyslí."

Ancella si řekla, že ten poněkud afektovaný hlas musí zcela jistě patřit markýze z Chiswicku.

„A opravdu ho dokážeš přesvědčit?" zeptal se Freddie.

„Záleží na tom, co tím myslíš."

„Bože. Snad mi nechceš naznačit..."

„Nic ti nechci naznačit, Freddie," přerušila ho markýza. „Chci se provdat za Vladimíra, a čím dřív to pochopí, tím líp. Ale jestliže to znamená, že se nejdřív musím stát jeho milenkou, nedá se nic dělat."

„A co myslíš, jak se budu cítit?"

„Stejně jako jindy. Musím si vzít bohatého muže a pravděpodobně nenajdu nikoho bohatšího, než je kníže."

„K čertu s ním!" vykřikl Freddie. „Proč nedokážu vyloupit banku?"

„Kdybys vyloupil tucet bank, pochybuji, že by nám to stačilo na delší dobu," odpověděla markýza unaveně. „Víš stejně dobře jako já, jak rychle se peníze rozkutálejí."

„Ale už brzy budeš bez peněz," poznamenal Freddie.

„Právě proto musím lapit Vladimíra co nejdřív."

„Nemůžu pochopit, proč si dává tak na čas," poznamenal Freddie. „V Londýně se mi zdál už dost zpracovaný."

„Myslím, že to je kvůli jeho matce. Nenávidím ji a ona nenávidí mě. Ta směšná osoba, ten Boris, jí všechno donese. Proto musíme být opatrní. Když jsem ho včera nachytala, jak poslouchá za mými dveřmi, bylo mi jasné, že nesmíme nic opomenout."

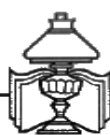
„To je všechno moc hezké, Lily," řekl Freddie. „Ale jestli si myslíš, že vydržím být v tvé přítomnosti a nebudu se tě smět dotknout, moc se mýlíš. Když tě nebudu moci mít, zblázním se." Hlas se mu zachvěl vášní.

Po krátké odmlce dodal:

„Dovol, abych za tebou dnes v noci přišel. Nikdo se to nedoví."

„Ty jsi se zbláznil," řekla markýza rychle. „Tím bychom všechno zkazili. Jsem si jistá, že Boris má velmi lehké spaní, a kdyby to zjistil a řekl to Vladimírovi, naše plány by se zhroutily, můj drahý Freddie. Víš, že mám pravdu."

„Mám pocit, že nebezpečná je kněžna," řekl Freddie. „Je jako čarodějnice. Zničí

každou ženu, o kterou se její syn zajímá. Měla bys být opatrná."

"Co tím myslíš?"

"Vezmi si, co se stalo té dívce, se kterou byl zasnoubený."

"A co se jí stalo?" zeptala se markýza zvědavě.

"Našli ji utopenou - ne tady, ale ve vile blízko Monte Carla."

"Nemyslím, že by na ní Vladimírovi opravdu záleželo," usoudila markýza. "Určitě to byl domluvený sňatek."

"Asi ano," řekl Freddie. "Ale taky je tady ta nepříjemná nehoda, která se stala tanečnici, se kterou se tak přátelil. Jak se jenom jmenovala? Olga a nevím jak dál."

"Olga Konveroskiová," řekla markýza.

"Správně. Vzpomínám si, že jsem ji jednou viděl tančit. Vypadalo to, jako by se nad jevištěm zrovna vznášela."

"Co se jí stalo?"

"Měla nehodu. V Petrohradu vypadla z okna a zlomila si vaz. Noviny toho byly plné, protože v Paříži měla velký úspěch. Musela jít o tom číst."

"Nemyslím, že by mě taková zpráva zaujala," odpověděla markýza. "Tehdy jsem Vladimíra neznala."

"To je všechno minulost," řekl Freddie. "Vsadil bych poslední šilink, že tě požádá o ruku."

"Taky bych řekla," souhlasila markýza. "Ach, Freddie, když se nám to nepodaří, co si počneme?"

"Upřímně ti řeknu, že nevím," odpověděl Freddie. "Všechno se tak komplikuje. Když se vrátím do Anglie; zavřou mě."

"To mi něco připomnělo," vykřikla markýza. "Něco pro tebe mám. Vladimír mi včera dal tisíc franků, abych mohla hrát. Řekla jsem mu, že jsem všechno prohrála, ale zbylo mi osm set franků. Vezmi si je z mé kabely."

"Díky, drahoušku. Já sice moc neutrácím, ale někdy přece jen musím zaplatit něco k pití nebo sluhovi v kasinu."

"Ale jistě, to musíš. Vím, jak je to pro tebe těžké, ale všechno by bylo úplně jiné, kdyby mě Vladimír požádal o ruku. Mohl by sis koupit koně, dopřát si krásný byt a spoustu dalších pěkných věcí. Jenom kdybychom měli peníze."

"Má nejdražší," řekl Freddie zjhlým hlasem a potom pokračoval:

"V novinách psali, že věnoval té tanečnici smaragdy velké jako poštovní známka. Zdá se mi, že na tobě nějak šetří."

"Protože v této chvíli nejsem ani ryba, ani rak. Nepožádal mě, abych se stala jeho ženou nebo jeho milenkou. Většina mužů, můj drahý Freddie, dokonce ani Rusové, nekupuje zajíce v pytli."

"Nesnáším, když takhle mluvíš, Lily," napomenul ji Freddie káravě. "Miluji tě. Víš zatraceně dobře, že tě miluji. Nesnesu pomyslení, že patříš jinému muži."

"Nemáme jinou možnost, nebo ano? Jak dlouho už se milujeme?"

"Od té doby, kdy jsem tě poprvé uviděl. To jsi byla vdaná za toho starého dědka," odpověděl Freddie. "Mělo by být zakázáno, aby se dívky vdávaly za muže, kteří mohou být jejich dědečky, jenom proto, že jsou bohatí."

"Byl to markýz," prohodila markýza, "a koneckonců kdybych mohla mít dítě, všechno by bylo jiné."

"Já vím. Já vím," řekl Freddie podrážděně. "Všechno by zdědily děti, ale vdova nic. Celá věc byla strašně nefér."

"Ještě mám tisícovku ročně."

Freddie se zasmál a nebyl to příjemný zvuk.

"To ti stačí tak na sponky do vlasů, má drahá, a navíc sis vybrala rentu na pět let dopředu."

"Ano, já vím," přikývla markýza nešťastně, "ale já tě miluji, Freddie. Nikdy nebudu nikoho milovat tak jako tebe. Řekla bych, že jsem chladná."

"Jsi žena jenom pro jednoho muže," řekl Freddie ostře. "Ale když člověk nemá nic a jeho jedinou kvalifikací je bezvýznamná vojenská kariéra, nemáme moc možností, jak spolu být šťastni."

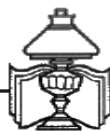
"Ale nám se to určitě podaří," opravila ho markýza něžně. "Hned jak se bohatě vdám."

"Ale na to já nespolehám," řekl Freddie:

Po krátké odmlce pokračoval: "Dovol, abych za tebou dnes v noci přišel, má drahá."

"Ale to opravdu nejde. Vladimír je dnes zaneprázdněný závody jachet nebo čím. Mohli bychom si zajet do lesa nebo někam do přírody."

"A co by to mělo za význam, když

s námi pojede *kočí*," zeptal se Freddie zasmušile, „a nepochybně i lokaj?"

„Mohli bychom se jít projít a oni za námi nepůjdou."

„Myslíš to vážně?"

„Samozejmě. Víš, že s tebou chci být stejně jako ty se mnou - a Freddie..."

„Ano, má nejdraší?"

„Jestliže to bude bezpečně, přijdu za tebou dnes v noci, ale musíme být opatrní - velice opatrní."

„Budu na tebe čekat, ty to víš. Škoda že nemůžeme dát Borisovi prášek na spaní."

Markýza se tiše zasmála.

„Musíš se vrátit. Už jsme tady byli příliš dlouho. Jsem si jistá, že nás sledují. Ještě že nás tady nikdo nemůže slyšet."

„Ano, musíme být vděční za každou, i tu sebemenší příležitost," řekl Freddie suše. „Sbohem, má drahá, a děkuji za ty franky."

„Když to půjde, přinesu ti dnes v noci další. Ale vid' že nebudeš hrát?"

„Nemůžu si dovolit takovou výstřednost," odsekl naštvaně.

Ancella slyšela, jak se jeho kroky vzdalují, ale neodvážila se ani pohnout, protože věděla, že markýza stojí přímo nad ní a opírá se o zábradlí.

Musela tam zůstat skoro pět minut, než se ozvaly i její kroky a potom úplně jiný hlas, hluboký, příjemný a tak jiný než Freddieho, řekl: „Co tady děláte, Lily? Myslel jsem, že odpočíváte."

„Bylo tak krásně," zavrkala markýza sladce. „Cítím se tu tak báječně, Vladimíre, a za to vděčím vám."

„Chci, abyste byla šťastná."

„Myslíte to vážně?"

„Samozejmě. Ženy, které jsou tak krásné jako vy, by nikdy neměly být nešťastné."

„Díky za takovou poklonu."

„Víte, že jste krásná. Když vejdete do kasina, pohledy všech patří jen vám. Včera jsem si uvědomil, že vypadáte jako bohyň namalovaná na strope."

„Drahý Vladimíre. Můžu vám vrátit poklonu a říct vám, že jste ten nejhezčí a nepřitažlivější muž, jakého jsem kdy potkala?"

„Myslíte to vážně?"

„Víte, že ano."

„Lily-"

Kníže vyslovil její jméno s patrnou naléhavostí.

„Vaše Výsosti!" přerušil je nepříjemný hlas.

„Co se děje, Borisi?" zeptal se kníže poněkud popuzeně.

„Její Výsost mě požádala, abych vám řekl, že je vzhůru a chtěla by s vámi mluvit, než se půjde převléknout k večeři."

„Řekni Její Výsosti, že za ní hned přijdu," odpověděl kníže.

Sluha se zcela jistě uklonil: a Ancella slyšela, jak odchází.

„Musím jít za matkou."

„Musíte mě opustit? Náš rozhovor začal být zajímavý," pronesla nenuceně markýza.

„Budeme v něm pokračovat později," slíbil kníže. „Zůstanete tady, nebo se se mnou vrátíte? Mám pocit, že byste si měla odpočinout, abyste dnes byla ještě krásnější."

Museli odejít, protože Ancella slyšela jejich hlasy velice slabě a nakonec se rozhodlo naprosté ticho.

Uvědomila si, jak byla napjatá, když stála a poslouchala schovaná pod balustrádou.

Ted' se uvolnila a opatrně přešla po kluzkých kamenech k žebříku.

Nemohla se vzpamatovat z toho, co vyslechla.

Kdo by uvěřil, pomyslela si, že markýza z Chiswicku se bude takhle chovat?

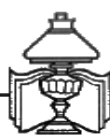
Vždyť to není normální, že se snaží ulovit knížete, zatímco je zamilovaná do kapitána Sudleye.

Ancella si řekla, že celá ta situace je absurdní a šokující. Ale takhle se prý lidé z vyšších kruhů chovají.

I když žila poklidně se svým otcem, věděla, že princ z Walesu měl poměr nejdříve s krásnou paní Langtryovou, potom s lady Brookeovou a nakonec s paní Kappelovou.

Někdy se v novinách dočetla o milostných aférách, které znali všichni Londýňané. K nim na venkov dorazily prostřednictvím otcových hostů, kteří mu o nich vyprávěli, s patřičnou barvitostí a humorem, aby otce pobavili.

Ancella poslouchala, ale tyto skandály jí nepřipadaly zajímavé, protože neznala lidi, kterých se týkaly.

Také společenský život se jí zdál velice vzdálený.

Ale teď, během několika hodin od příjezdu na jih Francie, byla svědkem intrikaření, které ji překvapilo a znechutilo.

Jak se jen dáma může takhle chovat? řekla si.

Pobouřil ji i fakt, že nějaký muž, který se vydává za džentlmena, přijímá peníze od ženy, která je získala od jiného muže.

Ancella vystoupala po žebříku nahoru a opatrně vyhlédla přes zábradlí, aby se ujistila, zda v zahradě někdo není. Potom rychle vylezla a doufala, že ji nikdo neviděl.

V ruce nesla chaluhy a brož a spěchala zpátky ve stínu stromů.

Voda z fontány ve slunečních paprscích hrála všemi barvami a Ancella doufala, že si jí nikdo nevšiml, než došla k vile.

Neměla v úmyslu vrátit se do domu po bílém mramorovém schodišti. Místo toho vyběhla po pěšině vedoucí kolem budovy a podle očekávání našla dveře otevřené.

Uvnitř Ancella prošla různými chodbami, až našla schodiště, po kterém vyšla, a dostala se do chodby, kde byla její ložnice.

Vešla dovnitř, zavřela dveře a zamkla za sebou. Chtěla si promyslet všechno, čeho se právě stala svědkem. A hlavně toužila po pocitu bezpečí.

Došla k toaletnímu stolku a otevřela zásuvku, ve které měla uloženou koženou krabičku na brož.

Přitom se jí zmocnil neodbytný pocit, že v jejím pokoji někdo byl.

Nemohla to dokázat, ale byla přesvědčená, že někdo prohlížel její věci a dal je na jiné místo.

Kdo by to mohl být? A proč?

Kapitola třetí

Ancella se převlékala k večeři. Stále ještě nemohla uvěřit, že za několik okamžiků se zúčastní slavnostní večeře a potom že navštíví kasino v Monte Carlu.

Předpokládala, že po otcově smrti bude její poklidný život pokračovat ve vyježděných kolejkách.

Než jí sir Felix nabídl toto místo, měla před sebou jedinou vyhlídku - společný život s jednou ze svých zlostnatých tet, které považovaly každou zábavu za škodlivou.

Ani v nejdivočejších snech si nepomyslela, že by mohla odjet do jižní Francie a že z okna uvidí nádheru, z které se tají dech.

Ale představa, že se už brzy podívá na nejrozporupnější místo v Evropě a uvidí a možná se i setká s některými význačnými osobnostmi, jí stále ještě připadala neuvěřitelná.

„Dnes budeme mít jen malou společnost," řekla kněžna. „Syn mi oznámil, že ho na večeři pozval ruský velkokníže Michail, aby ho seznámil s dánským princem. Takové pozvání nelze odmítnout, a proto se nejprve musím postarat o jeho hosty, a s knížetem se setkáme až v kasinu."

„To všichni půjdou dnes do kasina?" zeptala se Ancella.

„Kdo hledá zábavu, najde ji v Monte Carlu," odpověděla jí kněžna, „a jednou, až se utrhnu od hracích stolků, půjdeme třeba do divadla."

„Tady je i divadlo?" podivila se Ancella.

Kněžna se usmála.

„Postavil ho Charles Garnier, ten, který navrhl pařížskou operu," odpověděla. „Je tam tolik zlatých obrů, zlatých nahých chlapců a otroků držících zlaté lustry jako v Paříži."

Kněžna se uchichtla a pokračovala:

„Vypráví se, že manželka Francoise Blanca, kdyžto uviděla, prý řekla kysele: „Tato vulgární přehlídka zlata jenom připomene návštěvníkům, kolik zlata prohráli u hracích stolků."

„Strašně ráda jsem chodila do divadla," povzdechla si Ancella.

„Musíme zjistit, co hrají," odpověděla kněžna. „Loni jsem slyšela Fausta a taky viděla Sarah Bernhardtovou - ani nevím, jak se to jmenovalo."

Znovu se zachichotala.

„Sarah měla v herně velkou smůlu."

„Jaká byla na jevišti?" zeptala se Ancella.

„Někdo říká, že byla skvělá," odpověděla kněžna.

Při večeři se Ancella dověděla, že divadlo není jediné překvapení, které ji v Monte Carlu čekalo.

Když se oblékala, přepadl ji strach, zdali bude vhodně a dobře oblečená.

Na radu sira Felixe si koupila bílé a fialové šaty na den a dvoje večerní.

Nebyly drahé, ale vypadaly velice pěkně, i když trochu obyčejně ve srovnání s nákladnými toaletami z krajky, saténu a mušelínu, které byly právě v módě.

Ancella si pomyslela, že její jediné černé večerní šaty vypadají moc ponuře, ale když si oblékla bílé, zase si připadala moc mladě.

Najednou se lekla, aby si kníže nepomyslel, že je příliš mladá a nezkušená, aby se mohla starat o jeho matku.

Třeba mě pošle zpátky a požádá doktora, aby mu sehnal někoho staršího, strachovala se.

Podívala se na sebe do zrcadla a přemýšlela, co by měla udělat, aby vypadala aspoň o něco starší. Potom se usmála a řekla si, že si jí mezi tolika lidmi sotva kdo všimne.

Vždyť tam bude jedna z největších krásek Anglie, a kdo by se chtěl věnovat pouhé společnosti Její Výsosti?

Ancella si šaty ozdobila dvěma růžovými poupaty, která utrhla z kytice stojící na stole. Chtěla vypadat elegantně.

Ale znovu si řekla, že musí být co nejméně nápadná, a odebrala se za kněžnou.

S postupujícím večerem zjistila, že kněžna může chodit, pokud chce.

Nebyla tak slabá, aby nemohla obejít své pokoje, a ačkoli ji po schodech snášeli dva lokajové, došla přes salon do jídelny.

V salonu už byla spousta lidí, a i kdyby Ancella nepoznala lehce afektovaný hlas markýzy z Chiswicku, určitě by ji hned poznala podle nevšední krásy.

Markýza byla vysoká a mohla se přirovnat k takovým kráskám, jako byla vévodkyně ze Sutherlandu nebo princezna z Plessu, jejichž fotografie se objevovaly ve všech časopisech a na pohlednicích.

Měla vlasy zlaté jako zralá pšenice a modré oči, které soutěžily s barvou moře.

Její toaleta odhalovala plná řadra nad útlým pasem a širokými boky.

Když kněžna vešla do salonu, markýza k ní přistoupila, uklonila se a řekla afektovaně:

„Vaše Výsosti! Dneska jsme vás tolik postrádali. Bylo nám líto, že nemůžete sledovat závody jachet. Bylo to úžasné."

„O tom nepochybuji," řekla kněžna odměřeně. „Zvlášť jestli vyhrál můj syn."

„Ale samozřejmě že vyhrál," odpověděla markýza. „Jeho Výsost už někdy prohrála v něčem, na čem mu záleželo?"

A ještě někoho Ancella snadno poznala - kapitána Sudleye.

Uslyšela jeho velmi drsný hlas a hlasitý smích a uviděla jeho hezkou tvář. Měl tmavé vlasy, knír a přímé držení těla, které prozrazovalo vojenskou výchovu.

Při večeři seděla vedle barona Miškoviče. Zjistila, že je to příjemný starší muž vybraných způsobů, který dlouhá léta pracoval v diplomatických službách.

V salonu se Ancella držela nenápadně stranou, ale blízko kněžny, a zatímco markýza ji ostentativně přehlížela, řada mužů požádala, aby jim byla Ancella představena, nebo se s ní dali do řeči, aniž jí byli představeni.

Musím být opatrná a nehrnout se příliš dopředu, pomyslela si Ancella, jen neupoutat něčí pozornost.

Byla si naprosto jistá, že markýza by ji nejraději naprosto ignorovala, ale bála se, jak by na její chování reagovala kněžna.

Kněžna se posadila do čela dlouhého stolu. Vedle Ancelly seděl z jedné strany baron Miškovič, který jí vyprávěl zajímavé věci o Rusku, a z druhé strany muž středního věku, který s ní začal flirtovat.

Už se s takovým typem setkala, a když dala jasně najevo, že jí jeho přílišná pozornost není příjemná, přestal se s ní bavit a věnoval se ženě, kterou měl z druhé strany.

Večeře byla pro Ancellu překvapením, vždyť žila na venkově a ještě nikdy se s takovým přepychem nesetkala.

Sluhové nosili jeden chod za druhým a každý následující byl vybranější než ten předchozí. Byla to přehlídka skvělé francouzské kuchyně, o které jí otec tolik vyprávěl.

Po prvních dvou chodech dokázala už z každého dalšího jenom ochutnat. Ale pánové snědli všechno.

Proto ji nepřekvapilo, že muži středního věku byli většinou tlustí.

K pití se podávalo šampaňské a další skvělá vína a Ancella litovala, že tady není její otec, který byl milovníkem dobrého vína.

Přemýšlela, jestli by neměla nabízené víno odmítnout. Potom si řekla, že tady ve Francii ji sotva někdo odsoudí za to, že se napije vína, když i ten nejchudší sedlák si k jídlu dopřeje sklenku vína.

Hosté se vesele bavili a Ancella si brzy všimla, že markýza poutá pozornost nejen svých sousedů u stolu, ale i ostatních.

Byla veselá a okouzlující. Ale když Ancella zaslechla několik poznámek, zjistila, že jsou dvojsmyslné a že jim nerozumí.

Musím těm lidem připadat hloupá, pomyslela si Ancella. Ale potom si řekla, že pro ně je jenom služebná a oni očekávají, že jim pouze zdvořile odpoví, pokud se jí otáží.

Baron Miškovič jí řekl, že chodí na tenisové turnaje.

„V Monte Carlu se pořádají tenisové turnaje?“ podivila se Ancella.

„Samozřejmě. Je tady pět skvělých hráček. Musíte je vidět.“

„To bych ráda,“ prohlásila Ancella.

„Kdybych byl mladší,“ řekl baron galantně, „nejenže bych vás pozval na kurty, ale také bych vás požádal, abyste se se mnou zúčastnila automobilové soutěže a jela na Concours d'Elégance.“

„Co to je?“ ptala se Ancella.

Jednou nebo dvakrát se svezla autem, které patřilo otcovu příteli, a připadalo jí to úžasné.

„Jezdec, jehož auto je nejkrásnější, dostane cenu stejně jako dáma, která ho doprovází.“

Po večeři kněžna s ostatními dámami opustila jídelnu a chtěla okamžitě odjet do kasina.

„Není žádný spěch, Vaše Výsosti,“ poznamenal kdosi.

„Ale je,“ odpověděla kněžna. „Mám pocit, že dnes vyhraji.“

„Tak hodně štěstí,“ řekl pán, který s ní už mluvil. „Budu následovat vašeho příkladu. Včera jsem prohrál celé jmění.“

„Nejste asi moc dobrý hráč, příteli,“ řekla mu kněžna.

„Neštěstí ve hře, štěstí v lásce,“ odpověděl muž a přitom se díval šibalsky na Ancellu.

Kněžnin kočár měl odjet jako první a Ancella byla překvapená, když zjistila, že ho táhne čtyřspřeží.

Jako by kněžna odpovídala na její nevyřčenou otázku:

„Nechci ztrácet čas. Moji koně mě do Monte Carla dovezou rychleji než cokoli jiného.“

Kočár se rozjel. Ancella cítila, že kněžna je značně rozrušená. Navíc zjistila, že si s sebou vzala černou sametovou kabelu a v ní skoro všechny talismany pro štěstí.

Již při večeři si Ancella všimla šperků, kterými byla kněžna přímo ověšena.

Jak může někdo tak bohatý chtít ještě další peníze? Napadlo ji, že možná ty články v novinách, v nichž se psalo o hráčské vášni, ani moc nepřeháněly, jak se původně domnívala.

Jely skutečně velice rychle a brzy Ancella zahlédla budovy Monte Carla. Když vjely do města, objevil se přístav plný velkých a drahých jachet, jejichž světla zářila do tmy a odrážela se ve vodě.

Byl to překrásný pohled, ale trval jen krátko, neboť vzápětí začaly stoupat do kopce. Když kočár zastavil před dlouhým schodištěm, budova tyčící se za ním zářila do tmy.

Tak jsou tady!

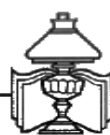
Ancella před sebou uviděla kasino s dvěma věžemi - vypadalo přesně jako na obrázcích, které viděla - jako velký pocukrovaný svatební dort.

Když kočár zastavil, dva lokajové, kteří čekali nahoře na schodišti, rychle seběhli dolů. Přinášeli křeslo na kolečkách potažené sametem. Postavili ho na dláždění.

Ancella věděla, že doma kněžna chodila docela dobře, proto vypadala dost překvapeně. Kněžna, jako by četla její myšlenky, řekla s úsměvem:

„Ujišťuji vás, má drahá, když je člověk starý, nejpohodlněji se přemísťuje na židli na kolečkách. Všichni mu uhýbají a je středem pozornosti.“

Ancellu ta slova pobavila, ale pochopila, že to je pravda. Když pak sluhové tlačili křeslo velkou hlučnou hernou, všichni jim skutečně uhýbali.

Ancella se rychle podívala na vysoký malovaný strop a na spoustu stolků s ruletou, kolem kterých se tísnili lidé nejruznějších typů.

Byly tady ženy s nalíčenými obličejí a s velkými klobouky zdobenými pštrosími pery, byli tady chudí úředníci hned vedle boháčů a cizinci různých národností, různého věku a různé barvy pleti.

Kněžna je míjela bez povšimnutí, ačkoli Ancella toužila, aby se zastavily a aby se mohla rozhlédnout a zjistit, co se děje.

„Faites vos jeux, messieurs et mesdames.“

„Les jeux sont faits.“

„Rien ne va plus. - Ukončete sázky.“

Slyšela hlasy krupiéřů a náhlé ticho, které se rozhostilo, když kulička kroužila kolem, ale kněžna se nechala rychle vézt dál směrem k Salle Touzet.

Tato místnost, jak se dověděla později, byla přistavěna, neboť původní herna, známá jako „kuchyně“, už nestačila.

Všude byly koberce s tmavě a světle modrými vzory a na zdech visely krásné obrazy. Tady hráli ti nejurozenější a nejbohatší návštěvníci kasina.

Na rozdíl od „kuchyně“ se Salle Touzet zdál tichý, ale Ancella cítila, že atmosféra je tu ještě vzrušenější.

Nikdy si nedovedla představit, že by mohla uvidět pohromadě tolik krásných a draze oblečených žen.

Všechny měly nákladné večerní toalety, některé měly ve vlasech diamanty, jiné lehounká rajčí pera.

Doslova zářily šperky, a některé náhrdelníky, brože a náramky byly skoro tak nádherné jako kněžniny.

A všude kolem postávali vysocí, hezcí a dobře oblečení páni. Někteří kouřili doutníky, jiní drželi pohár šampaňského a přitom spolu hovořili nebo sledovali pohyb kuličky.

Kněžna se nechala dovézt přes místnost ke svému oblíbenému stolu.

Krupiéři ji vítali s úctou a okamžitě jí dělali místo.

Víc lidí tu stálo, než sedělo. Kněžna nejprve vyndala volné listy papíru, pak položila na stůl bankovky v hodnotě deset tisíc franků a žádala je vyměnit za žetony.

Čtyři tisíce liber, pomyslela si překvapeně Ancella.

Ke kněžně přistrčili vysoký sloupec zlatých žetonů a ta se už soustředila jenom na kousky papíru, které jí dal astrolog před večeří.

„Dnes večer se budu řídit planetami,“ řekla kněžna, a když Ancella vypadala zmateně, řekla ostře:

„Všimla jste si, že tady je spousta čísel a symbolů?“

„Ne, madam,“ odpověděla Ancella. „Můžete mi to laskavě vysvětlit?“

Kněžna jí ukázala své karty a Ancella se dověděla, že každá planeta má určité číslo, kterým by se člověk měl řídit ve správnou dobu v měsíci.

„Dnes jsme ve znamení Venuše,“ řekla kněžna. „To znamená, že musím vsadit na 6 - 15 - 24 a na 33. Slunce má určitý vliv, to znamená, že nemůžu opominout 1 a 4.“

Ancelle to všechno připadalo velice podivné.

Sotva se mohla soustředit na to, co kněžna povídá, a říkala si, jak by bylo možné, že by Saturn, Jupiter, Mars a Merkur mohly mít nějaký vliv na třicet šest čísel na ruletě.

Ale kněžna tomu nepochybně věřila, a když si prostudovala své karty, řekla Ancelle, aby zakryla číslo Venuše.

Ancella zvedla žeton o hodnotě dvaceti franků a udělala, co jí kněžna přikázala.

„Jestlipak mi přinesete štěstí,“ procedila kněžna. „Kolík písmen má vaše jméno? Ancella sedm, Winton šest. To je dohromady třináct. Dejte pět set franků na třináctku. Možná že to vyjde. Říká se, že každá žena vyhraje, když hraje ruletu poprvé.“

Ancella zaváhala. Nemůže na tom něco být? I kdyby tomu tak bylo, správné číslo by bylo jedenáct, a ne třináct.

Nemohla to samozřejmě vysvětlovat kněžně, která se radila se svými kartami a přikazovala Ancelle přidat sto franků sem a sto franků tam.

„Rien ne va plus,“ řekl krupiéř. Pravou rukou držel kolo a v levé měl malou bílou kuličku.

Hodil kuličku na ruletu, a jak tak běhala dokola, Ancella najednou věděla na prostu jasně, že padne číslo jedenáct.

Jak řekla siru Felixovi, někdy má předtuchu, že se něco stane, a teď věděla, že kněžna prohraje všechno, co vsadila.

A měla pravdu.

Kulička se zastavila, krupier zastavil kolo a ohlásil:

„Onze, noir impair et manque.”

„Nu, vaše jméno mi nepřineslo štěstí,” řekla kněžna kousavě.

„To mi je líto, madam.”

„Teď se dívejte, co udělám,” řekla kněžna a evidentně jí nijak nevadilo, když krupier shraboval všechny žetony kromě těch, které patřily několika šťastlivcům, kteří vsadili na jedenáctku.

Kněžna poručila Ancelle, aby ji odvezla pryč.

Bylo to zvláštní a Ancella se snažila neposlouchat vnitřní hlas, který jí našeptával číslo.

Rozhlédla se kolem stolu.

Všude, kam se podívala, viděla obličej mužů i žen lačnicích po penězích.

Nedočkavě sledovali kuličku běžající po ruletě a Ancelle se z toho napětí udělo zle.

Když vyhráli, napřáhli ruce podobající se drápům, aby uchvátili svou výhru, jako by se báli, že jim zmizí před očima.

I někteří hosté, kteří byli na večeři u kněžny a kteří se Ancelle zdáli úplně normální, jí teď připadali jako supi, když se dívali, jak mizí jejich peníze.

Potom sevřeli rty a přesunuli se k jinému stolku, kde čekali větší štěstí.

Ancella vykonávala kněžniny příkazy již dobrou půlhodinu, když přišel k Její Výsosti nějaký pán a políbil jí ruku.

„André!” vykřikla. „Nečekala jsem tě v Monte Carlu ještě týden.”

„Mohl jsem odjet z Paříže už dřív,” řekl, „a protože vím, že jsi tady...”

Kněžna se na něj koketně usmála.

„Víš, že se na tebe vždycky těším.”

„Já taky,” odpověděl. „Přestaň utrácet peníze a pojď si se mnou popovídat. Mám spoustu otázek.”

K Ancellinu překvapení kněžna souhlasila.

Zamávala na lokaje, jenž odvezl její křeslo do přilehlé místnosti, kde byly pohodlné pohovky a křesla, ve kterých sedělo pár lidí a popíjelo.

Ancella následovala kněžnu, když se objevil nový příchozí. Byl to muž středního věku s prosedivělými vlasy, ale stále přitažlivý a štíhlý.

Když se lokaj zastavil před stolkem vedle křesla, kněžna si najednou uvědomila, že je s ní Ancella.

„To je moje nová společnice,” řekla tomu pánovi. „Slečna Wintonová, hrabě André de Valpré.”

Ancella se uklonila a hrabě také.

„Enchanté, mademoiselle,” řekl mechanicky.

„Vladimír mě bude hledat,” řekla kněžna, „a bude překvapený, až zjistí, že nejsem na obvyklém místě. Najděte knížete, slečno Wintonová, a řekněte mu, kde jsem.”

Když kněžna domluvila, otočila se zpátky k hraběti, který se posadil do křesla vedle ní, a začali spolu rychle a důvěrně mluvit. Ancella pochopila, že by kněžnu neměla rušit.

Ale protože kníže nebyl na večeři, Ancella neměla ponětí, jak vypadá.

Když se vracela do herny, napadlo ji, že by se možná mohla zeptat některého lokaje v livreji, kteří stáli kolem a plnili přání hostů.

Určitě knížete znají a mohli by jí ho ukázat.

Potom zaváhala a přemýšlela, jak se zeptá, aby to nevypadalo, že hledá prince kvůli sobě.

Potom uviděla markýzu z Chiswicku a věděla, že muž, který s ní mluví, bude s největší pravděpodobností kníže.

Poznala to podle toho, jak se markýza chovala. Nebylo pochyb, že to je kníže.

Byl vyšší než ona, a jak se k nim Ancella blížila, viděla jen jeho široká ramena.

Měl štíhlou atletickou postavu s úzkými boky, jaké by nemohl mít Angličan.

Markýza se na něj upřeně dívala a její krásný obličej zářil. Ancelle připadalo, že ho vládnými pohyby svého nádherného těla přímo vyzývá, aby si z ní udělal svou favoritku.

Ancelle bylo trapně, protože je musela vyrušit. Ale řekla si, že musí vyplnit kněžnin rozkaz. Zastavila se vedle knížete.

Markýza ji uviděla, změřila ji chladným pohledem a zeptala se ostře:

„Co si přejete, slečno Wintonová?”

„Mám vzkaz pro Jeho Výsost, knížete Vladimíra,” odpověděla Ancella.

Nemýlila se. Muž hovořící s markýzou se otočil.

„Pro mě?" zeptal se.

Byl to nepochybně nejhezčí a nejpřitažlivější muž, jakého kdy Ancella viděla.

Nechápala, že nějaký muž může být tak hezký a tak neanglický.

Nevěděla, co čekala od ruského knížete, ale určitě ne to, že bude vypadat jako kníže Vladimír.

Nevěděla, proč si byla tak jistá, že je to muž, který přišel zdaleka. Nebyl nijak zvlášť snědý a jeho oči, stejně jako její, byly šedozelené. Možná že tak usoudila podle toho, jak měl vlasy sčesané z čela, nebo možná podle dokonale tvarovaného nosu a hezké brady.

Ancella se na něj překvapeně podívala a neuvědomila si, že na něj zírá stejně jako on na ni.

Na okamžik to vypadalo, jako by se setkali mimo prostor a čas. Jako by vždyc-ky tušila, že někde na světě žije muž jako on.

Nedokázala si vysvětlit své pocity. Jenom věděla, že je úplně jiný, než čekala, a jiný než všichni muži, které kdy v životě potkala.

Měla pocit, jako by kasino i s markýzou zmizelo, a oni tu byli sami a mluvili spolu beze slov.

Potom ji překvapil hluboký příjemný hlas knížete, který zaslechla, když byla schovaná pod balustrádou.

„Kdo jste?"

„To je nová ošetřovatelka vaší matky, přijela z Anglie," odpověděla markýza a Ancelle připadalo, že mluví z velké dálky

„Jak se jmenujete?" zeptal se kníže a stále se díval na Ancellu.

„Ancella Win...tonová, Vaše Výsosti!"

Trochu se zakoktala při slově Wintonová, protože měla pocit, že by mu měla říct pravdu.

„V tom případě vás musím přivítat, slečno Wintonová."

Obličej knížete prozářil úsměv a Ancella zjistila, že se neusmívá jenom rty, ale také očima.

„Díky," zašeptala a uklonila se. Přitom si pomyslela, že už to měla udělat dřív.

„Máte pro mě vzkaz?" zeptal se kníže pomalu, jako by mluvil s nervózním dítětem.

„Ano... Její Výsost mě požádala, abych

vám řekla, že je ve vedlejším salonu se svým přítelem. Myslela si, že byste ji mohl hledat u jejího obvyklého stolku."

„Právě jsem chtěl jít za ní," poznamenal kníže.

„Vaše matka vás evidentně nepotřebuje," řekla markýza, než mohla Ancella promluvit. „Pojďme si zahrát baccarat. Jsem si jistá, že vám přinesu štěstí."

„Matka mě možná potřebuje," odpověděl kníže.

Stále se upřeně díval na Ancellu, a jako by si markýza uvědomila, že jí nevěnuje pozornost, řekla zlostně:

„Nebud'te směšný, Vladimíre. Když je s přítelem, nechce vás. Pojďte, chci vidět, jak rozbijete bank."

Ale nezdálo se, že by jejím návrhem byl kníže příliš nadšen:

Šli na druhou stranu místnosti a Ancella ještě chvíli zůstala stát a dívala se za nimi. Pak se otočila a vracela se ke kněžně.

Nevěděla proč, ale měla pocit, jako by zažila nějaký šok, něco, co jí otřáslo takovým způsobem, že si to nedovedla vysvětlit.

Zamyšleně přešla místností plnou lidí. Viděla, že kněžna je stále zabraná do rozhovoru s hrabětem, a cítila, že kdyby se k nim připojila, rušila by je.

Uviděla otevřené francouzské okno, záclony lehce vlály ve vánku, který přicházel zvenčí, a ona je rozhrnula a vyšla na terasu do kouzelné letní noci.

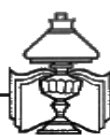
Nad ní zářily hvězdy, ve tmě se rýsovaly větve palem a pod sebou měla moře.

Šla dál a uviděla přístav s osvětlenými jachtami, jak je zahlédla cestou do města.

Na druhé straně byla velká skála, na které se rýsoval knížecí palác, kde žil monacký panovník kníže Charles, strážný armádou devadesáti karabiniérů, kteří měli, jak se Ancella dočetla v průvodci, modročervené uniformy a bílé helmy zdobené chocholem.

Mořský vzduch byl velice příjemný a nebyl vůbec chladný. Vůně soli se mísila s vůní květů.

Z dálky slyšela hrát hudbu a pomyslela si, jak je to romantické. Před ní leželo pohádkově krásné město, ale lidé snažící se úporně vyhrát peníze jeho nádheru snad vůbec nevnímali.

Šla hlouběji do zahrady a dívala se na moře, které zářilo odrazem hvězd.

Potom si pomyslela, že by se měla vrátit ke kněžně, ale vtom zahlédla nějakého muže, který vyšel jako ona na terasu a usedl na židli.

Ancella zřetelně slyšela, že zavzlykal. Potom se schoulil, jako by trpěl, rukama si zakryl obličej a hlavu sklonil až skoro ke kolenům.

Ancella ho chvíli sledovala a pomyslela si, že mu určitě něco je. A když znovu zavzlykal, cítila, že mu musí nějak pomoci.

Vydala se k němu, ale zastavila se a přemýšlela, jestli se jí se svým trápením svěří.

Po chvíli k němu přistoupila a jemně, ale trochu nervózně se ho zeptala:

„Mů...žu vám... nějak pomoci?“

Mluvila anglicky. Muž dlouho mlčel. Pak zavrtěl hlavou:

„Ne. Nemůžete nic dělat.“

„Ale vám není dobře,“ trvala na svém Ancella.

Muž náhle zvedl hlavu, a ona uviděla naprosto konsternovaná, že mu po tvářích tečou slzy.

„Nic mi není,“ řekl hlasem plným bolesti. „Jsem mrtvý. Nebo spíš brzy budu.“

Ancella si vybavila zprávy o sebevrazech v Monte Carlu.

„Jak to... myslíte?“ zeptala se.

„Jak to říkám,“ odpověděl. „Musím se zabít - nemám jinou možnost.“

Ancella se na něj užasle podívala a potom řekla rychle:

„Nesmíte takhle mluvit. To je strašné.“

„Je to ještě horší,“ odpověděl zoufale, „zabil jsem svou ženu. Proto to musím udělat. Zabil jsem ji - slyšíte?“

Ancella zůstala stát neschopná jediného pohybu, a když se nevěřicně zadívala na neznámého muže, řekl ještě tišeji:

„Lituji. Neznáte mě a nemůžu vás tím obtěžovat. Ale zeptala jste se mě a já jsem vám řekl pravdu.“

Ancella viděla, že to je Angličan asi pětatřicetiletý džentlmen každým coulem. Ale nikdy neslyšela takovou bolest v mužském hlase a ještě nikdy neviděla muže plakat.

„Dovolte, abych vám pomohla,“ řekla laskavě.

Ale muž zkřivil ústa a s hořkostí v hlase odpověděl:

„Jste velice laskavá, ale nemůžete mi pomoci. Byl jsem blázen. Ale co se tady dá jiného čekat, že? Lidé se tady chovají jako blázni.“

„Vy jste prohrál?“ zeptala se Ancella soucitně.

Posadila se vedle neznámého a on vytáhl z náprsní kapsy kapesník a utřel si oči.

„Prohrál jsem všechny peníze, které mohly mé ženě aspoň trochu prodloužit život.“

Narovnal se a Ancella věděla, že se snaží ovládat, a proto se ho zeptala:

„Je to opravdu tak špatné?“

„Nemohlo by to být horší,“ odpověděl.

Znovu se hoře usmál a řekl:

„Asi jste zvědavá. To se dá čekat. Tak dobrá. Řeknu vám pravdu. Lékaři dávají mé ženě měsíc nebo dva života, pokud ji neodvezu do Švýcarska, aby se na ni podíval odborník, který operuje náročné případy s padesátiprocentní nadějí na úspěch.“

Odměl se.

„A vy jste hrál, abyste získal peníze na tu náročnou operaci?“ zeptala se Ancella.

„Taková operace stojí spoustu peněz,“ odpověděl, „a my už jsme utratili všechny peníze, které jsme měli, jen abychom mohli přijet sem. Doufali jsme, že by slunce mohlo udělat zázrak.“

Po krátké odmlce dodal zlostně:

„Ale Bůh ví, že žádný zázrak se nekoná, a teď jsem zahodil poslední šanci, abychom mohli být spolu.“

Zhluboka si vzdychl.

„Připouštím, že měsíc proti věčnosti nic neznamená.“

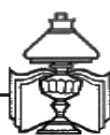
„Ale samozřejmě že znamená,“ řekla Ancella. „Nemůžete nic udělat?“

„Ne,“ odpověděl, „kromě toho, že zemřu jako muž a nebudu si stěžovat jako teď vám.“

„Nechtěla jsem vás přivést do rozpaků,“ řekla Ancella, „myslela jsem si, že vám je špatně.“

„Byla jste velice laskavá,“ odpověděl muž, „a teď musím jít za ženou a říct jí, jak jsem to všechno zpackal. Ona to pochopí, protože je příliš hodná.“

Mluvil najednou s hlubokou vřelostí a

Ancella si náhle uvědomila celou tragédii.

Museli s tím souhlasit oba, protože se tak milovali, že podstoupí tento riskantní krok, že vsadí všechno, a věděli, že když prohrají, nezbude jim nic než zemřít.

Muž vstal.

„Díky, že jste mě vyslechla.“

Vstal a odcházel. Ancella však najednou dostala nápad.

„Počkejte!“ křikla.

Už byl zády k ní, ale obrátil se, a Ancella viděla, jak je bledý. Už se plně ovládal a připadal jí jako hrdina.

„To, co vám navrhnou, vám možná bude připadat velice zvláštní,“ řekla Ancella, „ale chci, abyste se se mnou vrátil do kasina a nechal mě, abych se vám pokusila pomoci.“

„Jak byste mohla?“ zeptal se bez velké zájmu.

„Budete mi důvěřovat?“ zeptala se Ancella.

„Když mě o to žádáte,“ odpověděl. „Ale nechápu to.“

„Nechte mě provést můj záměr bez vysvětlování,“ prosila ho Ancella.

Podíval se na ni a ona měla pocit, jako by ji viděl poprvé.

„Dobrá tedy,“ řekl docela tiše, „a dovolte, abych vám znovu poděkoval, že se mnou cítíte.“

„Ráda bych pro vás udělala něco praktického,“ odpověděla Ancella, „tak mi důvěřujte, jak jste slíbil.“

Šla zpátky do herny a on ji následoval.

Došla ke stolku, kde hrála s kněžnou.

Vyndala z kabelky padesát franků, které jí zbyly z peněz, jež si vyměnila v Calais, a proměnila je za žeton.

Dívala se na kolo rulety, a protože se uvolnilo místo, sluha jí nabídl, aby se tam posadila, ale Ancella zavrtěla hlavou.

Chtěla stát přesně na stejném místě, kde stála s kněžnou.

Krupiér roztočil kolo, a když bílá kulička začala běhat kolem, Ancella si i teď byla jistá, že padne číslo jedenáct.

Vložila žeton do ruky nešťastného muže, který stál vedle ní.

„Jedenáct!“ řekla.

Jako by najednou pochopil, co se snaží udělat, naklonil se, umístil žeton na stůl ve chvíli, kdy krupiér řekl:

„Rien ne va plus.“

Míček přeběhl dvakrát dokola a Ancella zatajila dech.

„Onze, noir, impair et manque.“

Obrátila se s úsměvem na muže vedle sebe a uviděla, že se na ni dívá nevěřicně.

„Jak se vám to podařilo?“ zeptal se.

„Nedovedu to vysvětlit,“ odpověděla mu Ancella.

Krupiér shrábl peníze ze všech čísel kromě jedenáctky, potom přistrčil 1750 franků k číslu jedenáct a podíval se tázavě na Ancellu.

Počítala, kolik vyhrála. Bylo to sedmdesát liber, ale to nestačilo na operaci a na to, aby pacientka mohla nějakou dobu zůstat na drahé klinice.

Také tam musí dojet, a to nebude nijak levné.

Muž vedle ní se natahoval pro peníze, ale ona ho zastavila.

„Nechte je tam!“ prikázala mu.

„Je to rozumné?“ zeptal se jí potichu a ona cítila, jak je napjatý.

„Nechte je tam!“ opakovala Ancella.

Připadalo jim to nekonečně dlouho, než všichni umístili své sázky.

Ancella věděla, že muž vedle ní si myslí, že je blázen, když mu nedovolila vzít si vyhrané peníze.

Byla si jistá, že kdyby to byly jeho franky, vzal by si je a neriskoval by, že je znovu prohraje.

„Ale,“ řekl naléhavě, „dejte aspoň pár franků na rouge ou noir. Možná by to bylo bezpečnější.“

Ancella zavrtěla hlavou.

„Žádala jsem vás, abyste mi důvěřoval.“

Odtrhl oči od stolku a podíval se Ancelle do tváře.

„Myslím, že vám by uvěřil každý,“ řekl tiše.

Usmála se na něj, ale neodpověděla.

Slyšela, jak krupiér říká:

„Rien ne va plus.“

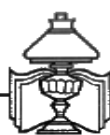
Za chvíličku se kolo rulety roztočilo.

Ancella se ani nepohnula a z nějakého důvodu se nebála. Zase měla tu zvláštní předtuchu, kterou nedokázala vysvětlit, že padne jedenáctka.

„Onze, noir, impair et manque.“

Když krupiér vyřkl tato slova, muž vedle ní vydal nepopsatelný zvuk.

„Jak jste to dokázala?“ zeptal se.

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděla mu Ancella a byla to pravda.

Na jedenáctku vsadil jenom jeden další člověk.

Krupiér přistrčil vysoký sloupec žetonů k tomuto číslu.

Tak, je to přes dva tisíce liber, spočítala si Ancella.

To bude stačit. Byla si jistá, že to bude dost na záchranu ženina života.

„Smím si je už vzít?“ zeptal se muž vedle ní rozehvělým hlasem.

„Ano.“

Ancella dala pokyn krupiérovi, který k muži přistrčil jeho výhru. Na stole nechal pár žetonů pro zaměstnance a zbytek držel v obou rukách před Ancellou.

„Vezmete si polovinu?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou.

„Jsou vaše,“ odpověděla, „nebo spíš vaší ženy. Teď se může nechat operovat a mám pocit, stejně silný jako pocit, že vyhraje, že se operace podaří.“

Viděla, že se mužovi derou do očí slzy. Otočili se trochu od stolu a muž řekl:

„Nevěřil jsem, že na světě existuje tolik laskavosti a dobroty.“

Podíval se na žetony, které držel v rukách.

„Jste si jistá, že nic nechcete?“ zeptal se třesoucím se hlasem. „A co původní vklad?“

„Kupte za něj květiny a dejte je vaší paní, že jí je posílám,“ odpověděla, „a řekněte jí, že se budu modlit za vaše štěstí.“

Obrátila se a odešla.

Protože byl tak dojatý tím, co řekla, zmizela, než mohl cokoli říct.

Ancella našla kněžnu, která stále hovořila s hrabětem.

Nepřidala se k nim, ale sedla si na křeslo u zdi, kde mohla počkat, než ji bude kněžna potřebovat.

Najednou si připadala velice vyčerpaná, jako by zažila nějaké silně duševní vypětí.

Potom se přistihla, jak se modlí za to, aby peníze, které vyhrála, stejně jako všechny ostatní výhry toho večera, opravdu přinesly dobro, a nikoli zlo.

Kapitola čtvrtá

Doktor Groves přijel navštívit kněžnu druhý den ráno. Strávil s ní asi čtvrt hodiny a potom chtěl mluvit s Ancellou.

Sešli do obývacího pokoje, který nebyl tak veliký jako salon, ale i tak byl velice krásný s okny obrácenými směrem na Ezu.

„Kněžna o vás mluvila moc hezky, slečno Wintonová,“ začal doktor Groves.

„To jsem ráda,“ odpověděla Ancella. „Moc jsem si přála, abych nezklamala siru Felixe.“

„Určitě ho nezklamete.“

Doktor Groves se siru Felixů Johnsonovi podobal. Byl přibližně stejně starý a měl stejné vytríbené chování.

Stejně jako sir Felix nosil redingot a klobouk a také vázanku se sponou ve tvaru podkovy.

Ancella si pomyslela, že všechno v Monte Carlu symbolizuje štěstí.

„Upřímně řečeno,“ pokračoval doktor Groves, „čekal jsem někoho staršího. Ale když je kněžna spokojená, na ničem jiném nezáleží.“

„Je kněžna opravdu nemocná?“ zeptala se Ancella.

Zdálo se jí, že její zdravotní stav je výsledkem toho, že do pozdních hodin vysedává v kasinu a že dělá všechno, co se jí zachce.

„Myslím, že vzhledem k tomu, že pracujete jako ošetřovatelka Její Výsosti,“ řekl doktor Groves pomalu, „měla byste znát fakta.“

Odmlčel se a potom se jí s úsměvem zeptal:

„Kolik si myslíte, že je kněžně let?“

Takovou otázku Ancella nečekala.

„Nemám nejmenší tušení,“ odpověděla, „ale podle toho, jak vypadá, bych řekla, že je hodně stará... že je jí přes sedmdesát.“

„Ve skutečnosti jí je jenom šedesát dva,“ odpověděl doktor Groves.

Ancellu to překvapilo a doktor Groves řekl:

„To je skutečně velice smutná historie.“

„Mohl byste mi ji prozradit,“ prosila Ancella.

„Kněžna byla určitě velice krásná, když

byla mladá," začal doktor Groves. „Když jsem ji viděl poprvé asi tak před dvaceti lety, byla ještě stále výjimečně hezká."

Ancella si vybavila kněžnin profil a uvěřila, že má doktor Groves pravdu.

„Kněžna se vdala jako hodně mladá," pokračoval doktor Groves, „za knížete Sergeje Vsevolovského, kterého jí vybrali rodiče a který byl o patnáct let starší než ona. Byl to nejhezčí muž v Rusku."

Ancella málem vyhrkla, že jeho syn je zřejmě po něm.

„Samozřejmě že se do něj šíleně zamilovala," pokračoval doktor Groves. „Moc si přál děti. Kněžna nejdřív nemohla z mně neznámých důvodů přijít do jiného stavu a potom několikrát potratila. Bylo jí třicet pět, když se narodil kníže Vladimír."

„Kníže Sergej musel mít velkou radost," vyhrkla Ancella.

„Přirozeně že byl rád. Naneštěstí to nezabránilo, aby jí nebyl neustále nevěrný."

Ancella se podívala na doktora tázavě a on pokračoval:

„Člověk si to umí představit. Kníže hodně cestoval, jezdil do Anglie, často pobýval v Paříži, a samozřejmě když se stalo Monte Carlo módním místem, přijel i sem."

Usmál se.

„Tady byly vždycky výjimečně krásné ženy připravené přijmout ho do náruče a kněžna, která k němu měla majetnický vztah, žárlila víc a víc."

Ancella se tvářila chápavě, a tak doktor Groves pokračoval:

„Porod a nemoc, která trvala několik let, kněžně ubraly na krásu. Proto se radila se všemi známými odborníky v Rusku i jinde v Evropě. Vyzkoušela všechny zázračné léky všeho druhu."

Teď se hlas doktora Grovese přiostril:

„Vždycky se objeví šarlatáni, kteří zneužívají takové situace a balamutí bohatou ženu."

„Co se stalo?" zeptala se Ancella, i když znala odpověď.

„Jeden takový šarlatán," odpověděl doktor Groves, „jí prodal ‚zázračný přípravek', který měl kněžnu přes noc změnit na osmnáctiletou dívku. A sama jste se mohla přesvědčit, jak to dopadlo."

„Její pokožka!" vykřikla Ancella.

„Přesně tak," souhlasil doktor Groves. „Takzvaný zázračný přípravek jí zničil pleť; že teď vypadá jako starý čínský pergamen."

Právě tak Ancelle připadala a teď cítila ke kněžně, která si chtěla vrátit krásu, protože milovala svého muže, hluboký soucit.

„Nedá se s tím nic dělat?" zeptala se.

„Absolutně nic," odpověděl doktor Groves. „Kněžna samozřejmě vypadala mnohem starší, a dokud kníže Sergej žil, byla to nepředstavitelná tragédie. Teď bych řekl, že se o to kněžna nezajímá."

„Myslím, že každá žena, ať je stará nebo mladá, se zajímá o svůj vzhled," nesouhlasila Ancella.

„Máte jistě pravdu," přitakal doktor Groves, „ale kněžna přenesla svou vášnivou majetnickou lásku na svého syna. Dřív žárlila na svého manžela a teď žárlí na knížete Vladimíra."

Ancella začala chápat některé věci, které jí kněžna říkala.

„Říkám vám to," pokračoval doktor Groves, „abych vás varoval, protože kněžna se čas od času nechá vyvést z míry, zvláště když se to týká jejího syna."

„Už jsem si všimla, že si ho v podvědomí někdy plete s manželem," řekla Ancella.

„To je velice dobrý postřeh, slečno Wintonová," řekl doktor Groves. „Myslel jsem si, že by se to mohlo stát, ale letos jsem kněžnu viděl poměrně málo, abych se o tom mohl přesvědčit."

„Nemůžeme nic dělat?" zeptala se Ancella.

„Ne," řekl doktor Groves. „Jenom o ni pečovat, dohlížet, abý nebrala žádné léky, a snažit se, aby svou pozornost zaměřila na něco jiného než na knížete Vladimíra a jeho milostné aféry."

„To jich má tolik?"

Ancella věděla, že to je indiskrétní, ale nemohla si pomoci.

Doktor Groves pokrčil rameny.

„Na takovém místě, jako je tohle, dělají lidé jenom dvě věci," odpověděl. „Hrají a pomlouvají druhé. Pokud mám věřit řečem, všude, kam kníže Vladimír přijde, nechává za sebou haldy zhrzených ženských srdcí."

Doktor se usmál.

„Možná že to zní příliš dramaticky, slečno Wintonová, ale ujišťuji vás, že jsem musel často léčit zlomená srdce, ačkoli se o tom obvykle mluvilo ve složitých lékařských termínech.“

Ancelly se zmocnil pocit, že i když doktor Groves nemluví konkrétně, chce ji varovat.

Přesvědčila se, že se nemýlila, když pomalu řekl:

„Kdybyste se dostala do jakýchkoli nesnází, slečno Wintonová, doufám, že byste se na mě obrátila jako na přítele, ke kterému můžete být upřímná. Sir Felix mi řekl, jak rád měl vašeho otce, a já jsem tady, kdybyste mě potřebovala.“

„To je od vás velice laskavé, doktore Grovesi, a já si vaší nabídky cením,“ řekla Ancella. „Doufám, že jí nebudu muset využít. Slibuji vám, že se budu starat o kněžnu, kvůli tomu jsem sem vlastně přijela.“

Usmála se na něj a dodala:

„Jenom jsem nečekala, že budu každý večer chodit do kasina.“

„Kdybyste tady žila tak dlouho jako já,“ odpověděl doktor Groves, „připadalo by vám to tu strašně nudné, především kdybyste netoužila utrácet peníze.“

„To bych rozhodně nedělala,“ protestovala Ancella. „Připadá mi zajímavé vidět místo, na které spousta lidí v Anglii pohlíží s takovou hrůzou.“

„To věřím,“ řekl doktor Groves, „a biskup na ně zle útočí. Ale upřímně řečeno, většina obvinění je hodně přehnaná.“

„Myslela jsem si, že to musí být pravda,“ odpověděla Ancella, „kromě...“

Už se málem zmínila o muži, který včera večer prohrál všechny peníze. Potom si řekla, že by byla chyba o tom mluvit.

„Je pravda, že kasinu je věnována velká pozornost,“ prohlásil, „jako muži, který rozbil bank v Monte Carlu.“

Ancella znala píseň, která o tom vyprávěla. Byla velice oblíbená a v Londýně ji vyhrával každý flašinet. Usmála se.

„Skutečně existoval?“ zeptala se. „Myslela jsem si, že je to vymyšlená postava.“

„Ne, opravdu existoval,“ odpověděl doktor Groves. „Jmenoval se Charles Deville Wells a já jsem se s ním setkal před sedmi lety.“

„A skutečně rozbil bank?“

„Ano, skutečně. Během tří dnů rozbil bank několikrát. Když se to stalo a došly peníze, přikryli hrací stolky černou látkou, dokud nedostali nové krabice zlata a bankovek.“

„To je úžasné,“ řekla Ancella. „A kolik pan Wells vyhrál?“

„Říká se,“ odpověděl doktor Groves, „že svůj původní kapitál rozmnožil ze čtyř set liber na čtyřicet tisíc během tří dnů. Byl to nepříjemný malý muž a teď je ve vězení.“

„Ve vězení?“ podivila se Ancella.

„Mnoho lidí mu svěřilo své peníze. Získal skoro třicet tisíc liber, které investoval do svého vynálezu nového typu parníku, který měl malou spotřebu paliva. Ve skutečnosti neměl žádný vynález.“

Ancella si pomyslela, že to je příklad, kdy peníze nepřinesly vítězi štěstí, ale udělaly z něj kriminálního.

Doktor Groves se podíval na hodinky.

„Rád bych ještě zůstal, slečno Wintonová, a povídal si s vámi,“ řekl, „ale čekají na mě ještě tři pacienti. Musím dodat, že žádný z nich nepotřebuje naléhavě mou péči.“

Došel ke dveřím a zastavil se.

„Dávejte na kněžnu pozor,“ řekl, „a na sebe taky.“

Znovu Ancella zaslechla v jeho hlase varovný tón. Když odešel, vydala se za kněžnou.

Její zaměstnavatelka měla skvělou náladu, protože včera večer si až do časných ranních hodin povídala s hrabětem Andréem.

Na zpáteční cestě řekla Ancelle zjihlým hlasem:

„Hrabě André de Valpré je můj velice blízký přítel.“

„Myslela jsem si to,“ odpověděla Ancella.

Byla ospalá. Hodiny jí připadaly nekonečné, když seděla a čekala na kněžnu, ale byla pro ni úleva, že nemusela stát u ruletového stolku a přikládat sázky.

„Byl na mě velmi laskavý, když jsem byla zoufalá,“ vysvětlila kněžna.

Mluvila, jako by se obracela do minulosti kvůli sobě, a ne kvůli Ancelle.

„Měla jsem pocit, že můj život skončil, ale on mi ukázal, že mě čeká ještě spousta štěstí a zábavy.“

„On se do vás... zamiloval?" zeptala se Ancella.

Hned jak ta slova vyslovila, uvědomila si, že by kněžně mohla taková otázka připadat nevhodná.

„Samozřejmě," odpověděla kněžna. „A byl to tak skvělý milenec jako ostatně většina Francouzů."

„Chtěla jste s ním utéct?" zeptala se Ancella zvědavě.

Kněžna se usmála.

„To nebylo možné," zavrtěla hlavou. „Měl strašně žárlivou ženu, kterou má dosud. Navíc držela kasu."

A jedovatě dodala:

„Je to jedna z těch amerických dědiček multimilionů, které v Evropě vyhledávají muže s titulem stejně jako různé umělecké předměty."

Bylo zřejmé, že ženu hraběte nenávidí, a Ancella se už nehodlala na nic ptát, ale kněžna se zastavit nedala.

„Ženy jsou jako harpyje," řekla. „Všechny ženy! Chtějí muže kvůli tomu, co od nich můžou získat. Úplně je vysají. Jsou nenasytné. Chtějí domy, koně, šperky, šaty. Neexistuje nic, o co by si neřekly, a samozřejmě pokud jsou bez skrupulí a chytré, přinutí je dát jim své jméno. Varovala jsem Vladimíra. Ale on mě neposlouchá stejně jako Sergej."

Hlas se jí zlomil a mumlala téměř bez dechu:

„Harpyje! Čarodějnice! Upíři bez srdce, bez duše. A muži jsou tak hloupí a nedokážou jim uniknout."

Potom už kněžna až domů mlčela. Nakonec řekla mnohem klidněji:

„Smíšená manželství mezi lidmi různých národností jsou vždycky chybou."

Podívala se na Ancellu a dodala:

„Ta Angličanka, ta markýza - myslíte, že si chce mého syna vzít?"

Ancella si to rychle rozmyslela a potom odpověděla:

„Vaše Výsost zapomněla, že jsem přijela teprve dnes."

„Ano, ano, jistě. Ale když se Vladimír ožení, což nemusí být, dokud jsem naživu, musí si vzít Rusku!"

Ancella neodpověděla, ale když stoupala po schodech, myslela na to, co jí řekl doktor Groves.

Strašně litovala, že Její Výsost ve snaze

udržet si krásu a přitažlivost ve skutečnosti zničila všechno, co měla chránit.

Teď chápala, proč si kněžna líčila obličej a rty, což bylo v Anglii naprosto nepatřičné. Tam líčidla používaly jenom špatné ženy.

Aspoň to tak Ancelle tvrdily tety. Teď ji napadlo, že možná ani markýzina pleť není tak sněhobílá, jak se zdálo večer, a že červeň na tvářích není od přírody.

Ale markýza používala zkrášlovací prostředky velice zkušeně.

V kasinu Ancella viděla ženy, které se nesnažily zdůraznit přirozenou barvu obličeje, ačkoli nebylo pochyb o tom, že některé vypadaly velmi přitažlivě.

Kněžna pracovala na novém herním systému.

Postel měla pokrytou výpočty na kusech papíru s nákresy rulety a asi půltuctem knih, které se daly koupit v Monte Carlu a popisovaly různé neomylné systémy. Stály od šesti pencí do čtyřřadvice-ti liber. Ancella však byla přesvědčená, že vynálezci těch systémů by o nich nemuseli psát knihu, pokud by aspoň některý systém fungoval.

Ale zahlédla v kasinu hodně žen, které s sebou měly některou z těchto knih.

„Možná že by se mi lépe vedlo v baccaratu," řekla kněžna zamyšleně.

„Jestlipak Jeho Výsost včera vyhrála," poznamenala Ancella bez rozmýšlení.

„On hrál baccarat?" zeptala se kněžna.

„Myslím, že se k tomu chystal, když jsem mu vyřizovala váš vzkaz," odpověděla Ancella.

„A kdo byl s ním?" zajímala se kněžna.

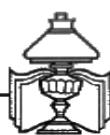
Příliš pozdě si Ancella uvědomila, že by bylo lepší, kdyby o tom pomlčela, ale teď už musela s pravdou ven.

„Markýza."

„Zase ona," řekla kněžna rozzlobeně. „Mám za to, že její místo by mělo být někde úplně jinde, ale Boris mi řekl..."

Zarazila se, jako by si uvědomila, že málem prozradila nějaké tajemství. Mechanicky zvedla z postele kousek papíru a se zaujetím si ho prohlížela.

Ještě bylo brzy, aby se kněžna oblékla na oběd. Později pak sešla dolů s Ancellou v patách a hned se odebrala do salonu, aby se připojila k hostům, kteří již přišli.

Bylo jich dvanáct včetně dvou urozených párů bydlících nedaleko. Kněžna jim představila Ancellu, ale oni jí věnovali jen letmý pohled a hned zas pokračovali v rušném hovoru.

Při obědě se bavili jen mezi sebou, a proto se Ancella nemusela namáhat konverzovat s pány, kteří seděli vedle ní.

Kníže Vladimír seděl v čele stolu a jeho matka proti němu na opačném konci.

Ancella si všimla, že kněžna sleduje bedlivě svého syna a zaznamenává každé slovo, které pronesl k markýze. Ta seděla po jeho pravici a vypadala opravdu skvěle.

Když byl oběd u konce, kněžna se zeptala:

„Co budeš dělat dnes odpoledne, Vladimíre?“

„Jedu do Monte Carla, matko,“ řekl vřele.

Ancellu jeho tvář nesmírně přitahovala, a tak se na něj během oběda několikrát zkoumavě zadívala. Znovu si pomyslela, že je to ten nejhezčí muž, jakého kdy viděla.

Nebyl to jenom pohledný muž. Když mluvil, vyzařovala z něj energie a v šedozelených očích mu blýskalo.

Před obědem s ní nemluvil, protože byla na druhém konci místnosti, a ve chvíli, kdy kněžna vítala hosty, začali nosit na stůl.

Ancelle se zdálo, že se na ni jednou nebo dvakrát podíval. Ale hned si řekla, zda není příliš domýšlivá. Kníže si třeba vůbec neuvědomuje její přítomnost.

„Přemýšlím, zda by bylo možné,“ řekla markýza, hned jak kníže domluvil, „abych dnes odpoledne měla k dispozici kočár. Chtěla bych si vyjet do Beaulieu za nějakými nákupy.“

„Ale samozřejmě,“ odpověděl kníže. „Vyberu pro vás ten nejpohodlnější.“

„Díky, Vladimíre,“ odpověděla markýza a rozkošně se na něj usmála.

„Když pojedete do Beaulieu,“ vmísil se do hovoru kapitán Sudley, „nemohla byste mě vzít s sebou? Chci si koupit nové knoflíčky do límce a ještě nějaké drobnosti.“

„Samozřejmě,“ odpověděla markýza, „pokud vám nebude vadit, že se zdržím v obchodech.“

„Pokusím se nebýt netrpělivý,“ řekl a hlasitě se přitom zasmál.

Ta to ale chytře zařídila, pomyslela si Ancella a vzpomněla si, jak si to plánovali, když byla Ancella schovaná pod balustrádou.

Jak se ukázalo, ostatní hosté měli také spoustu zařízení, jenom baron Miškovič přiznal, že si půjde lehnout.

„To ponocování je velice únavné,“ poznamenal.

„Mně připadá ještě únavnější, když člověk prohrává,“ usmál se kdosi.

„To je pravda,“ souhlasil baron.

„Víte, že se včera večer stala zvláštní věc?“ zeptal se kapitán Sudley.

„A jaká?“ zajímala se markýza.

„Opustil jsem vás a Jeho Výsost, když jste hráli baccarat,“ odpověděl Freddie Sudley. „Zahlédl jsem známého Harnswortha. Je členem mého klubu. Stál u ruletového stolku, u stejného, u kterého hrajete vy, Vaše Výsosti.“

Obrátil se ke kněžně, která ho se zájmem poslouchala jako všichni u stolu.

„Harnsworth stál a držel v rukách velkou spoustu peněz,“ pokračoval kapitán Sudley. „Došel jsem k němu a řekl jsem mu: ‚Měl jste štěstí, Harnsworth? To vám závidím.‘

Podíval se na mě tak zvláštně a potom mi pověděl: ‚Vyhrál je pro mě anděl. Teď se mi ztratila a nemůžu ji najít.‘

„Anděl?“ podivil jsem se. „Dobrý Bože! Tady není moc andělů.“

Přitom jsem se zasmál. Myslel jsem si, že musí být opilý.

„Byl to anděl,“ trval na svém, „a nemůžu tomu uvěřit.“

„Ani já tomu nevěřím,“ řekl jsem mu, „ale zřejmě vám pomohla. Budete ještě hrát?“

Neodpověděl hned a potom mi řekl: „Jdu za svou ženou, Sudleyi, a oba padneme na kolena a budeme děkovat Bohu, že nám pomohl.“

Kapitán Sudley po krátké přestávce pokračoval:

„Mluvil tak vážně a tak přesvědčivě a já vím, že tomu také věřil.“

„To je ale neobvyklý příběh,“ prohlásil baron.

„Škoda že nějaký anděl nepomohl i mně,“ vykřikla markýza a rozesmála se zvonivým smíchem.

„Opravdu mu věříte?" zeptala se kněžna.

„Musel mít nějaké halucinace," odpovídal kapitán Sudley. „Ale byla to krásná halucinace. Nevěděl jsem, že ten Harnsworth má tolik peněz, aby mohl hrát o tak vysoké sázky."

„Všichni se musíme vydat hledat anděla," prohlásila markýza. „Nebylo by skvělé, kdybychom nějakého objevili?"

Kněžna vstala a tím oběd skončil.

Ancella si oddechla. Konečně se přestalo mluvit o andělovi. Až se v kasinu přihodí opět něco vzrušujícího, zapomenou na výhru pana Harnswortha, pomyslela si.

Díky bohu mě s ním nikdo neviděl, pomyslela si.

Byla si dobře vědoma toho, co by se stalo, kdyby se kněžna a její hosté dověděli, že by jim mohla přinést štěstí při hře.

Kněžna si šla lehnout a Ancella se vydala do svého pokoje.

Teď měla volno a rozhodla se, že nebude marnit čas doma, ale že půjde do zahrady.

Měla takový nápad, že si naskicuje pohled na Ezu.

Když byl její otec nemocný a nemohl vycházet z pokoje, často mu kreslila, aby ho pobavila.

Někdy kreslila lidi, někdy venkovskou krajinu, koně, krávy, nový seník, který postavili, nebo keře v zahradě.

Přivezla si do Monte Carla skicák a teď si vzala tužky a pomyslela si, že kdyby byla skica zajímavá, mohla by si ji později vybarvit.

Slunce páliło a nehnul se ani lísteček, když scházela po mramorovém schodišti do zahrady.

Stromy poskytovaly příjemný stín a květiny zářily jako drahokamy na zeleném pozadí.

Moře bylo zářivě modré a hladina byla klidná.

Tentokrát Ancella nešla k balustrádě. Vydala se vlevo a našla si místo ve stínu pod velkým rohovníkem.

Odtud měla dokonalý výhled na zátoku Maurů.

Byl to tak úžasný pohled, že chvíli jenom seděla a dívala se, ale potom se vzpamatovala, otevřela skicák a vyndala tužky.

Kreslila už hodnou chvíli a tu ji napadlo, jestli by nemohla požádat, aby ji odvezli do Ezy nebo ná poloostrov sv. Hospice, samozřejmě kdyby tam nebyli markýza a kapitán Sudley.

Ale hned tu myšlenku zavrhl. Bude-li se chtít podívat do Ezy, bude tam muset dojít pěšky.

Přemýšlela, jak je to asi daleko. Když zvedla hlavu a znovu se zadívala na vysoký vrchol, měla dojem, že za ní někdo stojí.

Ještě než promluvil, věděla, kdo to je.

„Nevěděl jsem, že jste umělkyně," řekl kníže.

Ancella chtěla vstát, ale kníže řekl rychle: „Zůstaňte sedět, prosím."

Ancella mu vyhověla a podívala se na něj, jak se nad ní tyčil a jeho hlava se výrazně rýsovala na pozadí tmavého větvo-
ví stromu.

Podívala se mu do očí a stalo se něco zvláštního. Bylo to stejné jako včera večer v kasinu, když ho uviděla poprvé.

Podívali se jeden na druhého a nemohli od sebe odtrhnout zrak.

„To jméno tedy nelhalo," řekl po chvíli.

Nepředstírala, že nerozumí.

„Jak... to víte?" zeptala se nervózně.

„Viděl jsem vás stát u stolu s tím mužem, kterému jste pomohla," řekl kníže.

„Neprozradí to Vaše Výsost nikomu?"

„Samozřejmě že ne," odpověděl. „Jsem rád, že vás nikdo neviděl jako já."

Ancella vydechla úlevou.

„Chci se vás zeptat na spoustu věcí," řekl, „ale nemůžeme mluvit tady, to jistě chápete?"

Ancella se skoro automaticky podívala přes jeho rameno k vile.

„Přesně tak," poznamenal. „Jak dlouho máte volno?"

„Do pěti."

„To jsem předpokládal. Máme tedy spoustu času."

Ancella čekala.

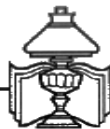
Nebyla si jistá, co jí navrhne, ale věděla, že by souhlasila s čímkoli.

„Půjdu teď zpátky do vily," řekl kníže. „Vyjedu s autem, jako bych jel do Monte Carla."

„Autem?" zeptala se Ancella.

„Bojíte se jet autem?"

„Ne, to ne."

„V tom případě na vás počkám kousek odtud na silnici. Až vyjdete z brány, dějte se doprava.“

Ancella se na něj překvapeně podívala. Usmál se na ni: „Jste Angličanka. Budou předpokládat, že jste se šla projít.“

Ancella na to nic neřekla a kníže pokračoval: „Počkejte deset minut. Auto někdy nenastartuje tak rychle, jak bych si přál.“

Znovu se usmál a rychle ji opustil.

Ancella pokračovala v kreslení, ale nedokázala se už soustředit.

Srdce jí bušilo a cítila zvláštní vzrušení.

Kníže s ní chce mluvit a ona chce mluvit s ním.

Pomyslela si, že by s ním neměla jezdit. Ale určitým způsobem to byl její zaměstnavatel stejně jako kněžna.

Přeje si, aby se s ním sešla, a na tom přece není nic špatného. Ale zároveň si nebyla jistá, zda by se na ni nezlobila kněžna, kdyby se jejich setkání prozradilo.

Doktor Groves ji přece varoval, když jí vyprávěl, jak kněžna na svého syna šleálně žálí.

Ale pak si Ancella řekla, že je naivní domnívat se, že by se kněžna o ni, obyčejnou služebnou, zajímala.

Ale opatrná musím být... moc opatrná.

Věděla, ačkoli ji podvědomí varovalo, aby nejezdila, že se s knížetem sejde velice ráda.

Počkala deset minut, které se strašlivě vlekly. Potom zavřela skicák, vyšla pomalu po schodišti, přešla přes terasu a salómem do svého pokoje.

Na hlavu si nasadila slaměný klobouk, který si přivezla z Londýna. Byl ozdobený malými bílými růžičkami. Jemně zdůrazňovaly bílý límec a manžety na světle fialových šatech, které měla na sobě.

Vzala si kabelku a slunečník, podívala se na sebe do zrcadla a všimla si, že jí oči září vzrušením.

Nesmím na sobě nechat nic znát, říkala si a pomalu sešla dolů.

Když došla k hlavnímu vchodu, přistoupil k ní majordom, který se bavil s jedním lokajem, a řekl:

„Jestli chcete jet do Beaulieu, slečno, markýza už odjela.“

„Jdu se jen projít,“ odpověděla Ancella. „Potřebuji nějaký pohyb.“

Majordom se usmál.

„Ach, vy Angličané,“ prohlásil. „Bez pohybu není pro vás život. Francouzi touto dobou raději odpočívají.“

Ancella se na něj chápavě usmála a vykročila na cestu vysypanou žlutým pískem. Prohlížela si pelargonie, aby to nevypadalo, že spěchá.

Až když došla k bráně, která vedla na silnici, a odbočila doprava, přidala do kroku, aby již byla s knížetem.

Čekal na ni nedaleko. Když Ancella uviděla jeho auto, zatajila překvapením dech.

Bylo jasně žluté s černou střechou, která teď byla stažená, kožená sedadla byla jasně červená.

Když se objevila na cestě, kníže jí okamžitě vyjel naproti.

Podal jí ruku, a když mu trochu ostychnavě podala svou, jemně na ni přitiskl své rty.

„Trochu jsem se bál, že nenajdete odvalu přijít,“ řekl,

„Chtěla jsem vidět vaše... auto,“ řekla Ancella a hlas se jí zadrhl.

„Doufám, že jste chtěla vidět i jeho majitele,“ odpověděl.

Podívala se na auto, protože se styděla podívat na knížete, který řekl:

„Dovolte, abych vám pomohl do auta. Pojedu pomalu, aby vám neuletěl klobouk. A jestli se bojíte, že ho ztratíte, mám šifonovou šálu, kterou si můžete uvázat pod bradou.“

Podal jí šálu a ona se neubránila představě, kolik žen ji asi mělo před ní.

Kníže vystoupil, bez problémů nastartoval, skokem se usadil vedle Ancelly a zvolna se rozjel.

„Co je to za auto?“ zeptala se Ancella.

„Panhard,“ odpověděl, „nejnovější model. Koupil jsem si ho po vynikajícím úspěchu Emila Lebassora v závodě z Versailles do Bordeaux. Jel se před třemi lety, a on zvítězil právě s tímto vozem. Tu vzdálenost ujel za čtyřicet osm hodin a čtyřicet osm minut. Zastavil jenom jednou asi na deset minut v Bordeaux. Byl to nadlidský výkon.“

„Ale tohle je nepochybně nové auto,“ řekla Ancella.

„To je můj třetí panhard a právě jsem ho dostal,“ odpověděl kníže. „Své druhé auto jsem si objednal po závodě z Paříže do Marseille. Musela jste o něm slyšet.“

„Obávám se, že ne," řekla Ancella omluvně.

„O čem se tedy v Anglii mluví?" zeptal se kníže a usmál se. „Myslel jsem si, že každý na světě musel slyšet o závodě dlouhém víc než tisíc mil, který dokončilo patnáct ze třiceti dvou aut, která odstartovala."

„A panhard zase vyhrál?"

„Samozřejmě. Tento nový model jede patnáct mil za hodinu."

Kníže se možná bál, aby se Ancella nepolekala, a proto dodal:

„Ale já bych se neodvážil jet s vámi tak rychle. Nesmím zapomenout, že jste z Anglie, kde byla ještě před dvěma lety maximální povolená rychlost čtyři míle za hodinu."

„Ale teď se to změnilo," ohradila se Ancella.

„Já vím," odpověděl kníže, „ale podle mě je nesmysl jezdit rychlostí dvanáct mil za hodinu, když zanedlouho budou auta schopná jezdit rychlostí i třicet mil."

„Ale to je moc rychle," lekla se tentokrát Ancella.

„Neočekávejte, že s vámi budu souhlasit, protože jsem se právě stal členem Automobilového klubu Velké Británie a Irska," řekl kníže. „Vznikl loni."

„Chcete v Anglii závodit?" zeptala se Ancella.

Hned si v duchu vyhubovala. Snad to nevyznělo, že by ho chtěla vidět, až opustí MonteCarlo.

„Když se u vás budou pořádat nějaké závody, pokusím se je vyhrát," odpověděl kníže. „Zatím se jich spousta jede převážně ve Francii."

Sjeli teď z Lower Corniche a začali stoupat nahoru úzkou silničkou s hlubokými srázy na jedné straně a vysokými kopci na druhé.

Ancella viděla rudé máky, sněhově bílé snědky a plané orchideje.

Rostly tady mandlovníky obsypané růžovými květy a zlaté mimózy. Bylo vzrušující jet v autě a sledovat všechnu tu krásu kolem. Ale Ancella nedokázala myslet na nic jiného než na knížete.

UVědomovala si, jak je přitažlivý, když řídí auto. Řidič byl opravdu skvělý. Silnice byla samý hrbol a kníže řekl:

„Jednou vás vezmu do Monte Carla. To něco uvidíte. Monsieur Blanc přivezl nějakého italského odborníka, který pokryl prašnou silnici asfaltem. A diváci na Concours d' Elegance se už neztrácejí v mračnech prachu."

„Asfaltem?" zeptala se Ancella udiveně.

„Dobře se po něm jezdí a hlavně nepráší," odpověděl kníže.

Ačkoli se zdálo, že je vítr, Ancella věděla, že za sebou nechávají velký mrak prachu, který se vznášel v suchém horkém vzduchu skoro jako mlha.

Brzy dojeli na silnici nad Lower Corniche, a teď Ancella uviděla velkou skálu Ezy a pod ní několik domů obklopených vysokými stromy.

Pod nimi hrálo několik starších vesničanů kuželky, zatímco malí kluci je napodobovali s kuličkami.

Byla tam velká kamenná kašna a několik vesničanek si nabíralo vodu a pralo prádlo.

Když kníže zastavil ve stínu pod velkým stromem, vesničané se seběhli kolem a zírali na auto v němém úžasu.

Kníže si vybral asi čtrnáctiletého chlapce a požádal ho, aby mu auto pohlídal. Potom pomohl Ancelle vystoupit a vykročil směrem k úzké pěšině vedoucí na skálu.

„Doufám, že máte dost sil," řekl kníže. „Je to dost vysoko."

„Mám ráda procházky," odpověděla Ancella.

„To jsem si myslel," řekl. „Žijete na venkově?"

„Ano."

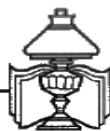
„Věděl jsem to. Byl jsem si jistý, že nejste městský člověk."

Nezeptala se ho, jak na to přišel. Pokračovali dál.

Ulička byla tak úzká, že se do ní vešel jenom kůň. Byla vydlážděná červenými cihlami.

Když stoupali ulicí, Ancella si všimla starých schodišť, kamenných soch za malými železnými vraty a popínavých rostlin, které visely jako barevná záplava přes zdi.

Rostly tady rododendrony, azalky, růže a zimolez, ale kníže šel pořád dál, až došli na konec vesnice na samý vrchol Ezy.

Tady se tyčila prastará kamenná zeď. Před ní stála lavička a kolem dokola plno květín.

Lavičku zastiňovaly keře planých růží a svláčce, a když se Ancella usadila, pomyslela si, že si nedovede představit romantičtější kout nebo krásnější pohled. Nad takovou krásou se musí každému zatajit dech.

Z obou stran se táhlo členité pobřeží a před sebou měli Středozemní moře, smaragdově modré a třpytící se v horkém odpoledním slunci.

„To je nádhera!“ vykřikla Ancella, když si kníže sedl vedle ní. „Děkuji, že jste mě vzal na tak krásné místo.“

„Chci si s vámi promluvit,“ připomněl kníže, „a tady jsme sami a nikdo nás neuvídí.“

Ancella neodpověděla. Hleděla před sebe, ale cítila, že se na ni kníže dívá.

„Nepřekvapuje mě,“ řekl tiše, „že vás ten muž v kasinu nazval andělem. Napadlo mě to hned při našem prvním setkání.“

V hlase se mu ozval podivný tón. Ancella k němu rychle vzhledla. Potom sklopila oči a tmavé řasy kontrastovaly s jejími bledými tvářemi.

„Myslím, že... trochu přeháněl. To byla... šťastná náhoda.“

„Opravdu?“ zeptal se kníže.

Ancella cítila, že mu musí říct pravdu:

„Byl zoufalý. Vsadil všechny peníze, protože, doufal, že vyhraje a bude moci zaplatit své ženě operaci, kterou nutně potřebovala. Protože jim nic nezbylo, oba by zemřeli, kdybych jim nepomohla.“

„Jak se vám to podařilo?“

„Já... měla jsem takovou předtuchu, že by mohlo padnout určité číslo.“

„Jak jste věděla, které číslo padne?“

„To neumím vysvětlit.“

Ancella bezmocně rozhodila rukama:

„A myslíte, že byste mohla pomoci komukoli?“

„Ne. Jsem přesvědčená, že by to nešlo,“ odpověděla Ancella rychle. „Jak jsem řekla, byla to, náhoda. Ten muž byl tak nešťastný. Kdyby chtěl peníze jenom pro zábavu, jsem si jistá, že bych nemohla nic udělat.“

Po krátké odmlce dodala:

„Proto vás prosím, abyste to ne...“

Kníže položil ruku na její.

„To mi nemusíte připomínat,“ řekl. „Už při obědě mi bylo jasné, jak se cítíte.“

„Vy... jste to věděl?“ zeptala se Ancella.

Špatně se jí mluvilo, protože stisk jeho ruky v ní vyvolával zvláštní pocit.

Nedokázala si to vysvětlit. Vzrušení, které pocítila, když ji požádal o schůzku, se skoro změnilo na bolest, ale zároveň to byl nádherný pocit.

„Ancello, podívej se na mě,“ řekl kníže zastřeným hlasem.

Nepřekvapilo ji, že ji oslovil křestním jménem.

Poslušně otočila hlavu a podívala se mu do očí.

„Jsi tak krásná!“ řekl. „Ale to není důležité.“

Jeho šedozelené oči se dívaly do jejích a kníže pokračoval:

„Vím, že je to ještě brzy, ale myslím, že i ty si uvědomuješ, co se stalo, když jsme se včera setkali.“

Ancella nedokázala ze sebe vypravit jediné slůvko, ale cítila, že si i tak řekli víc, než by vyjádřili slovy.

Kníže si trochu povzdechl a uvolnil jí ruce.

„Moc na tebe spěchám, měl jsem počkat,“ řekl. „Znám všechny argumenty, ale ty teď nemají žádný význam. Význam má jediné to, co teď cítím. Myslím, že mi rozumíš.“

Ancella stále nebyla schopná odpovědět, proto pokračoval:

„Jsi tak krásná, tak neuvěřitelně nádherná. Už ti to jistě řekla spousta mužů.“

Teď se Ancelle podařilo pousmát se.

„Nikdo mi to ještě neřekl.“

„Jsem první?“

Přikývla.

„A nikdo tě ještě nepolíbil?“

Začervenala se a řekla podle pravdy:

„Samozřejmě ne.“

„Ach, má drahá, nevěřil jsem, že by bylo možné potkat ženu, která vypadá jako ty, potkat ji v kasinu a dovědět se, že je čistá jako anděl.“

Usmál se a dodal:

„Ale mnohé vlastně napovídá tvé jméno.“

„Jen málo lidí ví, že to je odvozeno od řeckého označení pro anděla.“

„Moje řečtina je sice chatrná,“ odpově-

děl kníže, „ale napadlo mě to, jakmile ses mi představila."

„Neměl byste se mnou mluvit... takhle," protestovala Ancella. „Jsem zaměstnaná u Její Výsosti, a kdyby se dověděla, že jsme tady byli spolu, myslím, že by mě urychleně poslala zpátky do Anglie."

„Právě proto, můj anděle, musíme být velmi opatrní," řekl kníže.

Ancella se zvedla.

„Nemáme být proč opatrní, Vaše Výsosti."

Kníže se usmál.

„Teď jsi mi to dala, a celkem právem. Už jsme zašli dost daleko, takže se nemůžeme vrátit na začátek. To je nemožné."

Ancella si také pomyslela, že to není možné, ale řekla si, že nesmí knížeti dovolit mluvit tak důvěrně.

„Přivezl jste mě sem, abych se podívala na Ezu," začala.

„Nic takového jsem neudělal," přerušil ji. „Přivezl jsem tě sem proto, že jsem s tebou musel mluvit a vidět tě o samotě. Ještě nejsi u nás tak dlouho, ale musíš vědět, že Boris informuje matku o všem, co se děje. Poslouchá za dveřmi, a co neslyší, to si vymyslí."

„Myslela jsem si to," řekla Ancella a teď věděla, kdo jí prohlížel pokoj hned první den, kdy přijela. „Ale když to víte, proč ho zaměstnáváte?"

„Protože to vždycky byl osobní sluha mé matky a ona chce všechno vědět. Jí to baví a nikomu to neškodí. Ale..."

Jeho výraz se změnil a řekl přísným tónem:

„Nevěřím Borisovi a nikdy jsem ho neměl rád."

„Myslím, že je to zlý člověk," řekla Ancella. „Já se ho bojím."

„Ublížil ti nějak?" zeptal se kníže přísně.

„Ne, ne. Ale pořád se někde plíží a jen těžko se dá přivyknout tomu, že vás někdo sleduje."

Přemýšlela, jestli by měla knížeti říct, že jí prohledával pokoj, ale pak si pomyslela, že nemá žádné důkazy.

„Chci, aby matka byla šťastná," řekl kníže. „Jak ti řekne doktor, občas trpí hlubokými depresemi. Takže když je tady nebo kdekoli jinde se mnou, snažím se ji nerozčilovat. Proto si nepřeji, aby věděla,

že jsme se dnes setkali. Ze žádného jiného důvodu."

Mluvil důrazně, ale srdečně, a Ancella pochopila, že jí chce říct, že se nestydí za svou touhu se s ní sejít a že by se s ničím netajil, kdyby nebylo matky.

Potěšilo ji to. Ale zároveň si představila, co by na to asi řekla markýza.

„Řekni mi o sobě," požádal ji kníže.

„Není toho mnoho," odpověděla Ancella. „Po matčině smrti jsem žila poklidně na venkově. Poslední rok jsem ošetřovala otce, který byl vážně nemocný a minulý měsíc zemřel."

„Takže společensky jsi příliš nežila a setkala ses jenom s málo muži."

„Velice málo," řekla a usmála se.

„Asi proto jsi tak čistá a tak výjimečná," usmál se na ni kníže. „A je tu ještě něco."

„A co?" zeptala se Ancella bez rozmyšlení.

„Mám pocit, že jsme si souzeni."

„Možná... se mýlíte," vydechla překvapená Ancella. „Třeba je to proto, že jsme se setkali tak nečekaně a že jste viděl jak se mi povedlo něco, co se dalších tisíc let nepovede."

„A kdyby se ti to znovu povedlo, budu zase u toho," prohlásil kníže.

V jeho hlase znělo něco, co ji naplnilo nepopsatelným vzrušením. Ten hlas ji hladil a laskal a ji prostoupila neovladatelná touha dotknout se alespoň zlehka jeho ruky. Ale nakonec tu nutkavou myšlenku potlačila.

„Možná řekneš, že mé city se probouzejí snadněji, protože jsem Rus. Ale přísahám ti, Ancello, že jsem ještě nikdy v životě necítil k nějaké ženě to co k tobě."

„Co se mi to snažíte říct?" zašeptala Ancella.

„Chci tím říct, že v tom okamžiku, kdy jsem tě spatřil, jsem se zamiloval."

„Ale to je absurdní."

„Opravdu?" zeptal se. „Necítila jsi to samé jako já? Oba jsme si uvědomili, že se stalo něco zvláštního, když jsme se poznali."

„To nemůže být... pravda," vydechla Ancella a hlas ji zradil.

„Je to pravda, a ty to víš," odpověděl. „Když jsem tě sem dnes přivezl, neměl jsem v úmyslu říct ti tohle nebo něco podobného. Chtěl jsem si s tebou jen popo-

vídat, možná na tebe zapůsobit nebo se ti dvořit. Místo toho jsem ti odhalil celé své nitro, všechno, co cítím. Chci, abys mi i ty odpovíděla upřímně."

"To není možné. Víte, že to... není možné."

Ancella si náhle vybavila, co kněžna říkala o smíšených manželstvích. A tak pochopila, že pokud kníže mluví o lásce, není to láska, která skončí manželstvím.

S nadlidským úsilím se přinutila říct na-prosto klidně:

"Myslím, že Vaše Výsost se mýlí, a protože jsem zaměstnaná u vaší matky, je pro mě podstatné, aby se mnou ona byla absolutně spokojená. Proto vás nesmím poslouchat. Buď musíme mluvit o něčem jiném, nebo se musíme vrátit."

"Věděl jsem, že mým slovům neuvěříš," řekl kníže. "Ale já jsem se ti musel vyznat ze svých pocitů."

Povzdechl si.

"Můžu tě jenom poprosit, abys mi odpustila."

Nastavil dlaň.

"Odpustíš mi, můj malý řecký andělí?"

Ancella cítila, jak ji vášeň v jeho hlase rozechvěla. Nedokázala se přemoci, a tak vložila svou ruku do jeho.

Jejich prsty se sevřely, potom jí políbil ruku a Ancella cítila, jak její odhodlání slábně pod dotekem jeho rtů.

Pustil ji, a když vstával, řekl:

"Tak pojd'me. Musím tě dovést zpátky, ale nejdřív si dáme sklenku vína v jedné hospůdce, která tady stála už v době, kdy přišli Romani."

Pomalů se vraceli do vesnice. Kníže náhle otevřel dveře nějakého domu.

Uvnitř bylo málo světla a chladno.

Na jednom konci byl vysoký dubový stůl a dvě dřevěné lavice u těžkých dřevěných nízkých stolů.

Posadili se na jednu lavici a kníže objednal láhev vína u hezké ženy oblečené do venkovských šatů a bílé vyšíváné zástěry.

Když šla pro víno, ozval se ze zadního pokoje dětský pláč, a když se vrátila s lahví, Ancella se zeptala francouzsky:

"To pláče vaše dítě, madame?"

"Rostou mu zuby," odpověděla žena, "a nemůžu ho nijak utiшит. Nařiká celý den a celou noc a můj muž se už moc zlobí.

Omlouvám se, že vás to obtěžuje, madame."

Odešla, než mohla Ancella promluvit, a vrátila se s talířem oliv a s plačícím dítětem v náručí.

Bylo to malé snědé dítě a vypadalo nešťastně, jako by probdělo spoustu nocí.

"Zkoušela jste mu dát med?" zeptala se Ancella.

"Med?" podivila se žena. "Proč?"

"Uklidní se a bude spát," vysvětlila Ancella.

"Všude je spousta medu," řekla žena. "Kolik mu mám dát?"

"Namočte si prst a dejte mu ho olíz-nout," radila Ancella, "a do láhve mu dejte půl lžičky."

Ancelle se zdálo, že jí žena moc nevěří, proto se ji snažila přesvědčit.

"Slibuji vám, že přestane plakat a taky zesílí. Med je pro děti moc dobrý."

"To jsem nikdy neslyšela," řekla žena. "Ale když o tom přemýšlím, moje tchyně si jím někdy potírá bolavý zub."

Došla k polici, rozhlédla se, našla, co hledala, a vyndala sklenku s medem.

Ancella vstala.

"Ukažte, podržím vám dítě," nabídla se.

Žena se na ni překvapeně podívala a plačící dítě jí podala.

Ancella je k sobě něžně přitiskla a začala je houpat. Ještě chvíli plakalo, ale pak se ztišilo.

Žena otevřela sklenici, našla lžičku, nabrala na ni trochu medu a namočila si v něm prst.

Potom řekla:

"Jste si jistá, že mu to nemůže ublížit?"

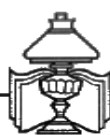
"Budete překvapená, jakou změnu to přinese," odpověděla Ancella.

Matka strčila prst s medem dítěti do úst. Otevřelo pusku, jako by chtělo začít znovu plakat, ale potom začalo matčin prst silně cucat.

"Chutná mu," řekla žena překvapeně. "Mám mu dát ještě trochu?"

"Ale jenom trošku," odpověděla Ancella. "Za chvíli bude mít žízeň, tak mu dejte napít. Ale můžete mu dát trochu medu, kdykoli bude neklidný. Neublíží mu. Dejte mu ho vždycky na noc. Bude po něm dobře spát."

"Mluvíte, jako byste měla půl tuctu dětí," prohlásila žena.

„Doufám, že jednou budu mít syna," odpověděla Ancella s úsměvem.

Žena dala dítěti poslední kapku medu, pak je Ancella ještě chvilku konejšila a ono náhle zavřelo spokojeně oči.

„Opravdu věřím, že bude spát," řekla matka překvapeně.

„Dejte ho do postýlky a přikryjte ho," řekla Ancella. „Bude spát, a až se probudí k jídlu, dejte mu nakonec trochu medu, a nezapomeňte mu dát med na noc."

„Budu si to pamatovat," řekla žena. „A moc vám děkuji, madame, a co teprve můj manžel. Už je jako mátoha, protože se vůbec nevyspí."

„Určitě to ocení," řekla Ancella. „Můžete mu taky dát trochu medu."

Žena se usmála, jako by to byl žert. Potom řekla:

„Myslíte to vážně, madame?"

„Naprosto," řekla Ancella. „Po medu spí všichni, hlavně děti a staří lidé."

„Člověk se pořád učí," poznamenala žena a odnášela dítě pryč.

Ancella si najednou uvědomila, že zanedbávala knížete, a proto se na něj usmála a posadila se znovu k němu na dřevěnou lavici.

„Anděl stále plní své povinnosti?" zeptal se.

Věděla, že si dělá legraci, a usmála se:

„Můj otec usnul jediné po medu a myslím, že po něm měl i lepší náladu."

„Ty jsi plná překvapení," řekl kníže. „Jak ta žena řekla, člověk se stále učí.""

Ancella usrkla vína. Bylo výborné, a ačkoli nebylo tak kvalitní jako to, které se pilo ve vile, chutnalo jí.

Kníže se na ni zkoumavě a se zálibením zadíval. Cítila, jak jí stud vhání červeň do tváří.

„Tohle místo je určitě velmi staré," řekla a prohlížela si nízký začernalý strop krčmy. „Kolik lidí tady asi během té dlouhé doby sedělo a bálo se o svou budoucnost."

„Já nemyslím na minulost ani na budoucnost," řekl kníže, „jenom na přítomnost a na... tebe."

Znovu pocítila vzrušení, když zaznamenala vášeň v jeho zastřeném hlase. Kníže pokračoval:

„Víš, že to, co se nám přihodilo, je pro nás úplně nové."

„Pro mě ano," souhlasila Ancella, „ale..."

„Tady nejsou žádná ale," přerušil Ancellu kníže. „Je to něco úplně nového a moc krásného, věř mi."

Ancella se mu zadívala do očí a zatajila dech.

Někde v dálce uslyšela tlukot hodin.

„Měli bychom se vrátit," řekla.

„Čas tak strašně letí," odpověděl kníže.

Postavil sklenku, vedle ní nechal několik franků a vstal. Když otvíral dveře, křikl:

„Au revoir, madame, et merci!"

„Merci beaucoup, monsieur et madame. Byli jste tak hodní. Zase brzy přijďte."

„Určitě," slíbil kníže.

Vyšli na horké slunce a scházeli dolů k autu, které bylo stále obklopeno zástupem zvědavých sedláků.

Kníže pomohl Ancelle nastoupit a odměnil chlapce, který mu auto hlídal. Potom nastartoval a rozjel se.

Sjížděli po klikaté silnici a Ancella si vzpomněla na historky o autech, jimž selhaly brzdy.

Ale oni jeli bez problémů, a když dojeli k Lower Corniche, kníže se zeptal:

„Byla jsi se mnou šťastná?"

„Víte, že... ano," odpověděla Ancella.

„To jsem chtěl slyšet," řekl, „Musíme nějak zařídit, abychom zase mohli být spolu zítra nebo pozítří, ale nebude to jednoduché. Chápeš?"

„Chápu," řekla Ancella trochu zaraženě.

„Vím, co si myslíš," řekl kníže, „a není to pravda. Chci být s tebou. Chci ti ukázat celý svět, ale v této chvíli to není možné."

Odmlčel se a potom pomalu pokračoval:

„Nebudu ti vysvětlovat, proč věřím, že jsou mezi námi slova zbytečná. Jenom tě prosím, abys mi důvěrovala. Budeš?"

Mluvil s opravdovou vřelostí. A Ancella věděla, že udělá a slíbí všechno, co si jen bude přát.

Podívala se na něj a jejich pohledy se setkaly. Kolem nich se zastavil čas.

„Věřím... vám," zašeptala.

Kapitola pátá

„Musíme se vrátit.“

„Není žádný spěch.“

„Co si pomyslí sluhové?“

Markýza vstala a trochu usykla bolestí, jako by ji bolela záda.

„K čertu se sluhy!“ vyštěkl Freddie Sudley. „Poprvé, co jsem přijel na jih, jsem si užil.“

„Cítím se provinile,“ řekla markýza, „ne proto, že jsme byli tady, ale protože bychom se měli starat, jak zaplatíme naše účty. Ráno jsem dostala jedovatý dopis od Paquina.“

„Jak jedovatý?“

„Vyhrožuje, že mě dá k soudu,“

„Kolik mu dlužíš?“

„Skoro dva tisíce liber.“

„Dobrý Bože, Lily!“ vykřikl Freddie Sudley. „Jak můžeš utratit tolik peněz?“

„Musím si kupovat šaty,“ řekla markýza. „Jenom muži si myslí, že žena je krásná i bez veškeré parády, a mluví o neposkrvněné lilii.“

„Ale ta paráda nemusí být tak strašně drahá.“

„Většinu šatů jsem si objednala, protože se je chystal zaplatit lord Corwen, ale jak víš, práskl do bot a oženil se s tou mladou dívkou jenom proto, že panství jejího otce sousedí s jeho.“

„Corwen se zachoval hanebně,“ souhlasil Freddie Sudley, „a proto kníže...“

„Vím, vím,“ přerušila ho markýza. „Nemusíš to opakovat pořád, dokola, ale budu muset brzy něco udělat.“

„Co máš na mysli?“ zajímal se Freddie.

Díval se do větví nad sebou a také on si sedl a utáhl si vázanku.

„Opravdu nevím,“ řekla markýza. „Když jsme včera přišli z kasina, nemohla jsem usnout a přemýšlela jsem, kde dělám chybu.“

„Zpočátku se mi zdálo, že to s knížetem jde jak po másle,“ řekl Freddie.

„Taky šlo,“ souhlasila markýza. „Když jsme ho potkali po večeři u velkoknížete Michaila, zdálo se mi, že je rád, že mě vidí.“

Trochu si povzdechla.

„Potom jsme si šli zahrát baccarat,“ pokračovala. „Chtěla jsem sedět vedle něj,

ale on si přál, abych hrála taky. Dal mi nějaké peníze, ale víš dobře, že člověk nemá soukromí, když hraje u stolu.“

„Vyhrála jsi?“ zeptal se Freddie změněným hlasem.

„Ušlo to,“ odpověděla markýza. „Znamená to, že si můžu nechat všechny peníze, co mi kníže dal. Přinesla jsem ti je. Najdeš je v mé kabelce.“

„Díky, Lily!“ řekl kapitán Sudley a přitom se hned natáhl po markýzině světle modré saténové kabelce, která ležela u stromu.

Otevřel ji a potichu zahvízdl.

„Pěkná sumička!“

„Pošli část svým věřitelům v Anglii,“ požádala ho markýza. „Slib mi to, Freddie. Uděláš to?“

„Cestou zpátky se zastavíme na poště,“ navrhl Freddie Sudley. „Sto liber jim naznačí, že se vše pohnulo k lepšímu.“

„Paquinovi bude sto liber málo!“

Chvilí bylo ticho a potom markýza řekla:

„Mám jeden takový nápad.“

„A jaký?“ zeptal se Sudley.

„Už jsem na knížete zkusila skoro všechno,“ odpověděla. „Chovala jsem se vyzývavě, chladně i lhostejně. Dokonce jsem se snažila vzbudit jeho žárlivost.“

„A jaký byl výsledek?“

„Byl okouzlující, lichotil mi, byl pozorný, ale nikdy mi neřekl to, co jsem chtěla slyšet.“

„A tvůj nápad?“ zeptal se Freddie nedočkavě.

„Vzpomínáš si, jak Daisy Warwicková svedla prince z Walesu?“

„Jeho královská Výsost tu návnadu spolkla, ale nikdy jsem nepochopil, jak se Daisy podařilo tak vzácnou rybu ulovit.“

„To ti můžu říct,“ prohlásila markýza. „Plakala mu na rameni a prosila ho o pomoc.“

„Proč?“ zeptal se Freddie.

„Vždyť si to musíš pamatovat, ale možná jsi byl právě v cizině se svým plukem,“ odpověděla markýza. „Všechno bylo kvůli velmi kompromitujícímu dopisu, který napsala lordu Charlesovi Beresfordovi. Jeho manželka dopis otevře a zveřejnila. Princ z Walesu se snažil Daisy pomoci, ale nepodařilo se mu to.“

„A zatímco probíhala jednání, Jeho krá-

lovská Výsost se zamilovala?" zeptal se Freddie.

„Přesně tak. A jediná věc, kterou jsem na knížete nevyzkoušela, jsou slzy.“

„Většina mužů nesnáší ubrečené ženy," poznamenal Freddie.

„Ale tobě přece nevadí, když pláču.“

„Jistě, ale ty jsi něco jiného.“

„Kníže si taky musí myslet, že jsem něco jiného," řekla markýza. „Popláču si mu na rameni a budu přitom vypadat velice svůdně.“

„Nech si ty podrobnosti," řekl drsně. „Víš, že nesnáším pomyšlení, že se zaplétáš s jiným mužem, i když není jiná možnost.“

„Ne, jiná možnost není," souhlasila markýza. „Ale, Freddie, víš přece, koho miluji.“

Otočil se k ní.

„Opravdu mě miluješ?" zeptal se. „Víc než jsi kdy koho milovala?"

„Víš, že ano," řekla markýza něžně.

„Ach, Freddie, proč jen nejsi bohatý. Kdybys byl bohatý, mohli bychom být šťastní a užili bychom si legrace.“

„Kdyby, kdyby..."

„Jenže my jsme žebráci," povzdechla si markýza, „jsme beznadějně zadluženi, oběma nám hrozí soud a nemáme žádný nápad, jak celou zapeklitou situaci řešit.“

„Myslel jsem, že jsi mi jeden nápad právě popsala.“

„Stojí za to ho vyzkoušet," řekla markýza zamyšleně, „a čím víc o tom přemýšlím, tím víc si myslím, že se podaří. Nic nepřitahuje silného a zkušeného muže víc než slabá a zoufalá žena.“

„Věřme, že máš pravdu.“

„Věřím tomu," řekla, „a nesmíme už riskovat. Bylo to bláznovství vyjet si sem.“

„Nevím proč," nesouhlasil Freddie. „Řekli jsme, že jedeme na projížďku, a na tom přece není nic špatného.“

Markýza se natáhla pro kabelku. Vydala zrcátko, podívala se do něj a vykřikla.

„Vypadám hrozně. Vlasy mám rozčuchané a služebná ve vile se bude určitě divit, proč mám tak zmačkané šaty.“

„Na hlavu si dej klobouk," řekl Freddie, „a budeš vypadat upraveně jako vždycky. Až si stoupneš, šaty ti urovňám.“

„Muži jsou na tom líní," řekla markýza

podrážděně. „Ať děláš cokoli, nijak se to na tvém vzhledu neprojeví.“

Freddie se usmál.

„Vůbec by mi nevadilo, kdyby se to projevilo. Bylo krásné, že jsem s tebou mohl strávit odpoledne, Lily. Už jsem si začínal myslet, že se zblázním, když s tebou nebudu moct být aspoň na chvíli o samotě.“

„Ten strašný sluha Boris je všude," povzdechla si markýza. „Dívá se na mě těma svýma slídivýma očima a já mám pocit, že mu vyklopím všechny své hříchy, protože se ho bojím.“

„Rusové jsou mistři ve slídění," řekl na to Freddie. „Kdyby byl dotěrný, řekl bych to knížeti. Koneckonců je to sluha Její Výsosti, ne knížete.“

„Víš, že Vladimír by neudělal nic proti své matce," nesouhlasila markýza. „Nedávno jsem řekla něco trochu kritického na její adresu, a kdybys věděl, jak se na mě obořil.“

„To nebylo právě nejchytřejší," poznamenal Freddie.

„To vím. Už to neudělám.“

Markýza si oblékla svůj velký slaměný klobouk, zdobený modrými a bílými květy, které se hodily k jejím šatům, a připevnila si ho k hlavě dvěma dlouhými modrými špendlíky.

Usmála se svůdně na muže vedle sebe.

„Obávám se, že musíme jít," řekla a všimla si roztouženého Freddieova pohledu.

„Když se na mě budeš takhle dívat," řekl, „nebudu tě moct nechat odejít.“

„Ach, prosím, Freddie, nerozrušuj se pořád," napomenula ho markýza rychle. „Byli jsme pryč čtyři hodiny. Sluhové nás půjdou hledat, když nebudeme opatrní.“

„Sluhové! Pořád se bojíš sluhů!" zlobil se Freddie. „Měla bys brát v úvahu mé pocity.“

„Myslím na naše nesnáze," odpověděla markýza. „Snažím se vyřešit naše problémy, a Vladimír nesmí mít sebemenší podezření, že jsme víc než přátelé, protože by to zhatilo všechny naše plány.“

Mluvila tak přesvědčivě, že Freddie nakonec kapituloval.

„Máš pravdu. Musíme se vrátit.“

Vstál a pomohl vstát i markýze. Potom ji objal a něžně políbil.

„Díky, má drahá. Byla jsi dnes skvělá, ostatně jako vždycky.“

Markýza se vyprostila z jeho objetí a začala si upravovat sukni.

„Očisti mě na zádech, Freddie, a na kalhotách máš suché listí.“

Pečlivě se navzájem prohlédli. Potom si markýza vzala modrý slunečník a vydala se směrem ke kočáru, kde na ně čekali lokajové v livrejích.

Lokaj jim pomohl dovnitř a markýza řekla:

„Jeďte zpátky do vily, ale cestou se zastavte na poště v Beaulieu.“

„K službám, madame,“ řekl lokaj a vyskočil na kozlík vedle kočího.

Markýza otevřela slunečník a držela ho elegantně nad hlavou.

Když jeli po úzké prašné silnici, pomyslela si, jak by bylo příjemné vlastnit takové kočáry a sluhy, kteří jsou vždy připraveni splnit jakýkoli rozkaz.

Ancella vešla do kněžniny ložnice přesně v pět hodin, aby zjistila, jestli si kněžna něco nepřeje.

„Má tam tu cikánků, slečno,“ řekla jí Marie, „a potom přijde astrolog. Jen Bůh ví, že je to ztráta času i peněz, když to ale Její Výsost baví...“

„Mám se tedy vrátit do svého pokoje?“ zeptala se Ancella. „A mohla byste mi dát vědět, až mě Její Výsost bude potřebovat?“

„Klidně jděte,“ souhlasila Marie, „a trochu si odpočiňte. Slyšela jsem, že jste byla na procházce. V takovém horku je to nerozum.“

Ancella si uvědomila, že asi všichni sloužící ve vile mluvili o tom, že byla na procházce.

Lekla se při pomyšlení, že by se prozradilo, kde ve skutečnosti byla, ale uklidňovala se, že kníže byl opatrný.

Vysadil ji kousek od vily a odjel do Monte Carla. Nebylo tedy pravděpodobné, že by někdo zjistil, že tam přijel až o dvě hodiny později.

Ancella se vracela do vily celá omámená a i slunce jí připadalo zlatější a štědrější než předtím.

Stále musela myslet na to, co kníže říkal, na dotyk jeho rtů na své ruce...

V pokoji se postavila k oknu a dívala se

na modrou pláň moře. Všechno kolem dostalo nové kouzlo.

Netušila, že existuje muž jako kníže Vladimír, který by v ní mohl probudit pocity, které dosud nepoznala.

Je tohle láska? ptala se sama sebe a neodvážila se odpovědět.

Všechno bylo tak překvapivé, že tomu nemohla uvěřit. Co myslel tím, když říkal, že se do ní zamiloval? A jestliže je to pravda, co udělá?

Řekl, že ho nezajímá budoucnost, ale přítomnost. Ale Ancella, i když byla nezkušená, věděla, že to je nebezpečné.

V budoucnu se možná vrátí do Ruska, jak ji varoval doktor Groves, a zanechá za sebou hory zlomených srdcí. Ale ji čeká jenom Anglie a nudný život s tetami, pokud...

Ancella se bránila pomyslet na nějakou jinou možnost.

Bylo bláznovství třeba jenom na okamžik si připustit, že by se kníže Vladimír chtěl oženit s neznámou Angličankou, která pracuje jako společnice a ošetřovatelka jeho matky.

I kdyby byl připraven vstoupit do smíšeného manželství, o kterém kněžna mluvila s takovým despektem, určitě by si nevzal někoho, koho považoval za méně urozeného.

Jak by za těchto okolností mohla být jen na chvíli věřit jeho vyznání lásky?

Všechno jí připadalo tak deprimující, ale zároveň cítila nevysvětlitelné štěstí z toho, co řekl a jak se na ni díval.

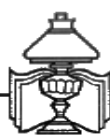
Pomyslela si, že žádný muž nemůže být tak hezký a tak přitažlivý. A to nebylo vůči ženám fér.

Dlouho seděla u okna, dívala se ven a myslela na knížete, až si najednou s hrůzou uvědomila, že je čas obléknout se k večeři.

Významným hostům, jako například markýze, připravovaly koupel služebné přímo v jejich pokojích. Přinesly velké stříbrné konvice s horkou a studenou vodou a nalily ji do velkých sedacích van.

Ancella věděla, že i v bohatých domech v Anglii to probíhá stejně a že každou ženu z vyšší společnosti děsí představa, že by se objevila na chodbě v županu.

Ale k Ancellinu překvapení bylo ve vile hned několik koupelen a v jedné, která

byla nedaleko jejího pokoje, se mohla koupat.

Podlaha tu byla obložená mramorem, na zdech byly zlaté tapety a Ancella si pomyslela, oč je pohodlnější koupat se v takové koupelně.

Ve vaně si mohla poležet v teplé vodě. Nechápala, proč si boháči nezařizují koupelny hned vedle pokojů. Kolik práce by se tím ušetřilo.

Ale v domech bohatých lidí, kde pracovala spousta sluhů a služek, na tom vlastně nezáleželo. Sluhové donesli stříbrné konve na jakoukoli vzdálenost a nesměly jim vadit ani schody.

Ancella si do koupele přidala fialkový olej, pocházející z Grasse, jak se dočetla na lahvičce.

Ráda by si někdy takovou továrnu, která zásobuje všechny francouzské výroby parfémů, prohlédla.

Chtěla bych dělat tolik věcí, kdybych měla čas, řekla si a uvažovala, jak dlouho bude moct zůstat tady na Azurovém pobřeží.

Když se vrátila do ložnice, přistoupila ke skříni, aby si vzala večerní šaty, ale zjistila, že zatímco se koupala, komorná jí všechno potřebné rozložila na postel.

Ležely tu vedle sebe dvojce šaty, bílé, které si koupila před odjezdem v Londýně, a černé, které si vzala s sebou pro případ, že by s kněžnou byly večer samy.

Teď se na ně Ancella pozorně podívala a pomyslela si, že by si je měla dnes večer vzít.

Vzpomněla si totiž, jak kapitán Sudley podrobně líčil příhodu pana Harnswortha. Možná kdyby ji teď zahlédl v bílých šatech, vzpomněl by si, kde ji viděl včera.

Bylo to sice málo pravděpodobné, ale určitá možnost tady byla.

Rozhodla se, že si oblékne černé šaty. Jenže co když kníže nemá rád černou barvu?

Zoufale se přesvědčovala, že na něj nesmí myslet. Nesmí se chovat pošetile!

Když se oblékala, dívala se do velkého zrcadla zasazeného v mahagonovém rámu. Chtěla se přesvědčit, zda v těch šatech přece jen nevypadá fádne nebo nevýrazně:

Ale byly to zbytečné obavy.

Šaty byly ušity z lehoučké látky a byly

ozdobeny puntíkováným tylem. Ancella prokázala svůj vytríbený vkus, když je kupovala.

Byly to šaty pro mladé a nevypadala v nich starší než v těch bílých.

A Ancella nepostřehla to hlavní - jak skvěle se hodí k její světlé pleti.

Zdůrazňovaly její jemný obličej, velké šedé oči a zlaté vlasy.

Neměla žádné šperky, zdobila ji jenom krása, která odrážela její čistou duši.

Když šla do salonu za kněžnou, kníže si pomyslel, že se podobá prvním paprskům slunce, když vychází nad obzorem a rozhání noční opar zahalující oblohu.

Potom rychle odvrátil zrak, protože se bál, že by ho výraz v obličejí mohl prozradit.

Dnes se k večeři sešlo přes pětadvacet lidí. Na stole byly orchideje a velký zlatý svícen, který kněžna přivezla z Ruska.

Večeře byla ještě skvělejší než ta včerejší. Chodů bylo ještě víc a rozmanitějších. Tentokrát byla Ancella moudřejší. Nezasytla se hned prvním jídlem, a proto náležitě vychutnala i další chody.

Dneska bylo mezi hosty několik veselých a zábavných Francouzů, a všichni se vybavovali se svými partnery přes stůl a sousedů si nevšímali.

Ancellu bavilo poslouchat, co si povídají.

Hovořili o politice, pomlouvali některé lidi z Monte Carla a samozřejmě prince z Walesu, který byl v Cannes.

Jenom kněžna byla dnes zamyšlená. Ancella uvažovala, zda jí astrolog nebo cikánka nepředpověděli něco špatného, ale potom si řekla, že to je málo pravděpodobné. Takovou klientku si přece nerozzlobí.

Jestliže je kněžna neobvykle zamlklá, může to být proto, že je unavená nebo chce, aby večeře brzy skončila a mohla se zase v kasinu sejít s hrabětem Andréem.

Ancella se nedokázala ovládnout a občas se přece jen podívala do čela stolu.

Když viděla knížete Vladimíra, tak hezkého a tak klidného, jak se směje a hovoří s markýzou po pravici nebo s nápadnou francouzskou komtesou po levici, napadlo ji, jestli to, co se stalo dnes odpoledne, se jí jenom nezdálo.

Zmýlila se? Nebo ho špatně pochopila?

Zkoumavým pohledem přejela přítomné ženy a náhle si připadala příliš mladá a nezkušená.

Co já vím o životě nebo o... lásce? ptala se sama sebe.

Jak se má v takové společnosti chovat dívka, která až dosud žila na venkově a zatím nebyla uvedena do společnosti, jak by se stalo, kdyby žila její matka.

Najednou se jí chtělo utéct a vrátit se do Anglie, domů, kde bude sama. Věděla, že důvodem je bolest, kterou cítí, když se podívá na knížete.

Bolelo ji srdce.

Hned jak večeře skončila, kněžna spěchala do Monte Carla.

Doprovodila dámy do salonu a potom se nechala odvést do ložnice. Ancelle přikázala, aby vzala její plášťenku, protože nechtěla na nikoho čekat.

Stejně jako včera se ostatní hosté zdrželi a Ancella ujížděla sama s kněžnou velkou rychlostí do Monte Carla.

„Dnes budu hrát baccarat," oznámila jí kněžna.

„Doufám, že vyhraje, madam," popřála jí Ancella.

„Můj astrolog mi řekl, že mi jsou hvězdy nakloněny. Neřekl mi přesně, který den bude nejšťastnější, ale bude to rozhodně tento týden."

„Budu se na vás dívat," řekla Ancella. „Připadá mi to trochu složité."

„Jediný problém je," nesouhlasila kněžna, „střelit se a vytáhnout si kartu, která vyhraje."

Na to nebylo co říct. Ancella se odmlčela. Dívala se z okna. Náhle si vzpomněla na to mrně v krčmě. Zdalipak medová kúra zabrala?

Kasino jí připadalo ještě zářivější a nazzdobenější než minulý večer.

Na kněžnu už čekalo kolečkové křeslo. Rychle projeli „kuchyní", která byla zaplněna hráči do posledního místečka.

V Salle Touzet byla společnost skvěle oblečených žen ověšených šperky a distingovaných mužů.

Téměř všichni se s kněžnou znali a dávali se s ní do řeči. Tím se jejich jízda zpomalila.

Mezi nimi byl i vysoký, distingovaný muž s malým knírkem, o kterém si Ancella pomyslela, že to je určitě Rus.

Nemýlila se.

„Dobrý večer, Výsosti," přivítala se s ním kněžna. „Můj syn byl návštěvou u vás přímo nadšen."

„Doufám, že mě někdy svou návštěvou poctíte i vy," odpověděl velkokníže Michail.

„Stačí jenom mě pozvat," odpověděla kněžna skoro koketně.

Velkokníže si prohlížel Ancellu, která stála vedle pojízdného křesla.

Po chvíli řekl:

„Nová tvář v kasinu a musím říct, že velice krásná. Nepředstavíte mě?"

Kněžna lehce vykřikla, jako by se najednou rozpomněla, že je s ní Ancella, a řekla:

„Dovolte, abych vám představila slečnu Ancellu Wintonovou, mou anglickou společnici, která právě přijela z Anglie."

Ancella se hluboce uklonila.

„Jsem si jistý, že se o vás slečna Wintonová stará dobře," řekl velkokníže kněžne.

„Ano, stará," přikývla kněžna, „a teď, jestli mě Vaše Výsost omluví, si musím najít to správné místo, dnes budu hrát baccarat."

Velkokníže ustoupil, aby mohli projet. Potom Ancella ke svému údivu ucítla, jak ji jemně bere za ruku a tiše jí říká:

„Můžete mi věnovat chvíli, slečno Wintonová? Rád bych s vámi mluvil. Doprovodíte mě na sklenku šampaňského?"

Ancella byla nejdříve tak překvapená, že se hned nemohla na odpověď. Pak ale řekla rychle:

„Obávám se, že to nebude možné, Výsosti. Kněžna je ráda, když jsem u ní."

„Když lidé hrají," odpověděl velkokníže, „jsou slepi a hluší. Přijďte za mnou později do baru, asi tak za půl hodiny."

„To nepůjde," odpověděla Ancella, ale on se na ni usmál a s naléhavou neodbytností prohlásil:

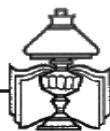
„Budu na vás čekat!"

Ancella se rychle obrátila a spěchala za kněžnou.

Pozvání velkoknížete ji znervóznilo.

Vždyť včera v noci nikdo její přítomnost nezaznamenal, a ona čekala, že to tak zůstane i nadále.

Teď jí ovšem největší nebezpečí hrozí od velkoknížete.

O výstřednostech ruských šlechticů už toho slyšela opravdu hodně. Sir Felix a doktor Groves věděli své.

Právě pikantní historky o prostopášném životě ruských knížat dodaly Monte Carlu punc hříšného města.

Když došla ke stolku, kde se hrál baccarat, zjistila, že kněžna už si své místo našla. Ancella se ohlédla.

Spatřila velkoknížete, jak stojí tam, kde ho opustila, a hovoří s dámou, která měla ve vlasech čelenku posetou perlami a kolem obličeje jí něžně povlávala rajčí pera.

Krk měla ozdobený třířadovou šňůrou velikých perel, která jí sahala skoro až ke kolenům.

Ačkoli Ancella se nestarala o to, kdo je kdo, nebylo pochyb, že ta výstřední žena je Gaby Deslysová, francouzská herečka, těšící se značné popularitě.

I anglické časopisy otiskovaly její fotografie a zdálo se, že není možné psát o Paříži a nezmínit se o Gaby, jejích perlách a kloboucích zdobených pery.

Ancella si vzpomněla, co o ní řekl sir Felix, a musela se zasmát.

Jsem opravdu jenom malý anglický vrabec ve srovnání s takovými vzácnými ptáky, pomyslela si.

Potom se soustředila na hru. Snažila se pochopit, jak se baccarat vlastně hraje.

Kněžna hrála jen asi čtvrt hodiny, když se objevila markýza a kníže Vladimír a sedli si na druhou stranu stolu.

Kníže položil velkou částku peněz před markýzu, zatímco před sebe dal daleko menší štůsek.

V první chvíli si ani jeden z nich nevšiml, že je přítomna i kněžna. Markýza pozvedla svůj nádherně souměrný obličej ke knížeti a její modré oči byly náhle plné obdivné oddanosti. Nemohlo být pochyb o jejích záměrech.

Jak může odolát takové kráse? divila se Ancella.

Pomyslela si, jak nezajímavě musí vypadat vedle sošné markýzy. Ta měla na sobě nádhernou stříbrnou toaletu.

Na krku měla náhrdelník s tyrkysy a diamanty a z krásně tvarovaných uší jí visely dlouhé náušnice.

Ve vlasech měla bílou ozdobu z volavčích per, přichycenou diamantovou broží, a přes dlouhé bílé rukavice, které jí sa-

haly až k loktům, dva překrásné náramky.

Vypadala skutečně impozantně a Ancella si uvědomila, že to je ta pravá nevěsta pro knížete.

S patřičnou grácií by nosila šperky, které jednou Vladimír zdědí po matce, s ladností sobě vlastní by kráčela překrásnými sály Zimního paláce a ještě víc by jí to slušelo, až by cestovala po zasněžených pláních, celá zachumlaná do sobolích kožšin.

Ancella byla tak pohroužená do úvah o markýze a knížeti, že si ani nevšimla příchodu hraběte Andrého. Uvědomila si jeho přítomnost, až když kněžna řekla:

„Díky bohu, že jsi tady, André. Už je mi špatně z té ženy naproti, která se snaží ulovit mého syna.“

Hrabě André odpověděl:

„Zapomeň na ni. Chci s tebou mluvit.“

Lokaj přistoupil ke stolu a chopil se pojízdňého křesla. Tlačil je před Ancellou, která koutkem oka zahlédla, jak kníže pozorně sleduje matčinu činnost.

Rázně se podívala jinam. Rozhodně nepřipustí, aby si myslel, že ji zajímá, co dělá.

Kněžna a hrabě André se odebrali do stejného salonu jako včera a okamžitě se dali do důvěrného hovoru.

Ancella vykročila k pohovce u zdi, kde včera proseděla tolik hodin. Pomyslela si, že odtud dobře uvidí na velkoknížete Michaila.

A vzápětí ji vyděsilo pomyšlení, že by ji mohl najít a žádat, aby se k němu připojila.

Proto raději rychle vyklouzla do zahrady, kde se včera setkala s panem Harnsworthem.

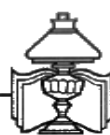
Dnes byla zahrada pustá. Na obloze zářily hvězdy a měsíc.

Šla pomalu až k rohu terasy, pod níž v hloubce šumělo moře.

Všude převládala těžká vůně lilií. Z dálky sem doléhala vábivá melodie. Poznala vídeňský valčík.

Zadívala se směrem k přístavu a vedle zakotvených jachet náhle zpozorovala velkou loď, která pomalu vyplouvala na moře. Její světla se odrážela ve vodě.

„Jednoho dne spolu vyplujeme k novým obzorům,“ ozval se vedle ní hluboký hlas.

Ancella sebou polekaně trhla. Neslyšela, kdy kníže přišel, ale jeho přítomnost dodala noci ještě větší kouzlo.

„Jela bys se mnou?“ zeptal se.

„Kam?“ zajímala se.

„Co na tom záleží, kdybychom byli spolu?“

Nevěděla, co na to říct. Jenom věděla, že jí srdce začalo divoce bušit, a měla zvláštní pocit, při kterém se jí stáhlo hrdlo a ona nebyla schopná pronést jediné slůvko.

„Jsi ještě krásnější, než jsi byla odpoledne,“ řekl. „Myslela jsi na mě?“

„Nedokázala jsem... dělat něco jiného,“ odpověděla Ancella.

Ta slova jenom zašeptala a věděla, že se kníže něžně usmívá, když řekl:

„Doufal jsem, že právě tohle uslyším.“

„Jak jste věděl, že jsem... tady?“

„Předpokládal jsem, že bys sem mohla jít.“

Jako by odpovídal na její nevyřčenou otázku, pokračoval:

„Markýza vyhrává. Nebude mě postrádat a já jsem tě musel najít.“

Ancella nemohla mluvit a kníže po chvíli řekl:

„Víš, jak je strašné, když si s tebou nemůžu povídat? Od té doby, co tě znám, Ancello, prožívám něco, co jsem dosud nepoznal.“

Odmlčel se a potom řekl velice něžně:

„Miluji tě.“

Ancelle se najednou zdálo, jako by ji záře hvězd úplně oslepila. Nakonec odpověděla:

„Víte, že byste mi... neměl říkat... takové věci... a taky víte, že vás... nesmím poslouchat.“

„Nemůžu si pomoci,“ řekl kníže prostě. „Podívej se na mě.“

Byl to příkaz a Ancella ho bezděčně vykonala.

Její tvář byla teď ozářená svitem měsíce. Když však zahlédla výraz v jeho očích, nebyla schopna jediného pohybu.

„Miluji tě!“ zopakoval ještě naléhavěji. „Miluji tě a nemůžu myslet na nic jiného než na tebe. Říkám si, jak dlouho ještě bude trvat, než tě budu moci sevřít v náručí a odvést někam, kde spolu budeme sami.“

„Prosím... prosím...“ vyrazila těžce ze

sebe Ancella, ale věděla, že slova jsou zbytečná.

Jenom zírala na knížete, který ji pomalu a něžně vzal do náručí.

Nedokázala se bránit. Svíral ji stále pevněji. Díval se jí do obličeje, který k němu zvedla, a najednou cítila jeho rty na svých.

Ancella si v první chvíli uvědomila pouze to, že jeho ústa jsou tvrdá. Zalilo ji horoko.

Náhle se jí zmocnila podivná slabost a prostoupila celým jejím tělem.

To je láska - vášnivá, prudká, láska, která patří věčnosti.

Připadala si jako v ráji.

Všechno zmizelo kromě nich a krásy, která z nich dělala bohy.

Kníže ji pevně svíral a ona se k němu instinktivně přivinula ještě těsněji. Už to nebyli dva lidé, ale jeden. Byli spojeni láskou.

„Miláčku,“ šeptal jí kníže.

Potom ji znovu líbal – divoce, vášnivě, majetnický, až se Ancelle zdálo, že jí hvězdy spadly k nohám.

Najednou ji pustil.

Potom beze slova, stejně tiše, jak přišel, i odešel, a než si Ancella uvědomila, co se vlastně stalo, zmizel otevřenými dveřmi v sále kasina.

Ancella se bála, že ji nohy neunesou a, že by mohla upadnout. V náhlém popudu si přitiskla ruce na prsa, jako by chtěla zastavit to divoké bušení srdce.

Nikdy si nemyslela, že je možné zažít něco takového, co zažila před chvílí.

Roztřásla se.

Postupně si začala uvědomovat realitu, vůni květin, hudbu a odraz hvězd v moři.

Musím se vrátit, pomyslela si.

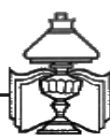
Ale nemohla se ani pohnout, nemohla se vrátit, neboť se právě ocitla před branami ráje.

„Miluji ho!“ zašeptala. „Miluji ho!“

S nadlidským úsilím se Ancella přinutila otočit a jít zpět do rozzářeného sálu. Pomyslela si, že by si kněžna mohla něco přát. Vždyť neměla tušení, jak dlouho vlastně v zahradě byla.

Vešla do dveří a v první chvíli ji zcela oslepila záře světla.

Potom si s hrůzou všimla, že kněžna sedí sama v kolečkovém křesle a hrabě je pryč.

Ancella k ní rychle přistoupila.

„Kde jste byla?“ zeptala se kněžna roz-zlobeně. „Máte být tady, kdybych něco po-třebovala. Jak jste si mohla dovolit takhle zmizet!“

„Velmi se omlouvám, madam,“ odpo-věděla Ancella. „Myslela jsem, že hrabě s vámi zůstane dlouho, a proto jsem se šla projít do zahrady.“

„Dlouho,“ vyštěkla kněžna. „Copak se mnou může zůstat dlouho, když má ženu, která mu dává příkazy a nutí ho, aby je plnil?“

„On už odešel?“ zeptala se Ancella.

„Odjel za svojí ženou!“ vyhrkla kněž-na. „Musí hned odjet, aby byl ráno v Paří-ži. Chce, aby tam byl. Poroučí mu! Proto-že je slaboch, a všichni muži jsou slabochi, poslouchá.“

„Je mi to líto,“ řekla Ancella.

Z kněžnina hlasu nezněla jenom zlost, ale i bolest.

Najednou jako by se v křesle zhroutila vyčerpáním.

„Odvezte mě domů!“ přikázala. „Ne-můžu tu zůstat.“

Ancella zamávala na sluhu, který oka-mžitě přispěchal.

„Chcete zpátky k hracímu stolu, Vaše Výsosti?“ zeptal se.

„Odjíždíme,“ řekla Ancella, než mohla kněžna promluvit. „Dovezte laskavě kněžnu k východu a zavolejte Její Výsosti kočár.“

Když procházeli přes Salle Touzet do „kuchyně“, říkala si, zda by neměla ozná-mit knížeti, že odcházejí, ale bála se roz-hovoru s ním a také si myslela, že kněžně není dobře.

Vypadala teď mnohem starší. Byla to scvrklá stará žena s hlubokými vráskami v obličeji, ve kterém nebylo ani stopy po zbytcích dřívější krásy.

Trvalo jenom pár minut, než byl kočár přistaven.

Lokaj s Ancellou pomohli kněžně do-vnitř. Opřela se o vypoštěřované sedadlo a šálem ze sobolí kožešiny jí přikryli ko-lena.

Cestou si kněžna mumlala:

„André, Sergej, Vladimír - pořád je to stejné. Berou mi je a já si je nemůžu udr-žet. Ať říkám nebo cítím cokoli, opouštějí me.“

Ancella ji chtěla uklidnit, ale jak a čím, to nevěděla.

„Nenávidím tu ženu - nenávidím ji!“ procedila kněžna skřípavým hlasem. „Ona si klidně pošle pro Andrého, proto-že ví, že by se tu se mnou mohl setkat. Žárlí na mě. Vždycky na mě žárlila. Ta americká zbohatlice, která může muži nabídnout jenom své dolary.“

Hlava jí klesla na prsa, ale ona dál ne-návnostně šeptala:

„Měla jsem ji zabít už dávno, potom by byl volný.“

Ancella nevěřila svým uším.

Kněžna pokračovala:

„Byla jsem moc mladá a nezkušená, abych zabila ty ženy, které sváděly Serge-je, ale poučila jsem se - dívka, která si měla vzít Vladimíra, a ta tanečnice - zemřely!“

„Co to říkáte?“ zachraptěla Ancella, pro-tože jí hrůza sevřela hrdlo.

„Zabila jsem je!“ řekla kněžna. „Slyšíte mě? Zachránila jsem Vladimíra, jako jsem měla zachránit Andrého už dávno. Ta žena musí... zemřít! Boris už nějaký způ-sob najde!“

Kapitola šestá

Ancella doprovodila kněžnu do ložni-ce, kde už čekala Marie, a potichu, aby ji kněžna neslyšela, komorné řekla:

„Její Výsosti není dobře!“

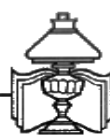
Marie se podívala přísně na svou za-městnavatelku a odpověděla:

„To jsem čekala. Vždycky vypadá tak-hle, když se setká s ním.“

Ancella popřála dobrou noc, uklonila se a zanechala kněžnu o samotě. Ale říkala si, že je úplně jedno, jestli tam zůstala, nebo odešla, protože kněžna byla hlubo-ce ponořena do vlastních myšlenek.

Když Ancella ulehla, stále znovu si vy-bavovala, co kněžna řekla, ale nebyla schopna o tom uvažovat s chladnou hla-vou. Tak ji ta slova vyděsila.

Musela se zmýlit, pomyslela si, určitě to špatně pochopila. To, co kněžna říkala, přece nemůže být pravda.

Ne, to přece nemohla myslet vážně, že nechala zabít synovu snoubenku nebo tanečnici, o kterou se zajímal.

Kněžna si patrně jen namluvila, že zavinila jejich smrt.

Náhle si však Ancella vybavila slova kapitána Sudleye. Když onehdy v zahradě mluvil o těchto ženách, jako by kněžnu obviňoval.

Musí přece existovat vysvětlení, jak zemřely, pomyslela si.

A znovu slyšela doktora Grovese, který jí řekl, že kněžna je strašně žárlivá. Žárlila na svého muže a také na syna.

„To nemůže být pravda... to nemůže!“ šeptala Ancella do tmy. Vzpomněla si na Borise a roztřásla se.

To Boris by mohl vykonat příkazy své paní, Boris by mohl být odpovědný za smrt té ruské dívky, která se utopila, a také Boris by mohl vyhodit baletku z okna.

Do Ancelliných děsivých představ náhle vstoupila tvář knížete. A jako mávnutím kouzelného proutku pochmurné obrazy se rozplynuly a v pokoji zase zavládla atmosféra klidu.

Jedinou věcí si byla jistá. Jestliže se tady stal zločin, kníže na něm neměl žádný podíl.

A i kdyby kněžna tvrdila, že je vrah, i kdyby proti němu byly bůhvíjaké důkazy, v jejích očích byl nevinný.

Věděla naprosto přesně, že kníže Vladimír je ve skutečnosti někdo úplně jiný, než za jakého ho považovali.

Podle pověstí je možná svůdce žen, bohatý ruský šlechtic, který hledá zábavu, ale ona ví, že je to muž, kterému by svěřila nejen svůj život, ale i svou duši.

„Miluji ho!“ řekla, a ta slova jako by prozářila temnotu její malé ložnice.

„Miluji ho! Miluji ho!“ vracelo se k ní ozvěnou.

Zнала ho jen krátce, ale teď měla dojem, že byl vždycky součástí jejích myšlenek, součástí její bytosti, takže se okamžitě poznali, jakmile se poprvé setkali.

Uvědomila si to, když mluvil o lásce v Eze, ale tehdy se bála uvěřit naléhání vlastního srdce.

Patřila jemu a on patřil jí.

Zavřela oči a pochopila, že nic není důležitějšího kromě toho, že mu patří a že ji miluje.

Teď věděla, že mluvil pravdu, když jí vyznával lásku na břehu moře, i když do té doby spolu prohodili jenom několik konvenčních vět.

Znovu si vybavila něžný pohled jeho očí, kterým ji k sobě navždy připoutal. Svět kolem se ponořil do noční tmy a vzal s sebou zlá a nenávislná kněžnina slova. Ancella usnula s úsměvem na rtech.

Zdálo se jí, že ji kníže drží v náručí a ona má hlavu položenou na jeho rameni...

Ale ráno se hrůza z toho, co v noci vyslechla, vrátila a Ancella si říkala, zda by nebylo moudré navštívit doktora Grovese.

Ale když na to pomyslela, ulekla se. Co kdyby se někdo dověděl, co kněžna říkala. Ta slova byla příliš nebezpečná, i pro uši lékaře!

Věděla, že se nemůže svěřit ani knížeti, nedokázala by mu zopakovat, co jeho matka říkala.

Má kníže nějaké podezření? Tuší, co se stalo ženám, které měl rád?

Ancella se zarazila.

Vždyť se chová, jako by věřila, že to, co kněžna říkala, je pravda. Je docela možné, že kněžna trpí chorobnou představitostí, a pak by to byla jen prázdná slova, i když - stát se to mohlo, takové řešení by kněžně přece vyhovovalo.

„Ale dost,“ přikázala si Ancella rozhodně. „Jestli bude kněžně dneska lépe, možná si nevzpomene, co mi řekla, a já už na to nebudu muset myslet.“

Ancella se oblékla a nasnídala a odešla do kněžnina pokoje. Marie čekala v chodbě.

„Jak se dnes Její Výsost cítí?“

„Měla špatnou noc,“ odpověděla Marie. „Na úsvitu na mě zvonila a já jsem jí dala prášky na spaní. Ještě se neprobudila.“

„To je mi líto,“ řekla Ancella. „Obávám se, že ji příliš rozrušilo, že její přítel hrabě musel odjet.“

„To ji vždycky rozruší,“ odpověděla Marie. „On je jediný člověk, který si ji pamatuje takovou, jaká byla dřív. Tu krásnou madam. U dvora jí nebyla žádná žena rovna.“

„To věřím,“ řekla Ancella, „a musí být kruté, když krásná žena zestárne.“

„Krása nikoho neuchrání před utrpením," řekla Marie přísně.

Potom jako by si uvědomila, že prozradila příliš, řekla:

„Jděte na procházku, slečno. Kněžna se probudí asi tak za půl hodiny a potom si vás zavolá."

Ancella byla ráda, že může oddálit okamžik setkání. Co když si kněžna zapamatovala, co jí řekla v kočáře.

Ancella sešla po bílých schodech do zahrady.

Slunce se mihotavě odráželo v zurčivé vodě fontány a listy stromů ševelily v lehkém větru vanoucím od moře. Všude panoval klid.

Ancella kráčela k zábradlí na konci mysu. Náhle zpozorovala, že už tam někdo je.

Na chvílku zaváhala, pak však s bušícím srdcem kráčela odhodlaně dál.

Když došla ke knížeti, otočil se k ní a přestal si prohlížet moře.

„Ancello!"

Tón, jakým vyslovil její jméno, ji rozrušil.

Podívala se na něj rozzářenýma očima, rty trochu pootevřené vzrušením.

„Myslel jsem na tebe," řekl. „Pořád přemýšlím, co jsi to se mnou udělala."

Ancella stěží mohla promluvit.

„Já jsem na vás... myslela... včera večer."

„Myslel jsem si to," řekl kníže. „Ach, miláčku, neznám nic nádhernějšího nebo kouzelnějšího, než když tě políbím."

Podíval se Ancelle do očí a ona měla pocit, jako by ji znovu políbil.

Dlouze se na ni zadíval a potom prohlásil:

„Nemůžu tady s tebou zůstat a doufám, že to chápeš. Zjistím, co kdo bude dělat, a možná že se budeme moci sejít dnes odpoledne."

Viděl, jak jí září oči, a nebylo třeba dalších slov. Ancella z jeho výrazu vyčetla, co cítí.

Kníže se s velkým sebezapřením obrátil a vykročil k vile.

Ancella se opřela o šedivý kámen zábradlí.

Chvěla se a cítila se tak slabá, jako když ji kníže svíral v náručí a vypadalo to, že ji rozmačká.

„Miluji ho!" zašeptala bez dechu.

A vlny, které se pohupovaly pod ní, jí ozvěnou vracely slova.

„Miluji ho! Miluji ho!"

Když se Ancella vrátila do vily a zamířila do kněžnina pokoje, uviděla vcházet Borise a měla jako vždycky nepříjemný pocit.

Tentokrát se na ni slabě usmál, ale pohled jeho přivřených šterbinovitých očí se jí zdál hrozivější než dřív. Pomyslela si, že má z něčeho radost, a instinktivně cítila, že je to posel špatných zpráv.

Když ji minul, připadalo jí, že z něj kape zlo, a ona se mu vyhnula, aby jí nepotřísnil.

Po Marii nebylo ani vidu ani slechu a Ancella zaklepala na kněžniny dveře.

Když vstoupila, kněžna seděla na posteli. Na první pohled bylo jasné, že je stejně rozčilená jako v noci.

„Ach, to jste vy," řekla skoro nepřátelsky. „Když už jste tady, můžete mi potvrdit, co jsem se právě dověděla od Borise."

„Potvrdit co, madam?" zeptala se Ancella a přistoupila k posteli.

„Že markýza provedla to, o co se snažila od první chvíle."

„Co máte na mysli?" zeptala se Ancella.

Měla pocit, jako by jí studená ruka sahala na srdce.

„Boris mi řekl," prohlásila kněžna, „že když se všichni vrátili včera večer z kasina, šla do jeho ložnice."

„Tomu... nevěřím!" neubránila se Ancella.

„Je to pravda!" odpověděla kněžna. „Boris se nikdy neplete. Snažila se ho svést, ta modrooká anglická děvka! Sledovala jsem ji. Pořád kolem něj kroužila, dotýkala se ho, dívala se mu do očí, povzbuzovala ho, aby se jí zmocnil, a teď se jí to povedlo."

Ancella stála jako zkamenělá, bledá, krve by se v ní nedořezal.

Kněžna si jí však nevšímala, a tak Ancella po chvílce ze sebe dostala přiškrceným hlasem:

„To musí být... nějaký omyl. Jsem naprosto přesvědčená... že se Jeho Výsost o markýzu nezajímá... tak jak jste řekla."

„Ale ona se zajímá o něj!" vyštěkla kněžna. „A copak někdy muži odolají svodům žen?"

Na chvilku ztichla a poté pokračovala:

„Všichni jsou stejní! Sergej, André i Vladimír. Když se objeví krásná žena, odejdou za ní. A Vladimír ani nemusel nikam chodit, ona přišla za ním.“

O Ancellu se pokoušely mdloby.

S velkým úsilím se přinutila dojít k oknu, aby se nadýchala čerstvého vzduchu a vzpamatovala se.

„Zbavím se jí!“ zasvištěla vzduchem slova jak prásknutí biče. „Nezůstane v tomto domě - nedovolím to! Už jsem Vladimírovi řekla, že tady nebudu hostit jeho milenky.“

Ancella se podržela parapetu. Nesmím omdlít, nesmím připustit, aby se kněžna dověděla o mém vztahu ke knížeti, říkala si zoufale.

„Mám Vaší Výsosti objednat oběd do postele?“ zeptala se Marie ode dveří.

„Do postele? Nebudu přece ležet!“ protestovala kněžna. „Půjdu dolů. Chci vidět, co se děje.“

„Udělala byste líp, kdybyste si odpočinula,“ řekla Marie. „Jste vyčerpaná, Vaše Výsosti. Zůstaňte tady.“

„Nic takového neudělám!“ odpověděla kněžna. „A kromě toho, dnes přijde na oběd Jeho velkoknížecí Výsost. Pozval se sám a musím být dole, abych ho přivítala.“

„Velkokníže by to pochopil, kdybychom mu řekli, že Vaše Výsost je nemocná,“ zkoušela to dál Marie.

„Já nejsem nemocná!“ trvala na svém kněžna. „Majestát je majestát, jak dobře víš, Marie, ačkoli si nedovedu představit, proč si velkokníže přeje s námi obědovat.“

Ancella slyšela kněžnu jako z velké dálky, ale její slabost už přecházela a za okamžik byla schopná se obrátit.

„Můžu pro vás... něco udělat... Vaše Výsosti?“ zeptala se.

„Ne,“ odsekla prudce kněžna, ale vzápětí si to rozmyslela. „Můžete mi číst, než se obléknu. Už jsem si přečetla zprávy ze světa a vy mi najděte v místních novinách poslední seznam hostů v Monte Carlu. Nechci, abychom propásli někoho zajímavého.“

Kněžna teď mluvila normálním hlasem, ale lesk očí prozrazoval, že je stále ještě rozčilená.

Ancelly se zmocnil nepříjemný pocit.

Něco visí ve vzduchu, ale proč se jí to tak dotýká?

Přemýšlela, co se vlastně stalo. Markýza přišla za knížetem do jeho pokoje a zůstala tam, musel tedy s její návštěvou souhlasit.

Kdyby se zdržela jen krátce, Boris by o tom určitě informoval. Jak dlouho zůstali spolu?

Políbil ty krásné rudé rty? Řekl markýze to co jí?

Ancella se zoufale snažila zahnat všechny ošklivé myšlenky. Ale marně. Byly tu a potlačit se nedaly. Nakonec si řekla, že musí pravdě pohlédnout do tváře. Markýza byla přímo předurčená k tomu, stát se jeho milenkou. Slyšela ji přece, jak to říkala kapitánovi Sudleyovi hned první den. A teď se jí to bez velkých potíží podařilo.

Kněžnino odhalení ji zasáhlo přímo do srdce. Ancella netušila, jak několik obyčejných slov může bolet.

Zvedla noviny a začala z nich kněžně předčítat, ale vůbec nevnímala obsah toho, co četla.

Ancellina mysl bloudila někde daleko.

Když se kněžna oblékla, byl čas jít k obědu a Ancella přemýšlela, jestli by se neměla vymluvit, že ji bolí hlava, a dovolit se, zda by mohla odejít do svého pokoje.

Vzápětí si uvědomila, že by tím na sebe mohla upoutat pozornost, a to bylo to poslední, co si přála.

Chtěla zůstat v ústraní, a kdyby to bylo možné, schovat se někde, kde by ji nikdo nenašel.

Kněžnina nálada se během oblékání změnila. Teď se chovala jako voják, který jde do boje. Oči jí vzrušením plály a dalo se z nich vyčíst, že je rozhodnutá zničit všechno, co se jí postaví do cesty.

Kněžna se ozdobila spoustou šperků, a Ancellu napadlo, že si je bere, jako by to byl štít, který ji má ochránit před nebezpečným nepřítelem.

Na krku měla dvě dlouhé šňůry perel a v uších a na prstech jí zářily diamanty. Teprve teď byla hotová.

„Pojďte, slečno Wintonová,“ řekla.

Znělo to jako bojový pokřik.

„Nevím, co má Vaše Výsost v hlavě,“ mumlala Marie, „ale hlavně se nerozčiluj-“

te. Boris nemá právo vás rozrušovat svými pohádkami. Už jsem mu to říkala kolikrát."

"Boris dělá to, co mu přikážu," odpověděla kněžna.

Ancellu obešla hrůza. Mohla by kněžna opravdu nařídít Borisovi, aby jednu ženu utopil a druhou vyhodil z okna?

Ancella znovu pocítila strach, jako když se vraceli z kasina. Ale byla tak slabá, že se nedokázala vzepřít. Mohla jenom vykonávat příkazy. Proto poslušně následovala kněžnu do salonu.

Tentokrát tam byla jenom úzká společnost a Ancella uviděla knížete, který stál u okna a mluvil s vysokou krásnou ženou.

Jakmile se kněžna objevila, přistoupili k ní a kníže řekl:

"Matko, určitě si vzpomínáš na vévodkyni z Marlboroughu."

"Samozřejmě," řekla kněžna a podávala vévodkyni ruku. „Jsem ráda, že vás opět vidím."

"Je pro mě velkým potěšením být tady," odpověděla vévodkyně francouzsky s lehkým americkým přízvukem.

Ancella si vzpomněla, že pochází z bohaté rodiny Vanderbiltů. O jejím sňatku s vévodou psaly všechny noviny.

"Dovolte, abych vám představil slečnu Ancellu Wintonovou," řekl kníže vévodkyni.

Ancelle se zdálo, že v jeho hlase slyší zas ten něžný tón, který ji tak okouzil. Prudce skousla rty. Jak může mluvit, jako by se nic nestalo, když zradil všechno, v co věřila, všechno, o čem se naivně domnívala, že pochází od Boha? Nenávidí ho.

Přišli se představit další dva lidé a kníže se musel otočit. Potom Ancella uslyšela, jak mu oznamuje majordom, že přijela Jeho velkoknížecí Výsost.

Kníže spěchal k hlavnímu vchodu, aby velkoknížete přivítal. Když vešel do salonu, všechny dámy se hluboce uklonily.

Políbil kněžně ruku, přitom však očima vyhledal Ancellu, které bylo hned jasné, proč se pozval na oběd.

Dobře věděla, že manželku a děti nechal v Rusku a že herečka, která s ním byla v kasinu, byla jenom jedna z řady známých žen, se kterými bylo jeho jméno spojováno.

Rusové jsou všichni stejní, pomyslela si s hořkostí. Kníže Vladimír není žádná výjimka.

Zdálo se jí, že se velkokníže snaží nenápadně se dostat k ní, aby si s ní mohl promluvit. Schválně se tedy postavila blízko kněžny, aby byla připravená odvést ji ke stolu, až začnou podávat oběd.

Na Ancellu připadlo místo na druhém konci stolu, daleko od velkoknížete i od knížete Vladimíra. Oddechla si. Tady bude moci tiše sedět a nikdo si jí nebude všimát.

Na jídlo nemohla ani pomyslet, proto jenom upíjela bílé víno. Bála se, aby se jí zase neudělalo mdlo.

Nemohla se soustředit, nevnímala, co povídají lidé kolem ní. Jako by všichni mluvili čínsky.

V žádném případě se nemohla podívat na markýzu. Stačilo, že neustále slyšela její veselý hlas a zvonivý smích. Jak je šťastná!

Připadalo jí, že oběd nikdy neskončí. Jeden chod střídal druhý, všichni se skvěle bavili, velkokníže vyprávěl anekdoty, kterým se všichni smáli.

Najednou Ancella uslyšela, jak říká:

"Existuje nový systém, o kterém jsem ještě neslyšel."

"Jaký?" zajímala se kněžna.

"Myslel jsem si, že už jste o něm určitě slyšela," odpověděl velkokníže. „Možná že ho znáte. Je založený na významu křestního jména."

"Máte na mysli to, že číslo je určováno počtem písmen v křestním jménu?" zeptala se markýza. „Už jsme to zkusili. Věřím, že to funguje jenom tehdy, když člověk hraje poprvé."

"Vysvětlili mi to včera večer," pokračoval velkokníže. „Je třeba znát význam křestního jména. Například Michail má číslo sedm."

"Ale jak zjistíme, co naše jméno znamená?" zeptala se vévodkyně z Marlboroughu.

"Všechna křestní jména mají svůj význam," odpověděl velkokníže. „Byl se mnou princ Frederich. Jeho jméno prý ve staré němčině znamená mírumilovný náčelník. Tedy číslo devatenáct, a ujišťuji vás, že tohle číslo padlo u jednoho stolku čtyřikrát."

„To je vzrušující!" vykřikla vévodkyně. „Ale já nemám nejmenší tušení, co znamená mé jméno Consuela."

„V Monte Carlu musí být k dostání kniha obsahující seznam jmen," řekl velkokníže s úsměvem.

„Jsem přesvědčená, že Fjodorovna tam nebude," prohlásila kněžna popuzeně.

„To asi ne," odpověděl velkokníže, „ale Alexandra, což je vaše druhé jméno, v řečtině znamená obránce."

„Sedm!" řekla kněžna vzrušeně. „Vsa-
dím ho hned večer!"

„Já se jmenuji Helena," ozvala se jedna dáma. „Co to znamená?"

„Helena je řeckého původu a znamená jasná," odpověděl velkokníže, „a Ancella, také z řečtiny, znamená anděl."

Ancelle se zdálo, že se na ni všichni po-
dívali, a začervenala se.

Všimla si, že nejvíce na ni zírá kapitán Sudley, jako by nevěřil svým očím.

Dámy, v živé debatě o magice čísel, opustily jídelnu a kněžna se s nimi rychle rozloučila a prohlásila, že si musí odpočinout.

Ancella byla ráda, že se bude moci vyhnout setkání s velkoknížetem, a ochotně následovala svou paní nahoru.

Řekla si, že není důvod, proč by ji kdokoli spojoval s příběhem, který vyprávěl kapitán Sudley o svém příteli panu Harnsworthovi.

Ale strachu se zbavit nemohla. Potom si řekla, že se nemá čeho bát. Odjede do Anglie, a čím dříve to bude, tím líp.

Nemohla by zůstat, když miluje knížete a přitom ví, že ji zradil.

„Musím si obstarat ten seznam jmen," říkala kněžna. „Pošlu pro něj do Monte Carla sluhu."

Po krátké odmlce dodala:

„To je dobře, že se markýza nezeptala, co znamená její jméno. Ujišťuji vás, že bych vymyslela něco opravdu přiléhavého," prohlásila nenávistně.

„Pojďte si odpočinout," navrhla Marie. „Jestli zase půjdete večer hrát, budete unavená, když se pořádně neprospíte."

„Musím si něco promyslet," řekla kněžna vyhýbavě.

„Nemusíte se trápit kvůli Jeho Výsosti," uklidňovala ji Marie. „Už je dospělý. Může si dělat, co chce. Všechny matky, a

vy nejste žádná výjimka, na to dřív nebo později přijdou."

„Já ne," řekla kněžna zlostně. „Já ne, Marie. Já ji nemám ráda. Nikdy jsem ji neměla ráda. Hned jak sem přijela, snažila se ho získat."

„To není nic vážného, tím si můžete být jista," přesvědčovala ji Marie. „Muži jsou muži, jak ženy vědí od nepaměti."

Ancella cítila, že už se nedokáže ovládnout.

Muži jsou muži!

A kníže, o kterém si myslela, že je úplně jiný, nebyl o nic lepší než ostatní muži.

Jako kapitán Sudley, který by se nechal vydržovat ženou, kterou miluje. Jako velkokníže, jehož žena zůstala v Rusku a on si užívá v Monte Carlu. Jako princ z Walesu, který neustále podvádí svou krásnou dánskou manželku.

Všichni jsou stejní.

Muži jsou muži.

Byla blázen, když čekala něco jiného.

Když přišla do svého pokoje, klesla unaveně na židli. Tady mohla dát průchod svým citům. Posmutnělý obličej skryla do dlaní a říkala si, jak je možné tak trpět a přitom nezemřít.

Neměla ponětí, jak dlouho tak seděla, když ji vyrušilo zaťukání na dveře.

„Co si přejete?" zeptala se.

„Mohla byste jít do salonu, slečno?" zeptal se sluha francouzsky.

Ancella chtěla odmítnout. Kdyby s ní chtěl mluvit kníže, nedokázala by se s ním sejít. A kdyby to byl někdo jiný, neví, o čem by se s ním bavila.

Ale potom si řekla, že musí poslouchat příkazy. Jestliže pro ni poslali, je to příkaz, a nikoli žádost.

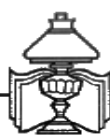
„Za chvíličku," odpověděla.

„Děkuji, slečno."

Vstala a podívala se do zrcadla. Čekala, že bude stará a vrásčitá a bude mít šedivé vlasy.

Místo toho na ni hleděl bledý obličej a oči plné bolesti, ale tvář to byla velice mladá a nevinná.

Ancella si bezmyšlenkovitě upravila vlasy, urovnala si sukni a vyšla z pokoje. Cestou přemýšlela, kdo ji to volá do salonu. Jestli to bude kníže, sdělí mu, že dostala špatné zprávy z Anglie a musí se okamžitě vrátit.

Možná že jí to bude rozmlouvat, možná že ji bude přesvědčovat, aby zůstala, ale Ancella věděla, že odolá všem jeho argumentům a prosbám a své rozhodnutí nezmění.

Zhluboka se nadechla, pozvedla hlavu a pomalu prošla chodbou a po schodech do haly.

Lokaj jí otevřel dveře do salonu, a když za ní zavřel, Ancella uviděla, že tam není kníže, jak očekávala, ale markýza.

Ancella měla pocit, že nebude moct mluvit se ženou, která nevědomky zničila její štěstí.

Potom si řekla, že se musí za každou cenu chovat jako dáma. Přistoupila tedy ke starší ženě, a když byla před ní, lehce se uklonila, jak se od ní očekávalo.

„Chci s vámi mluvit, slečno Wintonová," řekla markýza nezvykle tiše, „ale ne tady, protože jistě víte, že by nás mohl někdo poslouchat."

Ancella neodpověděla a markýza pokračovala:

„Půjdeme do zahrady. Všichni hosté už odešli, takže tam budeme sami."

Ancella chtěla odmítnout, ale nebylo to možné. Musela následovat markýzu na zahradu.

Měla své oblíbené modré šaty. Jakmile vyšly na slunce, otevřela slunečník. Byl ozdobený růžovými poupaty růží, které tvořily dokonalý rámec k něžné tváři markýzy.

Vypadala skvěle.

Když došly do zahrady, markýza se zastavila ve stínu nejbližšího stromu a obrátila se k Ancelle.

Bylo v ní něco autokratického a zároveň velice elegantního. Protože byla tak krásná, Ancella se neubránila myšlence, že to bude tá nejvhodnější partnerka pro knížete.

„Chci s vámi mluvit, slečno Wintonová," řekla markýza přísně, „protože kapitán Sudley si uvědomil, že vás viděl předminulý večer s jeho přítelem panem Harnsworthem."

Ancella se ani nepohnula. Neodpověděla. Jenom si nešťastně pomyslela, že to mohla očekávat.

„Pan Harnsworth říkal, že mu pomohl anděl," pokračovala markýza. „Myslím, že vy jste ten anděl."

„Pomohla jsem panu Harnsworthovi," řekla Ancella po chvilce, „protože byl v zoufalé situaci... a bez peněz by on i jeho manželka... zemřeli. Podařilo se mi něco, co se mi asi už nikdy nepodaří."

„Nicméně, rozhodně musíme vyzkoušet, jestli by se to nepodařilo," řekla markýza.

„Obávám se, že to nepůjde," odpověděla Ancella. „Nemůžu vám pomoci. Nemůžu pomoci nikomu."

„Jak si můžete být tak jistá?" zeptala se přísně markýza. „Chápu, nikdy předtím jste nebyla v Monte Carlu. A musí to být poprvé."

„A to je asi důvod, proč jsem vyhrála," řekla Ancella rychle. „Je to stará pověra, jak řekla Jeho velkoknížecí Výsost při obědě."

„Já si osobně myslím, že to bylo něco víc," namítla markýza. „Možná že dokážete předvídat, a já chci, abyste hrála pro mě a pokusila se předpovědět čísla, jako jste to udělala tehdy."

„Lituji," řekla Ancella, „ale to nemůžu udělat."

„To uděláte!" odpověděla markýza vztekle, „a to hned teď. Teď máte volno, slečno Wintonová, jak jsem si zjistila. Odjedeme do Monte Carla a budeme tam hrát tak dlouho, dokud se nebudete muset vrátit."

Ancella neodpověděla a markýza pokračovala:

„Nikomu neřekneme, co umíte, samozřejmě kromě kapitána Sudleye, který pojede s námi. Jestli jste jasnovídka nebo něco podobného, bude to fungovat i tentokrát."

„Je mi líto," opakovala Ancella, „ale nepojedu s vámi do kasina, a už nikdy nebudu hrát ruletu."

„Pokud na to máte takový názor," řekla markýza pomalu, „půjdu hned nahoru a řeknu kněžně, co jsme se dověděli. A ona vám udělá ze života peklo. Roztrhá vás na kusy, protože nesnese pomýšlení, že jste před ní zatajila systém, pomocí kterého by mohla vyhrát."

Ancella ztuhla strachy. Věděla, že markýza mluví pravdu.

Kněžnina posedlost hazardními hrami byla nesporná.

Ancella si pomyslela, jak je dobře, že od-

jíždí. Bude jí líp v Anglii i s nesnesitelně mravopočestnými tetami. Tady by trpěla - v první řadě kvůli knížeti a v druhé řadě kvůli této ženě, kterou nenáviděla.

Podívala se na markýzu vzdorně a tiše řekla:

„Můžete dělat, co považujete za správné. Jediné, co vám řeknu, je to, že já nemám v úmyslu jet s vámi do kasina dnes odpoledne ani nikdy jindy.“

Při těch slovech se otočila a vydala se ke schodišti.

„Teď mě poslouchejte, slečno Wintonová...“ vyhrkla markýza zlostně.

Pak se ale přinutila změnit tón a dodala:

„Mohly bychom z toho mít výhodu obě dvě. Já dodám kapitál, se kterým bude-
me hrát, a vy si necháte čtvrtinu výher.“

„Nemám zájem,“ odpověděla Ancella.

„Tak co bych vám měla nabídnout?“ zeptala se markýza.

„Nic!“

Ancella to řekla trochu hlasitěji, než měla v úmyslu. Teď došla ke schodišti, ale než vstoupila na první schod, markýza ji popadla za ruku.

„Poslouchej mě, ty blázne,“ řekla vztek-
le. „Chci ti pomoci a nemůžu uvěřit, že nechceš peníze. Pojedeme do kasina a zkusíme, jestli budeš mít opět štěstí. Věřím, že ano.“

„Už jsem vám odpověděla,“ trvala na svém Ancella.

Pokusila se markýze vyškubnout, ale ta ji držela pevně.

„Nechte mě prosím jít,“ řekla Ancella ledově. „Nic mě nepřinutí změnit rozhodnutí.“

Markýza byla vzteky bez sebe.

Ancella se snažila vyprostit z jejího sevření, ale markýza jí svírala ruku ještě pevněji. Chvilku spolu zápasily, když tu se z terasy ozvalo zaječení.

Obě se podívaly nahoru a tam Ancella ke svému úžasu uviděla stát kněžnu.

Měla na sobě krajkami zdobený saténový župan, který nosila v ložnici, a Ancella si pomyslela, že musela sama sejít po schodech, protože nikde nebylo vidět kolečkové křeslo ani lokaje.

V ruce držela nějaký dopis. Zvedala ho do výšky, dívala se na markýzu a ječela:

„Jak jste si mohla dovolit říct, že si bu-

dete brát mého syna! To není pravda. Nikdy by si vás nevzal, nikdy. Jste ženská bez skrupulí a já vás radši zabiju, než abyste k němu patřila.“

Kněžnin hysterický křik se rozléhal kolem. Markýza uvolnila Ancellinu ruku a křičela:

„Jak to že máte můj dopis? Jak jste se mohla opovážit ho číst? Nemáte právo...“

„Mám právo udělat cokoli,“ vřeštěla kněžna. „To, co jste napsala, je lež, slyšíte? Jste děvka a lhářka a okamžitě opusťte tenhle dům.“

Se vztyčenou rukou, v níž svírala dopis, udělala krok dopředu, jako by chtěla sejít dolů a ukázat markýze ten nešťastný list papíru, ale v ten okamžik ji zradilo její staré tělo a ona zavrávala.

Zoufale se snažila zabránit pádu, ale nakonec ztratila rovnováhu a sesula se na hladké mramorové schody.

Neschopna něčeho se zachytit, řítla se s divokým jekotem dolů, kde zůstala ležet markýze u nohou.

Kapitola sedmá

Ancellu probudila Marie, když vešla do jejího pokoje.

Leknutím se posadila.

„Kněžna...?“

„Její Výsost zemřela před dvěma hodinami,“ odpověděla Marie, přešla pokoj a roztáhla závěsy.

„Radši bych zůstala tady,“ řekla Ancella.

„Jeho Výsost si to nepřejí, slečno,“ odpověděla Marie. „Byl u ní doktor, ale nemohl jí pomoci. Už nenabyla vědomí.“

Marií se zlomil hlas a utírala si oči.

V bledém ranním světle si Ancella všimla Mariiných oteklých očí. Jistě plakala.

„Je mi to líto,“ řekla bezmocně.

Nemohla nic říct. Kněžna vypadala jako mrtvá, už když ji zvedli ze země a nesli ji do ložnice.

Potom už to Ancelle připadalo jako noční můra.

Jednoho sluhu poslali pro knížete, kte-

rý odjel s velkoknížetem. Jiný sluha zavolal doktora. Objeví se tam sluhové, hosté a další lidé a všichni se ptali, co se stalo, ale Ancella jim nedokázala nic říct.

Jenom markýza se někam vytratila a Ancella ji už nezahledla. Marie vzala dopis, který kněžna držela tak usilovně v ruce, když padala dolů.

Ancella nebyla schopná ho přečíst, ale všimla si jiného kusu papíru a uvědomila si, že to je šek.

Snažila se šek přečíst, ale stále přitom myslela na bezvládné tělo kněžny.

Až když byla sama, když ji doktor Groves poslal do postele, protože už nebylo možné nic dělat, si vzpomněla, že šek byl podepsán knížetem a byl vystaven na tisíc liber.

Byla tak vyčerpaná, že nepřemýšlela, proč dal markýze takovou velkou částku.

Pořád musela myslet na to, jak kněžna křičela, že si markýza vezme knížete, a každé slovo jako by se jí zabodávalo do srdce.

Tak tohle chtěl kníže celou dobu, pomyslela si Ancella. A tajnosti se svou láskou ke mně dělal kvůli markýze, a ne kvůli matce.

Jak mohla být tak hloupá a tak naivní a myslet si, že kníže z ní chce udělat něco víc než milenkou.

Doktor Groves ji varoval naprosto jasně, ale ona ho neposlechla.

Ancelle připadalo, jako by se propadala do pekla. Byla ponížena, protože všechno, čemu věřila, všechno, co milovala, bylo pryč.

Jak jsem mohla být tak hloupá? říkala si znovu a znovu a věděla, že na to není žádná odpověď kromě zoufalých slz. Potom vyčerpáním usnula.

Ted' seděla v posteli a události minulého dne se jí zase vybavily. Snažila se nemyslet na sebe, ale na Marii. Stará komorná bude pro kněžnu truchlit nejvíce ze všech.

„Je mí to líto, Marie," zopakovala.

„To ten proradný Boris," odpověděla Marie rozzlobeně. „Vždycky dělal potíže, pořád Její Výsost rozčiloval svými hloupými historkami."

„To on... vzal... ten dopis?" zeptala se Ancella.

„Ten dopis, napsala markýza a nechala

ho v hale na stolku, aby ho odeslali. Boris ho nad párou rozdělal, jako to dělal vždycky, a když uviděl, co v něm je, běžel s ním nahoru a ukázal ho Její Výsosti."

Když si Ancella vzpomněla na dopis a na to, co se stalo kněžně, znovu se ozvala ta bodavá bolest.

„Je to ďábel!" řekla Marie. „Vždycky jsem ho nenáviděla, slečno. A on nenávidí mě."

Ancella zašeptala otázku, která jí nedala spát.

„Její Výsost, mi řekla," zajímala se, že Boris... utopil tu dívku, se kterou byl kníže Vladimír... zasnoubený. Je to... pravda?"

Marie zavrtěla hlavou.

„Chtěl, aby si to kněžna myslela, protože se jí chtěl zavděčit. Stejně jako jí ten lhář napovídal, že vyhodil tu tanečnici, o kterou se Jeho Výsost zajímala, z okna."

„To není... pravda?" zeptala se Ancella.

„Samozřejmě že ne," odpověděla Marie. „Kněžna Nataša se koupala s přáteli v moři. Dělalí pořádný rámus a nevšimli si, že dostala křeč. Když se ji pokusili zachránit, bylo příliš pozdě – utopila se."

„A... ta tanečnice?"

Ancella věděla, že se moc vyptává, ale nemohla si pomoci.

„To byla nehoda. Ostatní herci řekli knížeti, jak se to skutečně stalo, a Boris v té době byl daleko od divadla."

Ancella se zhluboka nadechla.

„Ale protože on se pořád snažil kněžně zavděčit a získat si její přízeň, navykládal jí spoustu lží o tom, co se stalo."

Marie mluvila s opovržením.

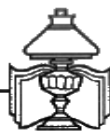
„Někdy mu nevěřila a za zády se mu smála," pokračovala, „strašně přehání, Marie," říkávala mi. „Ale když byla rozčilená, chtěla mu věřit a potom vykládala, že mu dala příkazy a on je vyplnil."

„Chápu," řekla Ancella.

„Kdybych věděla, co vám kněžna navykládala, řekla bych vám to dřív. Koli-krát já jsem to musela poslouchat."

Marii se znovu zlomil hlas a vypadalo to, že se rozpláče. Ale ovládla se a řekla:

„Přišla jsem vám říct, slečno, že doktor Groves vzkazuje, že do Cannes přijel včera večer váš přítel sir Felix Johnson, aby prohlédl Jeho královskou Výsost prince z Walesu."

„Sir Felix!“ vykřikla radostně Ancella.

„Než Její Výsost zemřela, doktor Groves poslal sluhu za sirem Felixem, aby ji přijel prohlédnout. Měl by přijet každou chvíli, ale už je pozdě.“

„Musím vstát,“ řekla Ancella. „Děkuji, že jste mi to řekla. Odjel někdo?“

„Všichni jsou pryč,“ odpověděla Marie. „Markýza a kapitán Sudley odjeli poslední. Odjeli k Jeho velkoknížecí Výsosti velkoknížeti Michailovi.“

„Myslela jsem si, že tam odjedou,“ odpověděla Ancella.

Včera večer jí majordom donesl vzkaz.

Jenom na pár minut opustila kněžnin pokoj a on na ni čekal na chodbě. „Co to je?“ zeptala se.

„Je to od Jeho velkoknížecí Výsosti, slečno,“ odpověděl majordom. „Přišlo to zároveň se vzkazem Jeho Výsosti. Sluha čeká na odpověď.“

Ancella otevřela obálku. Uvnitř stálo:

Vzhledem k tomu, co se stalo kněžně, zvou všechny její hosty k sobě. Samozřejmě včetně té mladé dámy, jejíž jméno znamená anděl. Doufám, že přijme mé pozvání.

Michail

Ancellu ten vzkaz překvapil. Potom si uvědomila, že majordom čeká na odpověď a řekla mu:

„Řekněte laskavě sluhovi, aby sdělil Jeho Výsosti, že slečna Wintonová mu děkuje za pozvání, že odjíždí do Anglie.“

A teď musí udělat už jenom jedno.

„Řekla byste, prosím, lokajovi, aby připravil má zavazadla?“ řekla Marii. „Jestli komorné nemají čas, sbalím si je sama.“

„Vy odjíždíte domů, slečno?“

„Ano, Marie.“

„A já pojedu domů s Jeho Výsostí,“ zavzlykala Marie. „Kněžnu pochovají v Petrohradě vedle knížete Sergeje. Potom si musím najít nějaké bydlení.“

Marie se zase rozplakala a odešla z pokoje.

Ancella chtěla jít za starou komornou a pokusit se ji uklidnit, ale věděla, že pro ni nemůže nic udělat.

Marie žila s kněžnou příliš dlouho. Byly si velice blízké, ty dvě staré ženy. Hádaly se, ale Ancella věděla, že se měly rády.

Marii teď čeká prázdnota osamělého života. Možná že samota je horší než tato bolest.

I já budu sama, pomyslela si Ancella. Začala se oblékat.

Když došla do haly, venku zastavil kočár. Uviděla sira Felixe a radostně mu vyběhla v ústrety.

„Ach, sire Felixi, jsem tak ráda, že jste přijel,“

„Přijel jsem, jak nejdříve to jen šlo,“ odpověděl. „Je kněžna ještě naživu?“

Ancella zavrtěla hlavou.

„Zemřela před několika hodinami,“

„Tak jsem přijel pozdě,“ povzdechl si sir Felix.

Ancella se obrátila na majordoma.

„Mohl byste říci doktoru Grovesovi, že přijel sir Felix Johnson?“

Vedla sira Felixe do salonu.

„Doktor Groves mi oznámil, že se stala tragická nehoda,“ řekl sir Felix. „Je mi to moc líto, má drahá. Moc mě mrzí, že jste byla svědkem něčeho tak smutného.“

„Nedalo se tomu zabránit,“ odpověděla Ancella.

Rozhodla se, že neřekne siru Felixovi, jak to ve skutečnosti bylo.

Teď když kněžna nežila, nebyl důvod sdělovat někomu ty nepříjemné podrobnosti.

Sir Felix přešel k otevřenému oknu a podíval se na terasu.

„Je tu krásně.“

„Moc krásně,“ souhlasila Ancella.

„Myslel jsem si, že odpočíváte na slunci, a doufal jsem, že vám to svědčí,“ řekl sir Felix. „Možná se mi podaří najít vám jiné místo. A když ne, vezmu vás s sebou do Anglie.“

„To bych byla ráda,“ odpověděla Ancella.

Vtom se otevřely dveře a vešel kníže.

Ačkoli se Ancella zařekla, že už s ním nepromluví, nedokázala to.

Vypadal trochu unaveně, ale pořád byl tak přitažlivý, že nemohla uvěřit, že prožil takovou strašnou tragédii.

„Děkuji vám, že jste přijel, sire Felixi,“ řekl kníže a podával mu ruku.

„Jenom je mi líto, že jsem přijel pozdě, Vaše Výsosti,“ odpověděl sir Felix.

„Matka zemřela klidně a vůbec o ničem nevěděla, necítila žádnou bolest.“

„Přijměte mou nejhlubší soustrast,“ uklonil se sir Felix.

„Děkuji.“

Kníže se podíval na Ancellu, ale ona se jeho pohledu vyhnula.

„Právě jsem říkal lady Ancelle,“ obrátil se sir Felix ke knížeti, „že ji můžu vzít do Anglie, jakmile mě Jeho královská Výsost nebude potřebovat.“

Všiml si, že ta slova knížete překvapila, a proto rychle dodal:

„Úplně bych zapomněl! Poslal jsem sem lady Ancellu, protože potřebovala odpočinek a slunce, a mysleli jsme si, že bude moudřejší, když bude zaměstnaná pod cizím jménem. Je to dcera zesnulého hraběte z Medwinu.“

„Já vám chci navrhnout něco jiného,“ opáčil kníže. „Už jsem se spojil s otcovou sestřenicí, která žije v Grassu. Požádal jsem ji, aby sem přijela a zůstala tady se slečnou Wintonovou, vlastně s lady Ancellou, než zařídím matčin pohřeb v Rusku.“

Ancella se ani nepohnula. Nemohla se na knížete podívat a on pokračoval:

„Hned po mém návratu se v tichosti vezmeme. Mám pocit, že má nastávající žena by uvítala, kdybyste tu s ní mohl počkat, než se vrátím, a jako starý přítel se zúčastnit obřadu.“

Když kníže domluvil, rozhostilo se napjaté ticho. Ancella potlačila vzlyk, který se jí dral na rty. Mechanicky došla k oknu, opřela se o okenní rám a zadívala se do zahrady.

Sir Felix zřejmě cítil, že mezi nimi existuje nějaké napětí, a proto řekl taktně:

„Děkuji Vaší Výsosti za pozvání a myslím, že pokud to okolnosti dovolí, určitě je přijmu. Teď bych měl jít za doktorem Grovesem, který asi bude nahoře.“

„Čeká na vás,“ odpověděl kníže, otevřel siru Felixovi dveře a odvedl ho do haly.

Po chvíli se vrátil do pokoje. Došel do prostřed místnosti a řekl tiše:

„Ancello, má nejdražší, pojď sem!“

Nepohnula se. Kníže došel až k ní a s naléhavostí v hlase zašeptal:

„Chci s tebou mluvit.“

Ancelle se podařilo přinutit hlas k poslušnosti.

„Proč jste... říkal siru Felixovi, že se budeme... brát?“

„Protože je to pravda,“ odpověděl kníže prostě.

Neodpověděla a on pokračoval:

„Je možné, že jsi uvěřila, že to, co stálo v dopise, který zabil mou matku, je pravda? Takové lži jsi přece nemohla uvěřit.“

„Byla to... lež?“ zeptala se Ancella téměř bez dechu.

„Myslel jsem, že mi důvěřuješ.“

„Ano... důvěřuji,“ přikývla Ancella. „Ale...“

Ancella se k němu prudce otočila, a když uviděla výraz v jeho očích, srdce se jí divoce rozbušilo.

„Už jsem ti to řekl jednou, má drahá,“ usmál se na ni. „Pro nás neexistují žádná ale.“

Potom se rozhostilo ticho.

Ancella věděla, že kníže čeká na odpověď, ale ona hned nemohla najít ta správná slova, aby vyjádřila, co prožila.

„Ale... ona... šla... do vašeho pokoje. Dal jste... jí... tak... velký... šek?“

Ancella zatajila dech. Měla pocit, jako by se celý svět zastavil a čekal, co kníže odpoví. Ten pravil:

„Když jsme se poprvé setkali, řekla jsi mi, že jsi pomohla muži, který byl v zoufalé situaci, a že jsi byla přesvědčená, že padne číslo, na které jste vsadili. Je to pravda?“

„Ano,“ zamumlala Ancella a nechápala, kam tím míří.

„Chci, abys použila svůj šestý smysl i teď,“ řekl kníže. Odmlčel se a potom pokračoval:

„Podívej se na mě, Ancello!“

Věděla, že se na ni dívá a čeká, ale ona na něj nedokázala pohlédnout.

„Podívej se na mě!“ opakoval přísně.

Váhavě zvedla vystrašené oči a zahleděla se mu do tváře.

„Teď mi odpověz podle pravdy,“ řekl kníže něžně. „Věříš mi?“

Jeho oči ji přitahovaly jako magnet.

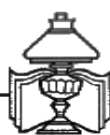
Znovu ji naplnil ten zvláštní, povznášející pocit, který měla při jejich prvním setkání. Nemohla se ani pohnout, nemohla ani dýchat.

Věděla, že kníže čeká na odpověď. Za chvíličku zašeptala:

„Ano... ano!“

„A miluješ mě?“

„Ano.“

„Jsi si tím jistá? Jsi naprosto přesvědčená, že patříš mně a já tobě?“

V Ancelliných očích se objevilo světlo, které tam předtím nebylo.

Ted' pochopila, co říká.

Milovala ho. Věřila mu a byla přesvědčená, že k sobě patří.

Všechny pochybnosti, které ji sužovaly v noci, byly pryč. A stejně jako v zahradě kasina se k němu přivinula a hledala bezpečí v jeho náručí.

Držel ji pevně, a zatímco ona toužila, aby ji políbil, on pravil:

„Jsi si tím naprosto jistá, drahoušku? Už se dostavila jistota?“

„Absolutně jistá!“ přikývla Ancella. „Jak jsem si mohla myslet něco jiného. Jak jsem se mohla bát, že jsem tě ztratila?“

„Nikdy jsi mě neztratila!“ řekl kníže. „Tenkrát v Eze jsem ti řekl, že jsme si souzeni. Chci, abys zapomněla na to, co se stalo včera. Nikdy jsi neměla něco podobného prožít. Hluboce lituji, že jsi prožila takové peklo. Můžeš mi odpustit?“

„Nemám ti co odpouštět,“ hlesla Ancella.

„Markýza měla dluhy,“ řekl kníže. „Přišla za mnou do pokoje a požádala mě o pomoc. A já jsem jí dal tisíc dolarů.“

Po chvíli pokračoval.

„Viděl jsem ten hloupý dopis, co napsala svým věřitelům, kteří ji málem pohnali před soud. Psala jim, že zbytek peněz pošle, až se vdá, což má v úmyslu udělat velice brzy.“

Kníže teď mluvil velice rozzlobeně.

„Když přiložila šek, který jsem podepsal, bylo jasné, že si věřitelé budou myslet, že si bude brát mě - stejně jako má matka.“

Ancella si položila hlavu na jeho rameno.

„Stydím se. Ale vůbec jsem to nechápla.“

„Jak bys taky mohla, můj drahoušku?“ zeptal se. „Jsi tak mladá a vůbec neznáš život vyšší společnosti, život plný intrik a falše. Proto mám plán, který ti sdělím.“

Ancella zvedla hlavu a podívala se na něj udivenými očima.

„Jaký... plán?“ zeptala se.

„Nic, čeho by ses musela bát,“ uklidňoval ji. „Myslím, že anděl může žít kdekoli. Nejen v Monte Carlu, ale také v Pet-

rohradě, Paříži nebo Londýně. Proto tě chci odvézt.“

Ancella se zachvěla. Co se od něho dozví?

„Ne na krátkou dobu, má nejdražší,“ řekl, „ale na celé roky a možná na celý život.“

Ancella nemohla mluvit, proto pokračoval:

„Mám v Americe na Floridě nějakou půdu, a protože chci dělat něco užitečného, a ne jenom marnit čas neužitečnou zábavou, chci půdu využít a postavit na ní dům pro sebe a pro svou ženu.“ Sevřel ji pevněji a mluvil dál: „Když jsem tě viděl tam v krčmě, jak jsi chovala to malé, pomyslel jsem si, že Florida bude vhodné místo, kde bychom mohli vychovávat děti. Za Atlantikem najdeme nový způsob života. Chceš opustit starý svět a hledat se mnou nové obzory?“

Ancellinu tvář prostoupila něžná záře.

„Víš, že si s tebou budu připadat jako v nebi, ať to bude kdekoli. Jen se bojím, budu-li ti dobrou družkou. Jsi člověk významný a já se vůbec nevyznam ve společenském životě. Možná že tě zklamu.“

„Nikdy mě nezklameš,“ zavrtěl hlavou kníže.

„Ale v Americe budu moct pracovat s tebou... starat se o tebe... pomáhat ti... a milovat tě,“ zašeptala Ancella.

„Nic jiného si nepřeji,“ odpověděl. „Po tom jsem toužil celé ty roky, když jsem se pokoušel tě najít.“

Zadíval se jí do očí.

„Můj šestý smysl mi říkal, že někde na světě je žena, která je mou součástí. Jak jsem mohl vědět, jak jsem mohl předpokládat, že to je - anděl?“

Ancella se usmála, ale za okamžik už cítila jeho rty na svých a znovu měla pocit, že je v nebi.

Jeho polibky byly stále vášnivější a zdálo se, že v ní zažehl oheň, který jí proběhl celým tělem. Uvědomila si, že mu patří nejen její láska, ale také její tělo, její srdce i její duše.

Svíral ji pevně a ona věděla, že láska není jenom něha a krása, ale že je to také vášeň.

„Miluji tě! Zbožňuji tě a ctím tě!“ šeptal kníže. „Jsi moje, Ancello, moje, jak jsi

vždycky byla. Teprve teď budeme žít naplno, protože teprve teď jsme jedna bytost."

Podívala se na něj a pomyslela si, že vypadá jako rytíř, který vytáhl do boje za všechno krásné a duchovní, ale jeho touha po ní byla velice lidská.

"Miluji tě!" zašeptala. "A věřím ti."

"To jsem chtěl slyšet, má drahá," odpověděl. "Musíme si stále důvěřovat."

"Odpusť mi," zašeptala náhle a věděla, že rozumí těm omluvným slovům, neboť se hluboce zastyděla, že o něm kdy pochybovala.

"Nemám co," odpověděl. "To ty jsi mě inspirovala. Teď se všechno změnilo. Teď, má nejsladší, víme, že společně můžeme dojít až na vrchol světa, a kdyby to bylo nutné, zaútočíme i na nebesa."

Ancella si připadala jako v nebi už teď, když se jeho vášnivě rty přitiskly na její.

Byla absolutně jeho a přesvědčená, že ať je čekají jakékoli potíže, jejich láska je věčná.

Z anglického originálu

An Angel in Hell

přeložila Jaroslava Hromadová, 1995

© BARBARA CARTLAND 1976

Published by arrangement with

Romantica Holdings International Limited

Translation ©JAROSLAVA HROMADOVÁ, 1995

*Milé čtenářky,
příští týden vyjde román*

**Věry Němotové
LIDÉ ODJINUD**

Když se Martin Axel ujme půvabné mladé ženy, kterou našel téměř zmrzlou na prahu svého domu a jež se marně snaží vybavit si svou minulost, netuší, nakolik se tím změní poklidný život jeho vážené rodiny, jako v jiných románech této autorky hraje v příběhu plném nepochopení hlavní roli osudová láska.

*V tomto svazku najdete zároveň humorný milostný román **LÉPE JE BÝT POŠETILÝ**, který Věra Němotová napsala pod svým proslulým pseudonymem Van Vavřincová.*

IDEÁLNÍ VÁNOČNÍ DÁREK PRO VAŠE DĚTI A VNOUČATA PŘEDPLATNÉ ČASOPISU

TO JSEM JÁ
tvorivý
zvědavý
šikovný
bystrý
vynalézavý
TOJÁČEK

Měsíčník pro tvořivé děti od 7 do 12 let
Lék proti nudě a věrný kamarád při stonání

Skvělé soutěže
o ceny
Vystřihovanky
z papíru

Rébusy, křížovky, kvízy
Nápady pro kutily

A TO JEŠTĚ NENÍ VŠE!

Od ledna 1996 je pro děti připraven na ČT1 nový pořad MINI-MAXI. A právě zde budou zapotřebí soutěžní kupóny z časopisu **TO JSEM JÁ TOJÁČEK**. Pro mnoho výherců jsou připraveny pěkné ceny: hi-fi věž, horská kola, walkmany, videokazety...

SPOKOJENÉ A HODNĚ BUDOU VAŠE DĚTI ČI VNOUČATA,

když jim předplatíte časopis pro tvořivé a přemýšlivé děti **TO JSEM JÁ TOJÁČEK**!

Roční předplatné je 200 Kč, pololetní 100 Kč včetně poštovného a balného!

Časopis vychází ve školním roce (tedy 10x) a je možné si jej předplatit v průběhu roku.

Stačí vyplnit a zaslat na níže uvedenou adresu objednávací kupón a my Vám obratem pošleme složenku a dáreček.

ADRESA REDAKCE:
TO JSEM JÁ TOJÁČEK
Radlická 61
150 02 Praha 5

OBJEDNACÍ SLOSOVATELNÝ KUPÓN

Jméno:
Ulice:
Město: PSČ:
Objednávám **TOJÁČKA**
od měsíce
Předplatné roční 200 Kč
(zaškrtněte): pololetní 100 Kč